CONFLICT LA MANAGUA

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villlers

SAS

Conflict la Managua

SAS 053

În româneşte de Mihaela Stoicescu

EDITURA Tinerama

2000

Capitolul I

Colonelul Otero Nuncio respira din ce în ce mai rapid, cu mâinile încleştate pe marginile şezlongului care suporta cu greu cele trei sute de livre ale corpului său, acoperit de o piele arămie.

Întreaga sa masă gelatinoasă tremura, făcând să scârţâie lemnul de măslin. Mercedes Puntas se gândea că el este ori în pragul orgasmului, ori al unui infarct. Femeia se temea că, la un moment dat, arterele lui sclerozate nu vor mai suporta şocul plăcerilor pe care i le oferea cu ocazia vizitelor sale, cu o răbdare, o tehnică şi o lipsă de dezgust care puteau stârni admiraţie, dar chiar şi invidie.

Lungit pe spate, ca o balenă eşuată pe nisip, cu burta în sus, ochii închişi, bărbatul purta un tricou galben care atârna peste enormele sale coapse, acoperite de păr negru.

Cu gura deschisă, patronul de la *Guardia Nacional* din Nicaragua se concentra asupra plăcerii pe care, în sfârşit, o simţea gata să răbufnească. Aspectul monstruos al corpului său îl împiedica, din păcate, să se excite şi mai mult la vederea capului brun, ce urca şi cobora cu regularitate şi încăpăţânare de-a lungul pântecului.

Mercedes Puntas arăta minunat, chiar şi îngenuncheată pe marmura albă care înconjura piscina, cu fesele rotunde acoperite sumar de un slip minuscul, negru. Sânii îi tresăltau la fiecare mişcare de du-te-vino a gurii, iar sudoarea i se prelingea de-a lungul pântecului.

Cu toate că vila colonelului era situată la trei sute de metri altitudine, căldura era sufocantă.

Mercedes aruncă rapid o privire spre ceasul său Rolex împodobit cu diamante. Trecuseră douăzeci şi şapte de minute de muncă în plin soare. Era aproape de recordul mondial! Hotărâtă să nu depăşească o jumătate de oră, ea îşi strecură mâna stângă sub una din enormele fese albe, cu indexul în sus, pentru a provoca plăcerea Bestiei…

Urmare gestului, Otero Nuncio scoase un geamăt de plăcere. Din păcate, exact în acel moment, se auzi un claxon care rupse brutal farmecul.

Mercedes Puntas îşi îndreptă spatele anchilozat. Pe durata

siestei pe care şi-o petrecea cu colonelul, personalului casei îi era interzis să o deranjeze. Colonelul întredeschise ochii şi, cu o voce plină de frustrare, spuse:

— *Merda de Dios!* Cine e...

Unul dintre soldaţii de la Guardia apăru de după colţul casei, înaintând spre peluză. În grabă, femeia îşi puse un sutien şi acoperi cu un prosop nuditatea deloc plăcută a amantului său. Perspectiva de a relua „jocul” de la capăt îi dădea frisoane.

Timid, soldatul se apropie, îmbrăcat într-o uniformă care-i dădea aspectul unui explorator polar, târând după el un Garand[1], aproape la fel de mare ca şi el.

Diablo, enormul labrador negru al lui Mercedes, se şi ridicase şi îl privea cu o curiozitate gurmandă. Câinele nu iubea uniformele.

— Señor Navajita doreşte să-l vadă pe Coronel, strigă acesta. *Muy importante!*

Colonelul ridică privirea, încercând să ia un aer demn.

— Porcul! Vrea să-şi dea importanţă, spuse el. Să vină!

Soldatul făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă alergând. Otero Nuncio îşi aranjă părul ondulat şi îşi puse ochelarii.

Un bărbat înalt, în ţinută militară, apăru de după colţul casei. Doug Swiners era unui dintre mercenarii americani împrumutaţi Guardiei de către C.I.A. Născut în Indiana, avea o mică mustaţă şi un păr blond, aranjat cu grijă. În vârstă de patruzeci de ani, avea cam 1,85 înălţime, ochi verzi, umeri de docher, stomac plat şi câteva varice. Porecla „Navajita” i se trăgea de la obiceiul de a conduce interogatoriile cu pumnalul. Numele său era dificil de pronunţat în spaniolă, toţi soldaţii din Guardia utilizându-i doar porecla.

Mercedes Puntas îl observă cu nelinişte pe noul venit: îi inspira teamă. Îl „încercase” discret, ca pe toţi bărbaţii „comestibili”, care-i trecuseră pragul, dar nu găsise la el nimic ieşit din comun. Îl răsturnase chiar pe mocheta din baie, cum ar fi făcut orice prostituată dar, drept recompensă, el nu-i trimisese nici măcar o floare.

Colonelul Nuncio îşi ascundea cu greu proasta dispoziţie. Îi displăcea ca subordonaţii să între pe domeniu sau să-i cunoască viaţa privată. Mercedes ieşi în întâmpinarea americanului, după ce-şi încălţase nişte papuci cu toc, care o făceau să pară mai

1 *Armă americană (n.a.)*

înaltă.

— Doug! *Como esta*?

Ea îl sărută pe obraji. Graţie tenisului şi a unui regim strict, femeia nu părea a avea patruzeci de ani. Avea umeri laţi, piept mic şi picioare musculoase. În pofida părului negru, tuns foarte scurt, chipul respira senzualitate. Ochii migdalaţi aveau o expresie vioaie, uşor provocatoare.

Mercedes nu număra bărbaţii cu care se culcase, ci îşi trăia impulsurile sexuale cu mare naturaleţe.

Se născuse săracă, în cartierul Alta Mira din Managua. Primul său patron, un important miliardar, se îndrăgostise nebuneşte de ea. Mercedes se căsătorise cu el, precizându-i chiar în noaptea nunţii că avea de gând să mai aducă şi alţi bărbaţi în patul conjugal. Se ţinuse de cuvânt cu vârf şi-ndesat! Divorţată şi bogată, continua să-şi sporească averea, chinuită doar de spaima sărăciei. Ajunsese la această vârstă urâtă de femei, dar înconjurată de bărbaţi, menţinându-şi aceeaşi poftă de viaţă.

Doug Swiners surâse, o îmbrăţişă, îndepărtându-se imediat, jenat fiind de prezenţa colonelului.

Otero Nuncio aştepta, aproape mai impresionant în maiou decât în uniformă.

— Señor Coronel, spuse Swiners, l-am capturat pe Julio Zelaya, „El Cero”.

— *Madre de Dios*

Nuncio tresări, ca şi cum l-ar fi înţepat o tarantulă. El Cero era unul dintre capii rebeliunii sandiniste, care înfruntase puterea generalului Anastasio Somoza Debayle, dictator de mai mulţi ani. Zelaya era, cu certitudine, periculos. El se ascundea în munţii regiunii Matagalpa sau în ţările vecine, cum era Costa Rica. Nu fusese văzut niciodată în Managua, capitala ţării, păzită cu străşnicie de Guardia.

— Cum l-aţi prins? întrebă colonelul.

Mercedes se lungise pe iarbă, indiferentă la problemele politice. Iubea regimul Somoza, în timpul căruia profitase la maximum. Conversaţia celor doi nu o interesa deloc. Pentru ea, viaţa se rezuma la câştigurile băneşti, indiferent de modalitatea prin care le obţinea. Era domeniul în care excela.

— L-am prins cu ajutorul unui *orejas*[2], răspunse Doug. Ştiam că trebuia să vină azi la Managua pentru a se întâlni cu cineva,

2 *Informator al poliţiei (n.a.)*

la casa de Las Colinas.

— Cu cine?

Americanul ridică din umeri.

— Nu ştiu! Nu încă!

Colonelul Nuncio se reaşează, epuizat de căldura toridă.

— Trebuie să aflăm, mormăi el, şi încă foarte repede. Interogaţi-l imediat, ca să mai putem prinde şi pe alţii.

Doug Swiners nu se prea simţea în largul său, ţinând cont de locul foarte luxos în care se afla.

— *Muy bien,* señor Coronel, aprobă el. Doriţi să-l interoghez aici?

— Da, confirmă Otero. Aici!

Cu bărbia, arătă spre o casă cu un etaj, cu pereţii exteriori acoperiţi de iederă, care se afla în spatele grădinii şi era construită în stil colonial englez, fiind orientată spre munţi, în spatele piscinei.

— Bine, spuse mercenarul, fără entuziasm. Dar eu nu am aici ce-mi trebuie…

Doug nu-şi căra niciodată cu el instrumentele de tortură.

— Este rănit? întrebă Otero Nuncio.

— Nu, señor Coronel.

— Foarte bine! Scoateţi-l din maşină şi aduceţi-l aici. Când totul va fi gata, voi veni să-l văd şi vă voi da câteva idei.

Privi cum americanul se îndepărtează. Trebuia să afle, cu orice preţ, de ce El Cero venise în Managua, gândindu-se că motivul era extrem de important pentru sandinişti, care nu-şi părăseau atât de lesne ascunzătoarea.

Mercedes, râzând în hohote, se juca cu labradorul ei negru ca noaptea, aruncându-i lămâi verzi, în lipsa mingiilor. Colonelul se apropie de ea, îi înlănţui talia, bine dispus, strângând-o la piept. Ea îl respinse în joacă.

— *Querido,* atenţie! Nu suntem singuri!

Otero Nuncio strânse braţele femeii atât de tare, încât ea scoase un ţipăt.

— Târfă, şopti bărbatul, te-ai culcat deja cu el?

Mercedes se eliberă, amuzată.

— Cu Swiners? Eşti nebun! Nu-mi place deloc! În plus, eu nu mă culc cu oricine… adăugă ea cu o voce batjocoritoare. Ar fi trebuit să aibă mulţi bani…

În clipa aceea ar fi omorât-o!

— Mă duc să mă îmbrac, spuse el, redobândindu-şi calmul. Am de lucru.

Mercedes făcu o grimasă, ascunzându-şi uşurarea.

— Păcat! Regret…

Otero Nuncio o privi în ochi.

— Eşti o mare mincinoasă! *Pero chupas como una regina*[3].

Legănându-şi umerii şi fesele, el se îndreptă spre casă. Pământul părea că se afundă sub el. Pauza se terminase.

*

* *

— Señor Coronel, totul este pregătit.

Otero Nuncio, care-şi pusese o cămaşă şi un pantalon, îl urmă pe Swiners fără un cuvânt. Mercedes îi văzu depărtându-se spre pavilion. Colonelul privea spectacolul cu satisfacţie. Un bărbat legat, cu mâinile încătuşate la spate, cu faţa acoperită de un fular, cu un maiou alb peste bust, gol de la brâu în jos, dar încălţat în bascheţi, îşi aştepta soarta, fără teamă. Doi soldaţi, cu feţe tipice indienilor, îl păzeau indiferenţi, cu arma între picioare. În spatele lor se zărea interiorul unui bungalow mobilat cu nişte canapele verzi, câteva măsuţe joase, un bar şi un tonomat.

Colonelul Nuncio îl contemplă îndelung pe prizonier, apoi îl întrebă pe Doug Swiners:

— L-aţi interogat?

— Nu încă, răspunse calm mercenarul.

Otero Nuncio ordonă:

— Scoateţi-i fularul de la gură. Vreau să-i vorbesc.

Americanul execută ordinul, dezvelind figura prizonierului. Apăru la iveală o barbă scurtă, o mustaţă subţire, ochi negri, adânciţi în orbite, un nas subţire şi maxilare solide. Era tipul clasic de ţăran, la vreo treizeci de ani, sigur de el, deloc speriat de conjunctura în care se afla şi care scruta cu mirare cele trei sute de livre ale lui Nuncio. Acesta din urmă îl întrebă:

— Ştii cine sunt eu?

Prizonierul dădu din umeri, fără a răspunde.

— Sunt colonelul Otero Nuncio de la *Guardia Nacional,* spuse cu infatuare, şi datoria mea este să extermin viermii comunişti ca tine. Eşti terminat! Nu te vei mai întoarce niciodată în munţii

3 *Dar faci amor ca o regină (n.a.)*

tăi, dar ai putea scăpa mai uşor dacă ai răspunde la întrebările mele. Eu sunt un *caballero* şi nu-mi place să chinuiesc un om lipsit de apărare. Cred că înţelegi…

Julio Zelaya ridică încet capul, înainte de a răspunde pe un ton indiferent:

— Otero Nuncio, am auzit vorbindu-se despre tine de când erai doar un simplu căpitan… Ţăranii te porecliseră *„Fuego”,* mă refer la cei ce supravieţuiseră pistolului tău… Pretindeai că arzi cadavrele pentru a evita epidemiile, dar nu mărturiseai că, de fapt, le ardeai de vii… pentru a le fura cafeaua… Nu-i aşa? Tu…

Lovitura bruscă şi violentă îl opri pe Julio Zelaya. Otero Nuncio îl mai lovi de vreo trei-patru ori. La fiecare lovitură pe care o dădea, straturile de grăsime îi tremurau, ca şi cum ar fi fost vii. Răsuflă cu greutate şi întrebă:

— Pe cine ai venit să vezi la Managua?

Julio Zelaya nu se obosi să-i răspundă. Tăcerea se prelungea apăsătoare, întreruptă doar de respiraţia sacadată a bărbatului gras şi transpirat. El nu mai puse nicio întrebare, dându-şi seama că Zelaya nu era omul de la care putea scoate ceva cu uşurinţă. Se întoarse către Doug Swiners şi-i şopti ceva la ureche. Indiferent, americanul spuse:

— *Muy bien,* señor Coronel.

Nuncio privi cu ură spre pântecul gol al prizonierului, de care atârna un sex impresionant ca dimensiune, înconjurat de păr negru, creţ şi stufos. Ar fi dorit să asiste la supliciul care urma, dar rangul nu i-o permitea. Se îndepărtă urmat de Doug Swiners. Mercedes Puntas, lungită într-un şezlong, se juca cu labradorul. Când îi zări pe cei doi, surâse graţios şi întrebă:

— Vreţi să beţi ceva?

Doug Swiners răspunse politicos:

— *Muchas gracias,* señora, nu acum. Aş dori să mi-l împrumutaţi pe Diablo.

Femeia îşi ascunse surpriza neplăcută care-i întunecă pentru o clipă ochii-i migdalaţi.

— *Como no*[4]! Dar pentru ce?

Mercenarul surâse politicos.

— Vreau să-l înspăimânt puţin pe tipul pe care l-am prins.

El se apropie de câine, îl prinse de zgardă şi se îndepărtă apoi spre pavilion. Otero Nuncio se prăbuşi într-un şezlong, cu un

4 *Bineînţeles (n.a.)*

surâs triumfător pe faţă. Fără un cuvânt, Mercedes se ridică, îşi turnă trei degete de whisky într-un pahar, adăugă câteva cuburi de gheaţă şi bău cam o treime din conţinutul paharului. Cunoştea bine reputaţia lui Swiners şi asta îi provoca teamă. După câteva minute apăru un soldat, discută ceva cu bucătăreasa şi plecă cu o cutie mare de fier, ignorând complet femeia pe trei sferturi goală, ce se afla pe peluză.

*

* *

Stând pe vine la picioarele prizonierului, Doug Swiners îşi înmuia degetele în cutia cu untură topită, cu care ungea apoi testiculele lui Julio Zelaya. Diablo, labradorul, se juca cu o minge, aşezat pe jos, pe nişte perne. Swiners simţea o repulsie viscerală la atingerea pielii păroase. Se forţa să se gândească la Mercedes. Julio îl întrebă pe un ton ironic:

— *Chupas, mariocon*[5]?

Doug Swiners se făcu că nu înţelege. Aproape îşi terminase treaba. Zelaya ştia ce-l aşteaptă. Când Swiners se ridică, un jet de urină ţâşni, inundând pieptul şi figura americanului.

— Du-te-n p... mă-tii!

Americanul făcu un salt înapoi şi se ridică tremurând de furie, în faţa soldaţilor amuzaţi. Labradorul se ridică şi el. Doug era gata să dea cu piciorul în sexul descoperit, dar se calmă; era un profesionist. Nu avea dreptul să lovească un prizonier numai pentru propria sa plăcere. Îi rămăsese totuşi ceva din etica şcolii de poliţie din Indiana... Furios, îşi smulse cămaşa şi o aruncă la pământ. Mirosul de urină îi intra în nări. Luă un prosop şi se şterse cu grijă, apoi îşi aprinse o ţigară pentru a încerca să risipească mirosul.

Julio Zelaya îl observa, surprins de calmul său. Un nicaraguaian l-ar fi ucis pentru acest gest! Aceşti *gringos* făceau, cu siguranţă, parte din altă rasă.

Doug Swiners apucă labradorul de zgardă forţându-l, nu fără dificultate, să se apropie de prizonier. Vorbindu-i tandru, Doug reuşi să-l facă să atingă cu botul său mare, părul de pe picioarele lui Julio Zelaya. Trăgând în sus de zgardă, americanul îi forţă botul să urce de-a lungul coapselor, până la întredeschiderea picioarelor.

---

5 *Vrei o porţie, pederastule? (n.a.)*

În sfârşit, Diablo simţi mirosul grăsimii. Botul său pătrat se afundă între coapsele păroase, găsi testiculele şi le mirosi câteva secunde. Dreptul atârna mult mai jos faţă de celălalt.

Încet, labradorul îşi scoase colţii, îşi băgă testiculul în gură şi muşcă viguros pielea impregnată de grăsime.

Capitolul II

Urletul inuman declanşă o descărcare electrică pe şira spinării lui Mercedes. Ţipătul ce venise dinspre pavilion se termină într-un fel de hohot îngrozitor. Întoarse capul spre Otero Nuncio. Colonelul tocmai se pregătea să se „extragă" din şezlong. După ce reuşi, se năpusti spre pavilion, aproape ciocnindu-se la colţul acestuia de Doug Swiners, care avea un aer furibund.

— Scuzaţi-mă, señor, Coronel, spuse americanul, dar nu mi-am închipuit că se va manifesta atât de zgomotos. Tâmpitul ăsta de câine aproape că i-a smuls un testicul, de la prima muşcătură.

— Înainte de toate, fă-l să vorbească, mormăi colonelul. Şi faceţi ceva ca să nu se mai vaite atât de tare!

— Am o idee, señor Coronel, spuse Swiners. Tonomatul?! Îmi permiteţi să-l pun în funcţiune?

— *Claro que si*! răspunse Otero Nuncio. Nu mai vreau să aud ţipete. Señora Mercedes îşi va da seama că aici se petrece ceva straniu…

Otero Nuncio se îndreptă spre piscină unde, femeia, puţin cam tensionată, îl aştepta.

— Dă-mi un „flooded canon", o rugă, dar fără Cola.

Amanta se îndreptă spre bar. „Flooded canon" era un rom dulce, amestecat, de obicei, cu Coca-Cola şi era băutura la modă în Managua. Fără suc, era mai tare. Mercedes îi umplu un pahar, pe care acesta îl goli pe jumătate. Brusc, dinspre pavilion se auzi zgomotul asurzitor al unui rock-and-roll. Mercedes încercă să uite urletul auzit mai devreme, lăsându-şi creierul invadat de această muzică sincopată. Acum coşmarul era uitat, şters şi dizolvat în muzică.

*

* *

Doug Swiners răsuci încet butonul care comanda viteza tonomatului. Era un aparat asemănător cu cele care se găseau în baruri, dar în loc de monede se introduceau cărţi de credit.

Americanul acţionă apoi alte butoane, selecţionând doar discuri cu muzică rock. Julio Zelaya îşi muşca buzele pentru a nu urla. Un firicel de sânge i se prelingea pe picior. Junghiuri violente, ca nişte lovituri de sabie, îl străfulgerau din testiculul găurit de labrador. Câinele, aşezat în faţa prizonierului şi ţinut acum de unul dintre soldaţi, aştepta să-şi continue ospăţul, cu limba scoasă de-un cot...

Doug Swiners se apropie de Zelaya, îl apucă de păr şi-i trase capul spre spate. Nu-i plăcea această treabă, dar cineva trebuia să o facă.

— Julio, spuse el, ar fi mai bine să vorbeşti acum. Nu vreau să te „stric" prea tare. Am nevoie doar de un nume. *Claro?*

Vorbea spaniola fluent, dar cu un puternic accent străin. Julio răspunse încet:

— *Gringo,* poate că vei reuşi să-mi smulgi testiculele, dar tu, tu vei pleca în ţara ta între patru scânduri!

Swiners nu răspunse. Zelaya era un dur. Nu va vorbi niciodată de bunăvoie. Se întrebă dacă în locul lui n-ar fi procedat la fel.

Rock-and-roll-ul îi urla în urechi, asurzindu-l. Diablo nu se mai lăsă rugat de data asta şi-şi înfipse adânc colţii între picioarele lui Julio. Linse grăsimea de pe celălalt testicul şi începu să o cureţe în acelaşi mod.

— *Son of a bitch!* mormăi Doug.

Era culmea! Julio şopti:

— Vezi, *gringo,* eşti mai rău decât un câine! El a înţeles...

Labradorul terminase şi se întoarse spre Swiners cu un aer întrebător, după care se lungi. Depăşit de situaţie, americanul luă cutia cu osânză şi reîncepu operaţia de ungere. Când îi atinse în zona rănită, Julio scoase un geamăt de durere, pe care şi-l reprimă imediat. Nervos, Swiners smuci labradorul.

— Hai! Dă-i drumul!

Acesta ascultă. Dar, iarăşi făcu acelaşi gest, lingându-l doar cu limba. Furios, Swiners îl trase înapoi.

— Câine tâmpit!

Începea al treilea disc, iar Otero Nuncio aştepta un rezultat

rapid. Ar fi putut lucra cu pumnalul, dar n-ar fi fost acelaşi lucru. Animalul era altceva: inspira groază şi nu se putea stăpâni. Swiners lovi câinele cu piciorul. Diablo începu să mârâie, arătându-şi colţii. Brusc, Diego începu să-l mângâie, să-i vorbească frumos şi-l apucă apoi de zgardă, arătându-i-l pe Julio.

— Atacă! Hai, atacă! Mănâncă-i testiculele ticălosului!

Labradorul se năpusti, ca scos din minţi. Involuntar, Julio făcu un pas înapoi, după care se întâmplă exact ceea ce era prevăzut. Câinele se repezi condus de mirosul grăsimii şi înfulecă cele două testicule, înfigându-şi adânc colţii în scrotum, trăgând cu îndârjire, de parcă ar fi vrut să smulgă totul.

Doug crezu pentru o clipă că Julio va fi terminat. Dar sandinistul, încordându-şi toţi muşchii, reuşi să se desprindă puţin. Cu gura deschisă urla, suportând cu greu durerea de nedescris. Neputând înşfăca toată bucata, labradorul muşcă ceva mai jos, chiar între testicule, strivindu-le pe jumătate. Cu un ultim răcnet, Julio îşi pierdu cunoştinţa. Doug lovi imediat botul câinelui până ce acesta dădu drumul şi-şi abandonă prada. Din fericire, muzica urla în continuare. Pasând zgarda animalului unui soldat, Swiners, transpirat, se lăsă să cadă pe pernele din încăpere. Ce meserie!!!

Zelaya zăcea inconştient. Mercenarul se ridică şi inspectă dezastrul... Nu era o privelişte prea frumoasă. Sângele curgea, iar cele două testicule păreau a se dubla în volum. Când le atinse, Julio gemu uşor. Swiners se gândi că dacă-l va lăsa pe Diablo să îşi continue treaba, îl va ucide pe „El Cero”. Fără „bijuterii”, un bărbat nu trăieşte mult timp.

Labradorul continua să mârâie, cu ochii aţintiţi spre pradă, gata de un nou atac. Mâna lui Doug se închise în jurul organelor victimei şi, dintr-o mişcare, strânse cu putere. Tresărind convulsiv, Zelaya încerca să scape din acea strânsoare, apoi scoase un urlet care-i putea rupe până şi coardele vocale. Involuntar, Doug desfăcu degetele. Julio leşinase. Neştiind ce să mai facă, Swiners părăsi pavilionul şi, dând cu ochii de colonelul Nuncio, se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— A vorbit?

— Nu, señor Coronel, mărturisi americanul. Cu toate că Diablo l-a „şifonat” destul de rău, cred că ar trebui să folosim impulsurile electrice de la „Casino”. Dacă se întâmplă ceva...

Furios, Otero clătină din cap.

— Nu! Trebuie să reuşim aici!

Îi întoarse spatele lui Swiners, fără a-i da măcar timp să răspundă. Doug plecă, vizibil plictisit. Primea în fiecare lună o primă de mai multe sute de dolari, de care nu se putea dispensa. Îşi dorea prea mult casa din Indiana.

În aceste condiţii, era obligat să-l determine pe Julio să vorbească. Cu toate că acesta nu dădea niciun semn de viaţă, Doug era convins că se preface. Şi el ar fi procedat la fel! Se apropie şi-l strigă, acoperind zgomotul tonomatului:

— Ascultă-mă, Julio!

Ştia că e mai bine să-i spună pe nume. Învăţase la şcoala Forţelor Speciale din Panama că acest lucru crea o oarecare apropiere:

— Trebuie să-mi spui acel nume! Dacă nu faci asta, te va interoga doar colonelul, iar pe el îl cunoşti destul de bine... Nu se joacă! Nu mai face pe prostul! Colaborează şi îţi promit că te vom interna într-un spital bun, în care te vei putea reface.

Julio Zelaya nu răspunse. Era livid şi sudoarea îi curgea pe faţă, corpul său emanând un miros acru.

— Treaba ta, zise Swiners, mă faci să dau iar drumul javrei...

În momentul în care pocni din degete, soldatul eliberă câinele care se năpusti asupra prizonierului. De data asta, îi muşcă de pulpa piciorului, repezindu-se apoi spre ceea ce atârna. Julio urla ca un dement, deoarece Diablo schimbase tactica sa canină şi era acum pe cale să înghită complet cele două testicule. Cu ochii ieşiţi din orbite, neputincios, lui Julio nu-i mai rămânea decât să urle. Doug, înnebunit, se repezi spre tonomat şi-l dădu la volum maxim. Ţipetele erau din ce în ce mai ascuţite şi mai insuportabile. Aproape că îi venea şi lui să urle... Dar, în toiul nebuniei generale, auzi câteva cuvinte:

— Ia-l de pe mine! Ia-l de pe mine!

Erau cuvinte rostite ca nişte implorări, între hohote de plâns.

— O să vorbeşti? ţipă Swiners.

Julio, cu gura deschisă, nu mai putea vorbi. Labradorul mai înhăţă o bucată din pulpă, ceea ce-i smulse victimei un alt urlet. Doug, fără a da drumul complet câinelui, întrebă:

— Numele?

Julio rosti ceva, dar nu se putea înţelege nimic.

— Repetă!

Julio repetă. De data asta, Swiners înţelese, dar era atât de uluit încât uită şi de câine, acesta muşcându-l din nou pe prizonier, care scoase un alt urlet. Swiners, dându-şi seama că omul nu minţise, în special în starea în care se afla, repezi un pumn în capul labradorului şi, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, începu să-l strângă de gât. Animalul se trase înapoi mârâind, până ce unul dintre soldaţi îl apucă de zgardă. Julio Zelaya, livid, gâfâia. Doug încercă să aprecieze rănile, dar în momentul în care îl atinse uşor, acesta scoase un urlet. Testiculele erau umflate, înnegrite şi pline de sânge. În pofida calmului său, Doug tresări, cu un sentiment de compătimire. Scena îi amintea linşajul unui negru din Alabama.

Tonomatul funcţiona în continuare. Mercenarul îl întrerupse şi se întoarse către un sodat.

— Dezleagă-l şi du-l la „Casino”. Spune-le să aibă mare grijă de el.

În clipa în care militarul îl atinse, Julio începu din nou să urle. Swiners făcu un salt până la tonomat şi-l repuse în funcţiune. Soldaţii îl dezlegară pe prizonier şi, printre ţipete şi gemete, îl îmbrăcară cu nepăsarea tipic indiană. Mai văzuseră ei şi altele…

— Ştergeţi petele, ordonă Doug.

La baza stâlpului se vedeau câteva picături de sânge. Unul dintre băieţi le şterse cu batista lui, până ce marmura deveni curată. Swiners apucă zgarda labradorului, în timp ce soldaţii îl cărau pe Julio. Brusc, mercenarul, auzind mârâiturile animalului, începu să-l lovească cu picioarele, apucat de o furie oarbă. Se opri doar în momentul în care încetă muzica şi trase violent de zgardă.

— *Vamos*

Cu coada între picioare, labradorul îl urmă. Jeep-ul demară, ducând ceea ce mai rămăsese din Julio Zelaya.

În mintea lui Doug, numele rostit de acesta i se învârtea încă în cap. Nu era decât începutul unei afaceri foarte murdare, dar era sigur că omul spusese adevărul. Ţinând câinele strâns, se îndreptă spre peluză. Colonelul Otero Nuncio dispăruse, iar Mercedes citea o revistă. Animalul se refugie imediat lângă stăpână, cu coada între picioare.

— Ce i-aţi făcut? întrebă femeia. Pare a-i fi frică de ceva…

— Probabil din cauza muzicii, răspunse Swiners. Pe câini, asta îi face întotdeauna nervoşi. Unde este señor Coronel?

— A plecat să se odihnească. Îi era prea cald.

„Bestia!” gândi mercenarul. Îşi privi mâinile şi observă că îi tremurau şi erau pline de sânge, fapt pe care-l văzu şi metresa.

— Hai cu mine, spuse ea pe un ton mieros. Trebuie să te speli.

El o urmăm, exact ca un automat. Intrând în casă, observă că aceasta era mobilată în stil californian, modern, confortabil, cu o mochetă groasă, albă. Traversară living-ul, plin de fotografiile ei şi intrară într-o baie de marmură roz. Mercedes închise uşa.

Mirosea a parfum, iar Doug era tulburat. Femeia deschise robinetele şi lăsă apa să curgă în chiuvetă. Apoi, îi luă mâna dreaptă între ale ei, ca unui copil şi începu să o frece, îndepărtând sângele. Trupul ei gol, cu excepţia minusculului slip, era lipit de cel al americanului. În faţa lui Doug se aflau ceafa şi părul ei negru, iar nările i se umpleau de parfumul pe care-l emana corpul femeii. Inima îi bătea cu putere, dar tremurul mâinilor se calmă brusc. Simţea o dorinţă vulcanică…

— Dă-mi şi cealaltă mână.

În loc să o întindă, mâna lui se încleştă în jurul taliei. Mercedes îl privi ca o nebună. Americanul o făcu să se întoarcă cu faţa spre el şi îşi băgă un picior între ale ei.

— Nu, nu! Este sus! şopti Mercedes.

Apa curgea în continuare. Doug se îndepărtă puţin şi se lăsă rapid în jos. Femeia încercă să-i scape, dar simţi cum o înţepa ceva chiar la marginea slipului. Coborî privirea şi zări pumnalul. Avu impresia că i se scurge tot sângele din vene. Nu părea deloc a fi un joc şi privirea rece a mercenarului o confirma. Doug o atrase brutal spre el, cu vârful cuţitului urmărindu-i talia. Mercedes se forţă să-i zâmbească.

— Dar, *querido…* Tu nu…

— Taci, spuse Swiners cu voce joasă. Târfă ce eşti… Desfă-mă!

Îi apucă mâna şi i-o strecură în pantaloni, pentru a-i simţi pulsaţiile sexului.

— Mai repede, *putana,* mai repede..

Femeii i se făcu frică. Niciodată Swiners nu îi vorbise astfel. Pantalonul căzuse la gleznele mercenarului. Ea se grăbea să-l satisfacă mai rapid, dar el se opuse.

— Aşteaptă! Întâi, sărută-l!

Îmbinând gestul cu vorba, o apucă de părul negru şi îi coborî capul atât de brutal, încât Mercedes îi simţi sexul înfigându-i-se

până în fundul gâtului, gata să o sufoce. Încet, începu să facă ceea ce dorea bărbatul.

Doug Swiners o privea, hipnotizat de mişcările femeii, respirând din ce în ce mai sacadat. Deodată, dintr-o mişcare, îi îndepărtă capul, o împinse până ce şalele i se loviră de marginea lavaboului, se aplecă şi o pătrunse. Ochii lui aveau o sclipire de nebunie, astfel încât Mercedes crezu că o va omorî. Pumnalul se ridică şi se propti pe gâtul ei, cu vârful pe carotidă. Robinetul îi strivea coloana vertebrală. Îi era frică şi de pumnal, dar şi de colonel. Simţi totuşi un val de căldură palpitându-i în pântec. Instinctiv, mâinile i se încolăciră în jurul taliei americanului şi picioarele i se desprinseră de pământ. Swiners observă expresia cu totul schimbată din ochii ei. Cu o mişcare rapidă băgă pumnalul în teacă şi o apucă de şolduri. Ea gâfâia, cu trăsăturile destinse, cu gura întredeschisă. Mercedes îl simţi explodând, înainte ca el să scoată un geamăt scurt şi surd. Ochii i se înceţoşaseră, ca şi cum şi-ar fi pierdut cunoştinţa, dar, după câteva secunde, o îndepărtă cu un gest extrem de brutal.

Femeia se prăbuşi în lavabou, lovindu-şi spatele de un robinet, cu picioarele bălăbănind în gol. Indiferent şi tăcut, Doug Swiners îşi trase pantalonii, îşi încheie nasturii şi ieşi din baie, fără a-i arunca măcar o privire. Apa curgea în continuu.

Plângând de durere şi umilinţă, Mercedes reuşi să coboare din lavabou, cu picioarele încă tremurând. Nu înţelegea acest brusc acces de furie sexuală. În plus, îi era ruşine să recunoască, dar simţise unul dintre cele mai violente orgasme din viaţa ei. Pântecul îi mai tresălta încă, precum un motor cu combustie internă.

*

* *

Colonelul Otero Nuncio fumând, lungit comod pe una din canapelele bei din living, îl fixă cu surpriză pe Doug Swiners.

— Unde aţi fost?

Mercenarul îşi şterse maşinal gura.

— Mi-am spălat mâinile, señor Coronel. S-a terminat!

— A vorbit?

— Da, señor Coronel. Mi-a dat numele.

Înaintă şi i-l şopti la ureche. Trăsăturile colonelului se crispară, ochii i se goliră de orice expresie, semănând şi mai mult cu nişte

ţevi de armă.

— Sunteţi sigur?

— *Claro que si!* Îi era prea frică şi se simţea prea rău…

Colonelul nu mai putu continua, căci Mercedes îşi făcuse apariţia, înfăşurată într-un halat alb de baie, care-i scotea în relief tenul mat al pielii. Cu voce sigură, Otero îi spuse mercenarului:

— Señor Swiners, ancheta va trebui continuată. Vi-l încredinţez pe acest terorist. Primul lucru care trebuie executat constă în a ne asigura de persoana pe care trebuia s-o întâlnească. *Claro*?

Era exact lucrul de care se temuse cel mai mult Doug Swiners. Fusese însă prins în acest angrenaj…

— Señor Coronel, nu credeţi că ar fi mai practic să-l lăsăm în libertate, pentru a descoperi cu cine va lua legătura?

— Nu, răspunse Otero Nuncio, sec.

Se lăsă pe spate, părându-i-se că aude vocea unei epoci binecuvântate. El trebuia să continue lupta. Avea prea mult sânge pe mâini şi nu-şi putea permite luxul de a-l trăda pe dictator.

Inamicii lui aveau de ce se teme şi numai aşa trebuia să procedeze în viitor.

Capitolul III

Taxiul părăsise Champ Bridge Freeway, angajându-se pe o străduţă ce şerpuia prin peisajul bucolic al colinelor din Virginia. Un zid metalic, înalt, semnala teritoriul C.I.A., ale cărei clădiri erau ascunse de copacii înşiraţi pe câteva sute de hectare. Şoferul încetini în faţa postului de control Dolly Madison şi gardianul se aplecă prin ferestruica deschisă.

— Am întâlnire cu domnul Georges Mean. Numele meu este Malko Linge.

Gardianul îşi consultă lista.

— Perfect, Sir. Mergeţi în clădirea principală, la etajul III.

Se intra foarte uşor în sediul C.I.A.. Şoferul îl lăsă în faţa clădirii centrale, încasându-şi cei cincisprezece dolari. Te puteai

crede într-un parc, clădirile fiind ascunse în întregime sub verdeaţă.

În acest sfârşit de august căldura era toridă, aşa că Malko se grăbi să între în holul de marmură albă. Pe un panou, se putea citi:

„*You shall know the Truth And the Truth shall make you free*[6]*”*

Malko zâmbi, cu gândul la deviza ireverenţioasă a „Companiei”: *C.I.A, cover your ass*[7]*…*

Înaintă spre cele două recepţionere care împărţeau ecusoane vizitatorilor. Până în ’77 se putea intra doar cu o carte de credit. Acum, existau conexiuni la un calculator.

Una dintre fete dactilografie numele lui Malko şi, după ce îi controlă paşaportul, îi întinse un ecuson verde, cu numărul HV 469, care-i înlesnea accesul la toate nivelele, în afara etajului VII, sanctuarul directorului. Tânăra îl atrase atenţia:

— Ascensorul albastru, etajul III, coridor B.

Prin mulţimea compactă, Malko se îndreptă spre cele patru ascensoare. În secţia *„Covert Operations”* lucrau circa patru mii cinci sute de persoane, ceea ce însemna destul de multă lume. La etajul III un gardian îi controlă ecusonul, înainte de a-l lăsa să treacă. Mocheta verde era groasă, iar pe pereţii albi se distingeau uşile în culori albastru, roşu şi galben. Malko apăsă pe butonul numărul 312 şi uşa se deschise instantaneu.

Georges Mean, şeful *„Divizia America Centrală”,* era chel şi purta o cămaşă cu dungi şi mâneci scurte. Îi strânse cu căldură mâna şi îl conduse spre o canapea mică, înghesuită în minusculul său birou, care avea vedere spre partea din sud-vest a edificiului.

— Încântat, confirmă vizitatorul. Cărui fapt datorez acest interes faţă de persoana mea?

Malko lucra rareori în America Latină. Georges Mean îi zâmbi misterios şi se aşeză pe un colţ al biroului.

— La recomandarea iubitului nostru DDO[8], răspunse el jovial. Aţi trecut cu mult peste nivelul GS 16, iar cei de la etajul VII vă preţuiesc nespus…

---

6 *Vei cunoaşte Adevărul şi Adevărul te va face liber (n.a.)*

7 *Fără valuri! (n.a.)*

8 *Deputy Director of Operations – Director adjunct*

Era un omagiu dubios şi chiar periculos... Domnul Linge zâmbi. Deşi era doar un simplu *„agent negru”,* se bucura de stima lui David Wise, marele şef al secţiei *„Capă şi Spadă*” din CIA.

Angajaţii acestui serviciu erau clasificaţi în scara GS, de la 1 la 18, ultima însemnând cea mai mare distincţie. Astfel, lui i se acorda o mare onoare, iar cei care conduceau C.I.A., erau de fapt foarte flataţi să îl aibă drept colaborator, în special pe el, ca reprezentant al vechii nobleţi europene.

— Aşadar, pot să-mi măresc preţul? spuse el ironic.

Georges Mean se crispă.

— *Please, no!* Aproape că am cheltuit tot bugetul pe acest an şi mai avem încă cinci luni în faţă. Oricum, voiam să vă întreb dacă ştiţi ceva despre Nicaragua, schimbă el vorba.

— Nu, răspunse, Malko. În plus, nici nu am chef să o cunosc!

Americanul zâmbi binevoitor.

— Vă înşelaţi! Este o ţară pasionantă, în special datorită cutremurelor şi revoluţiilor.

— Grozav! ripostă agentul, pe un ton glacial.

După ce coborî de pe birou şi-şi făcu ordine prin nişte dosare ce purtau eticheta *„Ni-act*[9]*”* îşi privi ceasul şi spuse:

— Sunteţi convocat la un *staff meeting,* îl anunţă. Numai cu lume bună: unul dintre foştii noştri ambasadori în Nicaragua, actualmente şeful Departamentului de Stat, doi reprezentanţi ai *N.S.C.*[10], un subsecretar de stat în Ministerul de Externe, la Departamentul America Latină, un locotenent-general din N.A.S.A. şi un preşedintele, Jim Thorp, iubitul nostru şef al DDO.

— Şi care ar putea fi scopul acestei reuniuni?

— Vom studia viitoarea erupţie a vulcanului Santiago, răspunse americanul, clipind vesel din ochi.

Sala de conferinţe se găsea la capătul coridorului şi avea un aspect sinistru: fără ferestre şi dotată cu un singur ventilator anemic. Toţi erau deja prezenţi, aşezaţi în jurul unei mese ovale: figuri neutre pe care le uitai imediat după ce plecai.

Jim Thorp, aşezat confortabil, îi adresă un surâs graţios lui Malko. Cu faţa lui roşiatică, se deosebea de ceilalţi aspectul de duritate. Se spunea despre el că, într-o zi, se plimbase cu cadavrul lui Lumumba în portbagajul maşinii, încercând discret

9 *Pentru operaţiuni de noapte (n.tr.)*

10 *Naţional Security Council (n.a.)*

să se debaraseze de el. De atunci, îi punea pe alţii la treabă în locul lui. Prezenţa acestui personaj însemna totuşi că misiunea ce-i va fi încredinţată, avea nevoie de altceva, în niciun caz mănuşi albe...

Thorp luă cuvântul:

— Domnilor, avem de înfruntat o problemă delicată. Guvernul preşedintelui Somoza se pare că a pierdut orice credit în faţa populaţiei. Există o mişcare rebelă a sandiniştilor, sprijinită de unele ţări vecine şi care se extinde zilnic. În pofida presiunilor „amicale" pe care noi le exercităm asupra lui, preşedintele Somoza nu se hotărăşte să ia măsuri radicale.

Malko, vrând să se amuze, ştiind că Somoza era dictator din tată-n fiu, întrebă:

— De ce nu se organizează alegeri anticipate?

Mean răspunse rapid:

— Preşedintele Somoza doreşte să-şi ducă mandatul până la capăt, ceea ce este cam prea mult. Dacă aşteptăm, situaţia se va deteriora. În plus, cu toată prietenia noastră pentru el, trebuie să acţionăm cât mai rapid...

Un înger trecu. Nimeni din această încăpere nu putea ignora faptul că, din Nicaragua şi cu complicitatea activă a lui Somoza, plecase revoluţia din Cuba. Omul devenise, cu siguranţă, incomod dacă se considera necesară eliminarea.

Thorp reluă:

— Am decis să trimitem o misiune, condusă de o persoană care nu este direct implicată, pentru a putea cunoaşte soluţiile de schimbare şi pentru a contacta, totodată, personalităţile capabile să constituie un nou guvern, ce urmează a prelua puterea.

Reprezentatul Departamentului de Stat luă cuvântul:

— Nu mă pot abţine să nu vă recomand prudenţă. Preşedintele Somoza are numeroşi prieteni la Washington, în Congres şi chiar la Pentagon, iar până în prezent s-a comportat ca un aliat fidel.

— Absolut, întări şi fostul ambasador. Aceşti sandinişti sunt comunişti. Castro nu vă e de ajuns?

— Bineînţeles Sir, spuse puţin enervat Georges Mean, nici nu se pune problema distrugerii intereselor legitime ale preşedintelui, ci numai a-l ajuta să iasă din această situaţie delicată, care i-ar putea pune în pericol chiar viaţa. Misiunea ce

va pleca acolo are drept scop cercetarea burgheziei locale.

Lui Malko totul i se părea ilegal, având impresia că asistă la o comedie bine regizată. Dar pentru a-şi bate joc de cine?

Thorp anunţă pe un ton solemn:

— Domnilor, trebuie să vă spun că, pentru această misiune delicată, domnul Wise a ales o persoană pe care noi o cunoaştem de multă vreme şi care are avantajul de a nu face parte oficial din Agenţie, deşi se bucură de încrederea noastră deplină.

Apăsă pe cuvântul „deplină”, aruncând o privire încrezătoare spre Malko.

Agentul asculta din ce în ce mai surprins: de obicei, misiunile sale nu căpătau niciodată o notă oficială şi bine pregătită. Subsecretarul de Stat îl examină, ca pe o insectă dintr-o specie total necunoscută, după care îl întrebă:

— În ce constă exact misiunea dumneavoastră?

Thorp îi sări în ajutor şi spuse:

— Va trebui să între în contact cu anumiţi oameni politici, sondându-i în legătură cu eventuala lor participare la constituirea unui nou guvern. În plus, va lua legătura cu preşedintele Somoza, în scopul găsirii unei soluţii faţă de actualele tensiuni.

Fostul ambasador mai întrebă, fulgerându-l pe Malko cu privirea:

— Va accepta amicul dumneavoastră să apară în faţa Comisiei Afacerilor Politice a Congresului, ca să dea socoteală în legătură cu ce va întreprinde?

— În măsura în care nu contravine intereselor securităţii naţionale, cu certitudine că da! afirmă Thorp.

În vreme ce toţi se pregăteau să plece, ambasadorul continuă:

— Domnule Thorp, de ce nu încredinţaţi misiunea reprezentantului dumneavoastră din Managua? Doar ca să cheltuiţi banii contribuabililor…

Jim Thorp îşi ascunse furia sub zâmbetul unui vânzător de maşini de ocazie.

— Bună întrebare, foarte bună! Motivele mele sunt în număr de două: mai întâi, nu dorim să lăsăm impresia că ne amestecăm oficial în problemele interne din Nicaragua. În al doilea rând, şeful Departamentului nostru din Managua nu-şi

mai vede capul de treabă.

Fără a-i lăsa timp de răspuns, îi întrebă pe ceilalţi:

— Mai sunt întrebări?

Văzând că toată lumea bună tace, se ridică şi spuse:

— Domnilor, şedinţa a luat sfârşit. Vă mulţumesc pentru atenţie.

Micul grup se împrăştie pe culoar, iar Thorp îl luă de braţ pe Malko.

— Vă invit la mine, în birou. Avem de pus la punct câteva probleme administrative...

Georges Mean îi urmă. Biroul lui Jim Thorp avea pe un perete două steaguri mari, încrucişate, fiind cu mult mai spaţios decât cel al lui Mean. Aproape că te aşteptai să auzi cântându-se imnul naţional american. Thorp deschise discuita:

— În sfârşit, acum vom putea vorbi serios. Sper că nu aţi crezut nimic din circul de adineauri...

— Adică, nu plec în Nicaragua? întrebă Malko, plin de speranţă.

Agentul sosise cu o seară înainte, cu avionul Concorde ce zbura pe ruta Paris-Washington. După trei ore şi patruzeci de minute de zbor, nu simţea nici urmă de oboseală, resimţită adesea datorită schimbării fusului orar. Se trezise vesel şi bine dispus, de parcă n-ar fi traversat Atlanticul.

— Oh, ba da! Vă duceţi! confirmă Thorp. Chiar foarte repede.

— Ce voi avea de făcut acolo?

Trăsăturile şefului Agenţiei se aspriră şi din ochii lui dispăru orice urmă de veselie.

— Trebuie să clarificaţi o poveste urâtă, chiar foarte urâtă!

Malko se aşeză şi-l privi cu atenţie, întrebând:

— La ce bun toată comedia de adineauri?

Thorp ridică din umeri, cu un aer de dezgust.

— Tâmpiţii ăştia vor să ştie absolut totul. Îmi trebuia o acoperire plauzibilă pentru a vă trimite acolo. De-abia acum putem trece la ce avem de făcut.

— Eu eram convins că sunteţi în cele mai bune relaţii cu Somoza, spuse Malko.

— În trecut, afirmă sumbru Jim Thorp. Acest pederast crede că poate face orice, bazându-se pe prietenii săi din Capitol Hill şi, în plus, vorbind perfect engleza. Numai că noi îi vom demonstra contrariul!

— Ce v-a făcut? întrebă Malko uimit.

Agentul cunoştea reputaţia lui Somoza: un dictator la cârma unui stat rapace, în care poliţia şi armata îi hărţuiau pe cei pe care ar fi trebuit să-i protejeze. Se menţinea la putere datorită sprijinului americanilor şi ferocităţii sale.

Georges Mean îi întinse lui Malko o fotografie care avea în prim plan o fată blondă, cu un profil superb.

— Cine e?

— Brenda Trent, spuse Thorp. Absolventă a Universităţii din Tucson, Arizona, fiica lui Bruce Trent, unul dintre cei mai destoinici funcţionari ai noştri. Un GS 18! Lucrează şi ea la noi, fiind cotată GS 12. A fost trimisă la Ambasada noastră din Managua, cu funcţia de secretară, încă de acum şapte luni.

— Şi? A corupt-o Somoza? încercă Malko să destindă atmosfera.

— Nu glumiţi, răspunse sec Thorp. I-am încredinţat o misiune. Urma să contacteze pe şefii sandinişti, pentru a afla dacă putem colabora, în vederea îndepărtării lui Somoza. Fără bunăvoinţa tatălui ei, n-ar fi căpătat niciodată acest post. Acum însă, cred că îşi muscă degetele...

— De ce?

— Brenda Trent a părăsit hotelul în care locuia acum şase zile, spuse Georges Mean. Reuşise să aranjeze o întâlnire cu şeful celui mai important grup sandinist, un anume Julio Zelaya, care acceptase să coboare din munţii în care se ascundea. Din acel moment nu se mai ştie nimic despre Brenda. Zelaya a fost însă arestat de Guardia, torturat şi dus într-un loc secret.

— Aveţi totuşi un Departament în Managua... opină Malko. Bănuiesc că au încercat să-i găsească...

— Henry Gall e un idiot, explică Jim Thorp. Am aflat că fata nu i-a cedat, cum era el obişnuit să procedeze cu celelalte secretare. Dintr-o cu totul altă sursă, ştim că Brenda a fost şi ea arestată şi torturată. Acum le este frică s-o elibereze şi bănuim că preferă să o lichideze discret.

— Ce ar trebui să fac eu? întrebă agentul.

— Noi vă vom da câteva nume ale unor oameni dispuşi să trădeze, iar adevărata dumneavoastră sarcină constă în a o regăsi pe fată. Numele pe care-l va purta misiunea este IACOUGAR.

În cadrul C.I.A., fiecare ţară avea un indicativ şi fiecare

misiune, o denumire.

— Cum mă comport faţă de Departamentul din Managua? fu curios Malko.

— Oficial, ei ştiu că doriţi să cumpăraţi câteva plantaţii de cafea din regiunea Matagalpa, răspunse Thorp. În realitate, vi se vor dezvălui câteva dintre contactele avute de Brenda. Noi vă vom plăti două mii de dolari, pentru început.

— Nu cred că voi ajunge prea departe numai cu atât! remarcă agentul.

Georges Mean interveni:

— Avem foarte puţini bani! În plus, ştim că sunteţi un gentilom…

— E adevărat, dar unul cam sărac… ripostă Malko.

Tocmai îşi terminase bilanţul cheltuielilor pentru întreţinerea castelului din Liezen. Nu adăugase însă banii pentru amenajarea parcului recuperat de la unguri şi pentru care, fidelul său Krisantem, muncea pentru a-i reda frumuseţea pierdută, plantând arbori furaţi din pepinierele vecine.

În plus, dorea să ofere şi un cadou valoros logodnicei sale infidele, voluptuoasa contesă Alexandra, pentru a o determina să revină în braţele sale. Se împăcaseră şi se iubiseră cu aceeaşi veche pasiune, iar acum se găsea în situaţia bizară de a face din nou curte unei femei cu care se culcase deja de sute de ori. Dar, de fiecare dată, el nu ştia dacă nu va fi şi pentru ultim dată!

I-ar fi fost uşor să pună capăt acestei situaţii, dar ar fi trebuit să abandoneze C.I.A. şi să ducă viaţa unui simplu boier austriac, cu o existenţă paşnică şi frecventând balurile de la Viena. Din nefericire, nu se simţea capabil de un asemenea sacrificiu. O păstra pe Alexandra, ca pe o rană deschisă, plimbând-o cu el în adâncul inimii, în toate misiunile grele pe care le accepta cu curaj, neştiind niciodată dacă moartea nu va veni şi întrebându-se mereu dacă nu era ultima sarcină de îndeplinit pe acest pământ…

— La ce vă gândiţi? întrebă brusc Mean.

— La viaţa mea de gentilom, răspunse Malko, ironic.

— Bine! spuse Thorp. Trebuie să vă mai dăm ceva…

— Aţi pregătit câteva mici „trucuri”?

Departamentul Tehnic al C.I.A. avea mania „trucurilor”, care rareori puteau fi şi folosite. Exemplele cele mai bune constau într-un pistolet electric cu proiectile otrăvite, dar care nu reuşise

să omoare nici măcar un cățel, sau o hârtie solubilă şi comestibilă din orez, pe care, dacă o înghiţeai, riscai să te sufoci…

Jim Thorp negă, dând din cap.

— Nu avem „trucuri”, ci doar câteva dosare. Recuperaţi-o pe fată şi, credeţi-mă, mulţi vă vor fi recunoscători!

— Nu cred că am nevoie de aşa ceva, spuse Malko, sec.

— Bine, dar astea vă pot fi de folos, oricând… Trebuie totuşi să ştiţi că mesajele IACOUGAR le veţi trimite numai pe numele meu, cu menţiunea „personal, la vedere”. Acum, domnul Mean vă va informa asupra situaţiei şi a contactelor pe care noi le autorizăm. Va dura cam două ore, după care maşina vă va conduce la Dulles. V-am rezervat un loc spre Mexic, de unde veţi zbura spre Managua. Ideea principală este de a o regăsi pe Brenda Trent, în viaţă. Succes!

Capitolul IV

Malko se aplecă spre şoferul taxiului:

— *Donde esta el centro*[11]?

— *Serior, no hay centro*[12], răspunse acesta, impasibil.

Taxiul ce rula deja de vreo patruzeci de minute era o antichitate americană, ce se târa cu 30 km/oră. Prin ferestrele coborâte, intrau praful şi o căldură plină de umezeală.

Tocmai ajunsese în faţa unui imens câmp de ruine, printre care se distingea silueta piramidală a hotelului *Intercontinental*, ce domina centrul capitalei nicaraguane, Managua. Malko avea impresia că traversase Pompeiul sau cartierele creştine din Beyrouth.

Singura clădire mai impunătoare era cea a Băncii Americane, ce se ridica maiestuos în mijlocul acestei imensităţi de dărâmături, chiar la marginea a ceea ce fusese o dată Avenida Roosevelt. După hartă, era chiar capitala, înghesuită între un şir de ierburi înalte, crescute pe nişte dealuri şi lacul Managua. Totul avea un aspect dezolant… Hotelul, un fel de templu Maya,

11 *Unde este centrul? (n.a.)*

12 *Señor, aici nu există centru (n.a.)*

era singurul vestigiu al unei civilizaţii dispărute.

Totuşi, cutremurul, care devastase oraşul, avusese loc în 1972, dar nimic nu părea să se fi schimbat de atunci.

Ajunşi în apropierea hotelului, începu o ploaie torenţială, atât de deasă, încât te puteai crede sub o cascadă, astfel că Malko, în momentul în care intră în hotel, părea ieşit direct dintr-o piscină. Murat până la piele, scurtă formalităţile de înscriere şi se lăsă condus la apartament.

După ce se dezbrăcă, uscat şi în pijama de mătase, începu să examineze priveliştea. Prin perdeaua deasă a ploii zilnice din această perioadă a anului, zări cu greu partea opusă a clădirii. Acolo se aflau mai multe case, înconjurate de un gard. Era „Casino-ul” militar, adică un fel de cartier general al *Guardia Nacional,* care adăpostea şi reşedinţa dictatorului. Era, de fapt, un bunker plat şi alb, fără nicio deschidere, pe întreaga sa lungime.

Toată priveliştea era dominată de o colină, pe care, înainte de cutremur, se găsea reşedinţa oficială a preşedintelui. Din păcate însă, ea alunecase în laguna Tiscapa.

Ploaia se înteţea. Malko văzu un jeep dotat cu o mitralieră „50”, cu ocupanţii udaţi până la piele, care intra în viteză la „Casino”. Cei şapte mii cinci sute de soldaţi din *Guardia Nacional* menţineau ordinea, cu o mână de fier.

Ofiţerii, plătiţi „gras”, dispuneau de o putere, practic nelimitată: comerţ, import, bordeluri, dar toate acestea însemnând de fapt nişte „firimituri”. Frişca de pe tort o luau Somoza şi apropiaţii lui.

Malko se hotărî să treacă la treabă, aşa că deschise un dosar şi revăzu fotografia Brendei: blondă, frumoasă şi surâzătoare. Era un dosar gros, pe a cărui copertă scria: plantaţii de cafea… Unde ar putea fi?

Fata ocupase camera 432, la acelaşi etaj la care se afla şi camera lui. Îşi puse o cămaşă şi un pantalon, după care ieşi pe culoar. În faţa liftului întâlni o femeie de serviciu care-i zâmbi.

— *Buenas noches, señor.*

— *Buenas noches,* răspunse Malko. Trebuie să las un mesaj la 432. Puteţi să-mi deschideţi?

— *Como no!*

Fără a pune nici cea mai mică întrebare, femeia îi deschise uşa. Încrederea domnea. Ea se depărtă şi dispăru pe coridor.

Camera 432 era aranjată, poate chiar prea aranjată! Oficial, Brenda Trent nu era decât absentă. O servietă închisă se afla pe birou. Malko inspectă şifonierul plin cu îmbrăcăminte, apoi deschise servieta. Nimic interesant.

Deprimat, se aşeză pe pat. Din ceea ce citise despre metodele celor de la Guardia, dispariţia tinerei îi dădea mult de gândit, datorită ororilor de care erau ei capabili. Omorurile ţăranilor se numărau cu sutele, satele le erau incendiate, fără a pomeni de închisorile în care „vinovaţilor" li se înfigeau pe sub unghii ace legate la curent electric…

Cum să ajungă la fată? În care celulă se găsea? Ce putuseră să-i facă?

Malko se gândea că, într-o zi, i se putea întâmpla şi lui aşa ceva. După dispariţie, lucrurile sale vor fi, probabil, expediate la castelul din Liezen, cu condoleanţele de rigoare:

„Prinţul Malko Linge a dispărut în circumstanţe nedeterminate. Toate eforturile pentru recuperarea Alteţei Sale au rămas inutile".

Ar fi fost un sfârşit foarte curat, în definitiv, el nu era nici GS 15 sau 16, ci doar un „agent" de lux, cu prestigiu şi bine plătit, dar care putea dispărea de la o zi la alta, fără a face „valuri"…

După ce ieşi din camera 432, Malko se întoarse în propriu-i apartament. Umiditatea de afară părea a pătrunde printre ziduri.

Reîncepu să cerceteze dosarele, neavând ceva mai bun de făcut înainte de cină. Primul nume care-i sări în ochi, era al părintelui Thomas, un misionar capucin, dar care era şi cel mai important, reprezentând omul de contact al Brendei Trent cu sandinişti. El fusese cel ce intermediase întâlnirea în urma căreia fata dispăruse.

Malko privi adresa. La Managua, nu existau nici nume de străzi şi nici numere. În dreptul misionarului era trecut doar atât: *Tres Quadres al Sur del Cine Cabrera.*

Al doilea nume întâlnit în dosar era cel al unui mercenar american, Doug Swiners, instructor la *Guardia Nacional,* cu titlul de locotenent. Fusese pilot de elicopter şi mare specialist în lupta cu pumnalul. În sfârşit, al treilea era Ruben Dario, contactul „politic" şi omul pe care C.I.A. conta pentru a recruta oameni în guvernul anti-Somoza. În fotografie părea un bărbat în vârstă, purtând ochelari cu lentile groase ce-i ascundeau

privirea ceea ce, pentru Malko, nu părea prea încurajator.

După ce parcurse aceste dosare, agentul se hotărî ca a doua zi dimineaţa, să-l viziteze pe Henry Gall, şeful Departamentului C.I.A., cel care nu scosese un cuvânt despre dispariţia misterioasă a Brendei.

Nu avea să-i dezvăluie planurile sale în legătură cu viitoarea întâlnire cu părintele Thomas. Se părea că nici Brenda Trent nu-i spusese.

*
* *

Scârţâitul regulat al balansoarului era singurul care deranja liniştea imensei încăperi pustii, mobilată doar cu nişte mese şi bănci din lemn. În balansoar se afla părintele Thomas. Puştiul care-l condusese în casa capucinilor murmurase câteva cuvinte la urechea călugărului, înainte de a se retrage în vârful picioarelor. Trecuseră deja câteva minute şi monahul se prefăcea că nici nu-l vede pe Malko.

Pentru a-şi astâmpăra nerăbdarea, acesta din urmă examină prima pagină din cotidianul guvernamental *Mercedes,* în care erau înfăţişate mai multe cadavre oribil mutilate, victime ale celor de la Guardia. Sub un alt titlu era tipărit: *233 dias de Impunidad, Justicia!* Era inserat un articol despre asasinarea directorului ziarului, faptă rămasă încă nepedepsită...

Evenimentul avusese loc cu opt luni în urmă...

Scârţâitul balansoarului încetă, iar părintele Thomas se întoarse spre agent.

— Señor, întrebă el, cine sunteţi?

Avea aerul unui om muncitor, îmbrăcat foarte simplu, purtând ochelari cu rame de fier, sub care se ascundeau doi ochi albaştri, foarte vii, ca expresie.

— Mă numesc Malko Linge şi sunt trimis de tatăl Brendei Trent pentru a încerca să o regăsesc.

Părintele Thomas rămase impasibil.

— Sunteţi american? întrebă el în engleză.

— Nu, răspunse Malko.

— Dar lucraţi pentru ei.

— Da, spuse Malko. Sunt aici pentru a o regăsi pe Brenda.

Părintele Thomas făcu o mimică dezgustată şi reîncepu să se legene în balansoar. Un ventilator mare se rotea deasupra

capului său. Îşi umplu o pipă, trase un fum şi spuse calm:

— Ani de zile americanii l-au lăsat pe Somoza şi pe-ai lui să-i omoare pe ţărani, ceea ce continuă şi astăzi, deşi ei susţin exact contrariul. Consilierul vostru, Henry Gall, nici nu mă primeşte când vreau să-i semnalez o nouă atrocitate.

— Cred că politica de la Washington e pe cale de a se schimba, veni răspunsul. În orice caz, unicul meu scop aici, în Managua, este de a afla ce i s-a întâmplat fetei şi de a o găsi în viaţă.

Argumentul păru să-l mişte pe călugăr. Mai trase puţin din pipă, apoi spuse:

— Stătea chiar pe scaunul pe care staţi dumneavoastră acum. Cu nici două săptămâni în urmă.

Se întrerupse. Apoi spuse cu mare regret:

— Îmi pare foarte rău pentru ceea ce-am făcut... Eu sunt vinovatul, iar Brenda nu este singura care a dispărut.

— Cui i s-a mai întâmplat? întrebă Malko.

— Celui cu care ea urma să se întâlnească: „El Cero”, Julio Zelaya pe numele lui adevărat. Un om cinstit şi curajos. Despre el ştim însă unde se află, adică în beciurile Guardiei, la „Casino”. Ştiţi ce i-au făcut?

— Nu.

— Au pus câinele târfei de Mercedes Puntas să-i muşte testiculele. O să moară, dacă nu-l îngrijesc.

— Cine este Mercedes Puntas? întrebă agentul.

Cu mare dezgust, părintele Thomas răspunse:

— O femeie cu cea mai proastă reputaţie şi care se vinde acestor bandiţi din Guardia. S-ar culca şi cu diavolul pentru bani! Denunţă ofiţeri, pentru ca apoi să le ia solda. Este metresa colonelului Otero Nuncio, şeful unităţilor antitero, BECA. Dar Dumnezeu o va pedepsi!

Malko se aplecă spre urechea călugărului:

— Unde se află Brenda Trent?

După câteva minute bune de gândire, părintele Thomas spuse:

— Cunosc pe cineva care, eventual, vă va putea lămuri.

— Ambasada nu ştie?

— Persoana la care vă trimit nu vrea să vorbească cu ei.

— Dar cu mine? întrebă Malko.

— Dacă i-o cer eu, da!

Agentul repetă:

— Eu sunt trimis de tatăl Brendei Trent. Vă rog, ajutaţi-mă. Nu am fost la Ambasadă deoarece aveam numele dumneavoastră de la Brenda.

Misionarul zâmbi, destul de trist.

— Ei mă detestă. Mi-au spus chiar că le e ruşine că sunt şi eu american. Dar sunt de acord s-o salvăm pe această fată. Dacă mai este timp… După ce plecaţi de la mine, vă duceţi la C.P.D.H., *Comisión Permanente de Derechos Humanos.* Vă explic eu cum ajungeţi acolo. Veţi întreba de Fulvia şi-i veţi spune, din parte mea, că mesajul de la 11.30 a plecat, după care o întrebaţi tot ceea ce doriţi să aflaţi.

Călugărul se ridică din balansoar şi, după ce-i explică cum ajunge la Fulvia, îl conduse până în stradă.

— Fiţi atent! Ei nu se dau înapoi de la nimic! *Vaya con Dios!* adăugă părintele Thomas.

Taxiurile fiind rare în acea zonă, agentul porni pe jos şi, transpirat, ajunse la locul indicat pe capucin: un birou mic dotat cu o maşină de copiat, cu afişe pe pereţi şi cu intrarea direct din stradă. Negresa care dactilografia ceva, văzându-l, înălţă capul. Avea păr scurt, ochi mari, căprui, cam trişti, dar o gură foarte senzuală. Când se ridică, agentul observă nişte picioare fine şi pişte şolduri frumos cabrate.

— Sunteţi Fulvia?

Fata înclină capul, afirmativ.

— *Si! Why?*

— Vin din partea părintelui Thomas. Vă transmite că mesajul de la 11.30 a plecat.

Un licăr de spaimă apăru în ochii fetei, iar ea privi peste umărul lui Malko pentru a se convinge că nu a fost urmărit. Părea fragilă şi nervoasă.

— Vă mulţumesc, spuse ea. Pot să vă ajut cu ceva?

Engleza ei era excelentă, deşi cu un uşor accent. Îi zâmbi pentru a o linişti.

— Vorbiţi bine englezeşte…

Negresa se destinse puţin.

— Vin din partea de est, de lângă Puerto Cabezas. Acolo, toată lumea vorbeşte aşa…

Părea fericită că avea un partener de discuţii.

— Probabil lucraţi în domeniul drepturilor omului, spuse

agentul.

Figura Fulviei se întunecă brusc.

— Da, oftă ea. Am mult de lucru.

— Aş dori să vă întreb ceva, spuse Malko. În legătură cu o ameri…

Brusc, ea îi puse un deget la gură, îl luă de braţ şi-l trase după ea în strada toropită de căldură.

— Scuzaţi-mă. Întotdeauna mi-e teamă că au pus microfoane. Ce doriţi să aflaţi?

Ochii ei căprui îl scrutau pe Malko cu insistenţă, dar şi cu nelinişte. Puţin stânjenită, zâmbi şi-i spuse:

— Tot timpul am impresia că sunt supravegheată. Primesc telefoane cu ameninţări şi înjurături…

— Cine vă poate face asta?

— Guardia!

— Domnişoară, eu o caut pe Brenda Trent. Am venit direct de la Washington, trimis chiar de tatăl ei. Părintele mi-a spus că puteţi să-mi furnizaţi câteva informaţii în legătură cu ea. E adevărat?

Negresa dădu din cap, afirmativ.

— E adevărat.

— Ştiţi şi unde se află? întrebă nerăbdător Malko.

— Am aflat totul acum două zile, răspunse fata.

— De ce nu aţi anunţat Ambasada?

Fulvia zâmbi, tristă, apoi spuse:

— Pentru că nu vor face nimic. Cei care-şi imaginează că americanii doresc s-o recupereze, riscă…

— De ce?

— A fost torturată oribil. Au opărit-o cu jeturi de apă fiartă, au violat-o şi au supus-o şocurilor electrice. Se pare că i-au tăiat un sân…

Malko asculta această înşiruire de orori, aproape nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Cunoştea tendinţa spre exagerare a sud-americanilor. Totuşi…

— Cum aţi aflat unde este? întrebă el.

— Nu vă pot spune. Avem informatori peste tot, în toată ţara, pentru că toţi îl urăsc pe Somoza.

— Unde se află acum fata?

— Într-un centru secret de detenţie ce aparţine Guardiei şi care se află la poalele vulcanului Momotombo, la treizeci de

kilometri de Managua. Este o zonă militară, unde nu poate pătrunde nimeni. Dacă ei află că cineva cunoaşte starea Brendei, o vor ucide.

Nervoasă, Fulvia evita privirea lui Malko.

— Ce mi-aţi sugera? zice, cu mult calm, agentul.

— Nu prea ştiu. Poate, dacă îşi revine şi se însănătoşeşte o vor elibera. În orice caz, lui El Chigüin nu-i place să lase urme!

— Cine este El Chigüin?

— Aceasta este o poreclă, numele său adevărat fiind José Ramirez. Este şeful gărzilor de corp ale lui Somoza. Dacă vă veţi duce la „Casino", îl veţi întâlni. Poartă o pălărie veche din pânză şi are multe revolvere în jurul taliei.

— Vă mulţumesc mult, Fulvia. Voi încerca să o eliberez pe Brenda Trent, folosindu-mă de toate mijloacele de care dispun.

Fata îi luă mâna, strângându-i-o cu căldură:

— Succes!

— Vă pot găsi în permanenţă la birou? întrebă el.

— Doar până la şapte. De la 7.30 mă duc la Universitate.

— Eu stau la *Intercontinental,* spuse Malko, camerele 408 şi 410. Dacă aflaţi ceva nou, vă rog, contactaţi-mă.

O dată discuţia încheiată, agentul trebui să se întoarcă pe jos până la hotel, de unde luă un taxi spre Ambasadă. Nu avea niciun chef să-l cunoască pe Henry Gall, după tot ceea ce aflase, dar acesta rămânea singurul mod în care putea lua legătura rapid cu Langley.

*

* *

Pereţii biroului erau căptuşiţi cu lemn, ca într-o vilă elveţiană, împodobiţi cu nenumărate fotografii ale lui Henry Gall, în compania preşedintelui Somoza. Americanul începu imediat să se laude:

— Preşedintele mă apreciază foarte mult. Dacă doriţi, vă pot ajuta să-l cunoaşteţi în particular.

— S-ar putea să mă intereseze, spuse Malko, fără a se compromite.

Henry Gall se reaşeză în fotoliul său turnant şi-şi puse pe birou cele două picioare enorme. Avea un pronunţat accent de Brooklyn, părul foarte negru, îngrijit pieptănat şi un cap de brută. Era o namilă musculoasă şi îndesată, purtând nişte

ochelari cu lentile groase, dar în spatele cărora se vedeau doi ochi inteligenţi.

Instinctiv, Malko resimţi o violentă antipatie faţă de el. Purtând o cămaşă cu multe buzunare şi un pantalon în carouri, era exact caricatura unui *gringo.*

— Deci, aţi venit să-i faceţi mizerii lui Tachito[13], spuse zâmbind sardonic. Vreţi să-i căutaţi un înlocuitor. Am primit un mesaj în ceea ce vă priveşte. Mă tem însă că nu veţi găsi niciun aliat. Este foarte iubit şi foarte popular.

O asemenea enormitate nu putea rămâne netaxată de agent:

— Şi eu care credeam că o parte din populaţie îi este ostilă…

Henry Gall clătină din cap, dezgustat.

— O mână de sandinişti care se ascund în munţi: marxişti şi cubanezi. Nicio grijă! Guardia se ocupă de ei.

— Legat de asta, ştiţi cumva ce i s-a putut întâmpla Brendei Trent? întrebă Malko inocent.

Henry Gall îşi strivi ţigara în scrumieră, cu un aer furios.

— Sandiniştii au omorât-o, spuse răspicat. Îi urăsc pe toţi. americanii, spunând că numai noi l-am fi ajutat pe Somoza. De altfel, ar fi şi păcat să nu continuăm dacă nu dorim o nouă Cuba, la doi paşi de Canalul Panama. Somoza este un aliat sigur.

— Nu prea este ceea ce se crede la Washington…

Gall, plictisit, continuă:

— Ei nu se află aici, dar Somoza ţine bine ţara în mâinile sale. Dacă e lăsat să lichideze cinci mii de rebeli, vom fi liniştiţi vreo doi ani, dacă lichidează cincisprezece mii, stăm zece ani…

Un înger trecu, cu aripile pline de sânge.

— Şi Brenda Trent?

— Era o fetiţă care punea prea mult zel şi voia să schimbe lumea. Dar nu i-a mers.

— Sunteţi sigur că au fost sandiniştii?

— Absolut!

— De ce?

— S-a luat legătura cu amicii noştri de la Guardia, răspunse Gall. Ei ştiau că rebelii vor s-o răpească.

Diplomat, agentul schimbă subiectul.

— Îl cunoaşteţi pe un anume Swiners? Doug Swiners?

— Desigur. Un tip extra! E instructor la Guardia şi face treabă bună acolo. A fost poliţist în Indianapolis. Ne-ar trebui mulţi ca

13 *Poreclă dată preşedintelui Somoza (n.a.)*

el…

— El este cel care vă informează?

— Nu e numai el, corectă Gall, cu o voce din ce în ce mai agasată, privindu-şi mereu ceasul.

Malko se sculă şi întrebă:

— Pot trimite de aici un telex la Langley?

— Nicio problemă, spuse americanul şi apăsă pe butonul interfonului, chemând o persoană cu numele de Christopher.

Peste doar câteva clipe, un tânăr blond şi slab intră în birou.

— Domnul Linge face parte din Companie, zise Gall. Are nevoie să comunice cu Langley.

Ocoli masa şi-i strânse mâna lui Malko, cu o energie exagerată.

— Ţineţi-mă la curent şi, dacă doriţi să-l întâlniţi pe Tachito, da-ţi-mi un semn.

Agentul îl urmă pe blond până în faţa unei uşi blindate, protejate de un grilaj de fier. După ce intrară, tânărul codifică telegrama ce purta menţiunea *„Eyes only”* şi-i era adresată lui Jim Thorp. După ce expediase telexul, Christopher întrebă:

— Aveţi informaţii despre Brenda Trent?

— Da, am, dar ţin să vă spun că ele sunt confidenţiale şi că nu trebuie să menţionaţi nimănui conţinutul telexului. Nici chiar şefului dumneavoastră.

Blondul se făcu roşu la faţă.

— Desigur. Cunosc bine regulamentul.

Malko plecă, ştiind că Thorp va afla în curând că fata era deţinută la Guardia, fapt ce nu va fi pe placul tuturor…

Capitolul V

Tocmai era pe punctul de a adormi, când bătăile violente din uşă îl făcură să sară din pat. Îşi puse repede halatul, privi ceasul şi deschise. Primul lucru pe care-l văzu, fu pumnul enorm al lui Henry Gall, ridicat, aproape gata să treacă prin uşă. Figura lui era vânătă, convulsionată de furie. Se năpusti în cameră şi trânti uşa. Agentul se gândi, pentru o secundă, că acesta va exploda şi se va împrăştia pe pereţi.

— Ce se întâmplă? întrebă nedumerit.

Ochii lui Gall erau gata să iasă din orbite.

— Pe mine mă întrebaţi? După telexul pe care l-aţi trimis la Langley? Sunteţi un mizerabil! Ştiaţi adevărul încă din ziua în care m-aţi vizitat, nu-i aşa?

— Exact, admise Malko. Dumneavoastră cunoaşteţi însă regulile stricte ale meseriei noastre.

Henry Gall mai urcă un grad spre apoplexie.

— Regulile dracului! Sunteţi o canalie! Aţi vrut să-mi faceţi neplăceri…

Vira direct spre isterie. Malko, încântat în sinea lui, vorbi foarte calm:

— Din păcate nu eram autorizat să vă spun ceva.

Ambasadorul deschise gura şi o închise la loc. Agentul se întreba dacă nu va leşina. Cu toate astea, Gall spuse ceva mai calm:

— De la Langley se cere o acţiune imediată. Ştiţi ce înseamnă asta?

— Dacă-mi spuneţi…

— O cerere oficială din partea Washington-ului, îngăimă americanul, adresată colonelului Otero Nuncio, care se ocupă de toate problemele de securitate. Somoza va fi furios că-l bănuim pe el de o astfel de mârşăvie.

Malko asculta, consternat. Ori omul din faţa lui era complice cu cei ce o răpiseră pe Brenda, ori era complet imbecil.

— Nu credeţi că aţi riscat, avertizându-l pe colonel? Dacă este chiar el responsabilul?

Henry Gall răspunse, furibund:

— Nu ştiţi ce spuneţi! Ei nu au nimic de-a face cu această treabă. Colonelul Nuncio mi-a promis că pot oricând să vizitez lagărul. Sper că veţi veni şi dumneavoastră..

— I-aţi vorbit de mine?

— Am fost obligat, îngăimă americanul. Trebuia să justific, într-un fel, informaţia.

Malko putea să-şi ia adio de la acoperirea sa, legată de plantaţiile de cafea.

— Vă aştept la ora zece, la Ambasadă, spuse Gall. Data viitoare, când mai deţineţi o astfel de noutate, preveniţi-mă! Sunt totuşi şeful acestui departament!

Fără măcar a-i da mâna, americanul ieşi, trântind uşa cu

putere. Lui Malko îi trecuse somnul. Se duse în cealaltă cameră şi îşi turnă un Martini. Ce putea să facă? Fără o susţinere oficială, nu ar fi fost lăsat să pătrundă în lagărul militar. Încercă să se autosugestioneze cum că totul ar fi bine, dar nu reuşi. Ploaia reîncepuse şi el rămase treaz până la ora patru dimineaţa.

*

* *

— Señor, doar vedeţi şi dumneavoastră, noi nu avem nimic de ascuns prietenilor noştri.

Colonelul Otero Nuncio, într-o uniformă impecabilă, conducea grupul. În afara santinelelor înarmate, ai fi putut jura că acolo este o fermă oarecare, cu mult bălegar, aflată la poalele vulcanului Momotombo. Clădirile erau sărăcăcioase şi murdare. Evident, nici urmă de Brenda Trent...

Nuncio nu mai contenea cu politeţurile faţă de Malko, iar Gall era numai zâmbet.

Se zdruncinaseră pe un drum desfundat mai bine de o oră, pentru a ajunge la acest lagăr. Dacă fata a fost ţinută aici, acum nu mai exista nici cea mai mică dovadă. Malko îşi ascundea cu greutate furia. Voit sau nu, americanul îi sabotase planul, dându-le celorlalţi timp suficient să trişeze.

— De ce sunt soldaţi aici? întrebă el. Doar nu aveţi nimic de păzit...

Colonelul Nuncio se înveseli, încântat că i se adresează această întrebare.

— Ba da, señor. Ferma duce spre un centru de cercetare foarte important. Acolo se desfăşoară un proiect privind dezvoltarea energiei vulcanului. Curând, aceasta va înlocui petrolul. Proiectul este extrem de important pentru Nicaragua. Veniţi după mine. Vă voi explica totul.

Se urcară în maşini şi porniră pe un drum care şerpuia la marginea vulcanului, într-un peisaj dezolant. După o vreme, zăriră două gigantice jeturi de vapori albi care păreau că ţâşnesc din flancul muntelui. Cu toate că geamurile maşinilor erau închise, zgomotul era asurzitor. Colonelul strigă la urechea agentului:

— Aceasta este staţia experimentală. Anul viitor vom avea turbine.

Zgomotul era insuportabil. Malko se apropie de ţeava din care ieşeau aburii albi şi se gândi la ceea ce-i spusese Fulvia. Chiar dacă înlocuiau petrolul, aceşti vapori, care ajungeau la două sute de atmosfere, puteau servi perfect ca instrument de tortură...

Neatent la discuţia plină de amănunte tehnice, pe care le perora colonelul, se gândea la Brenda Trent. După ce admirară cea de-a opta minune a lumii, convoiul plecă. Agentul întrebă, cu un aer de naivitate:

— Colonele, aveţi vreo idee despre dispariţia domnişoarei Trent?

Otero Nuncio răspunse impasibil:

— *Claro que si, señor!* A fost asasinată de sandinişti! Mai există posibilitatea ca ei s-o fi dus în regiunea Matagalpa. Noi nu avem mijloacele materiale pentru a ne duce s-o căutăm... Dumneavoastră ar trebui să ne ajutaţi să curăţăm regiunea de teroriştii procastrişti. Poate aşa am putea-o regăsi şi pe Brenda Trent.

— Ce vă face să credeţi că a fost răpită? întrebă Malko.

Plin de emfază, Nuncio răspunse:

— Această persoană a fost imprudentă, luând contact cu oameni foarte periculoşi. Noi am refăcut filiera, dar era prea târziu. Duşmanii o răpiseră.

— Eu credeam că şi Guardia veghează!

Colonelul răspunse:

— Señor, v-am mai explicat, nu avem mijloace materiale, noi nu suntem bogaţi.

Ajunseseră la fermă. Toată lumea coborî din maşini. Otero Nuncio strânse viguros mâna lui Malko.

— Señor, sunt dezolat că nu v-am putut ajuta. Dar dacă mai rămâneţi în Managua, v-aş invita luni seara să luăm cina cu câţiva prieteni. Vă voi trimite o maşină, taxiurile fiind greu de găsit la ora opt.

Cei ce nu erau omorâţi, erau „periaţi”!

— De ce nu? Dacă mai sunt aici...

— *Muy biert, muy bien!*

După ce plecară, Gall explodă:

— Am fost ridicoli! Ce tâmpenie!

Malko spumega de furie.

— Pentru ce i-aţi prevenit? atacă el. Dacă informaţia mea era

exactă, le-aţi dat timpul necesar pentru a şterge orice urmă a fetei

Henry Gall ripostă violent:

— Ascultaţi-mă cu atenţie! Eu îl cunosc pe colonel de trei ani şi am încredere în el. Lucrăm mână-n mână. În plus, Doug Swiners îmi relatează absolut tot ce se întâmplă. V-aţi luat după poveştile nebunului de capucin. Grupul din care face parte nu visează decât la revoluţie, ascunzând arme pentru sandinişti. E o ruşine că printre americani sunt şi astfel de trădători…

— Eu ştiu una şi bună! Brenda Trent a dispărut, spuse Malko. Trebuie să se ştie unde se află. Dacă au răpit-o sandiniştii, de ce nu dau niciun semn de viaţă? Dimpotrivă, ei jură că a fost lichidată de Guardia.

După ce se mai calmă puţin, Henry Gall continuă:

— Ascultaţi, există cineva cu care ar trebui să vă întâlniţi.

— Cine?

— Doug Swiners.

— De ce?

— El cunoaşte multe lucruri pe care nu mi le poate spune oficial, dar pe care s-ar putea să vi le dezvăluie dumneavoastră, evident, contra unei sume de bani.

— Şi sandinistul care avea întâlnire cu Brenda?

— A fost arestat. Se află undeva, la Guardia, ţinut la „secret”.

— Poate fi văzut?

Americanul clătină capul.

— De când cu noua administraţie, m-aş mira. Sunt destul de secretoşi.

— Aş dori să-l întâlnesc pe acest Swiners.

— E uşor, aprobă Gall. Îl găsiţi la „Casino”. Dar îl voi anunţa eu. Vă va aştepta la barul hotelului *Intercontinental,* în jurul orei opt.

Savana defila de ambele părţi ale drumului. Topit de căldură, Malko se adânci în gânduri. Totul era neclar. Cineva minţea şi el trebuia să descopere cine anume. Deocamdată nu-i rămânea decât întâlnirea cu mercenarul.

*

* *

Din spate se observa un început de chelie. Mustaţa mică, blondă, era îngrijit tăiată, iar pe spatele lat se întindea ţesătura

albă a cămăşii. Un animal frumos!

În faţa lui stătea o fată brună, cu o figură triunghiulară şi un păr foarte lung. Malko se apropie. După descrierea lui Henry Gall, nu putea fi altcineva decât mercenarul.

— Doug Swiners?

Acesta ridică ochii cenuşii. Avea o faţă brăzdată de cicatrice, cu riduri largi în jurul gurii şi maxilare energice. Pe lângă el, frumoasa brunetă cu păr lung părea o pitică.

— Da, eu sunt. Cine sunteţi dumneavoastră?

Malko se aşeză, fără a fi fost invitat să ia loc.

— Malko Linge. Vin din partea lui Henry Gall.

Swiners se înseninã imediat.

— Perfect! Beţi ceva?

— O bere, spuse Malko.

— Ea este Esmeralda, adăugă mercenarul.

Auzindu-şi numele, tânăra zâmbi. Barul era plin şi foarte zgomotos, motiv pentru care se putea vorbi în voie. Aşteptară să vină comanda, apoi agentul se aplecă peste masă.

— Sunt în căutarea Brendei Trent. Vreo idee? Mercenarul nu răspunse imediat, adresându-i Esmeraldei o privire elocventă. Supusă, ea se sculă şi părăsi barul, după care acesta explică, zâmbindu-i:

— Nu-mi place să vorbesc despre afaceri în prezenţa femeilor, mai ales în această ţară nenorocită. Ce doriţi să aflaţi?

— Adevărul! Vreau să ştiu ce i s-a întâmplat fetei.

Doug îl privi gânditor, apoi întrebă:

— Veniţi de la Langley, nu-i aşa?

— Da.

Privindu-şi paharul, Swiners spuse.

— Ceea ce vă voi mărturisi, nu voi declara niciodată în scris, deci nu este cazul să mă târâţi în faţa comisiei Congresului. Aici, eu îmi fac meseria. Am un contract cu Guardia şi sunt bine plătit. Înţeleg şi poziţia Companiei. Este vorba despre o istorie urâtă. Micuţa a fost imprudentă, încercând să facă pe James Bond. Pe scurt, s-a întâlnit cu unul dintre cei mai periculoşi sandinişti pe care Guardia îl avea demult sub observaţie. Au încercat să-l aresteze, dar s-a apărat. Când l-au prins, s-au tras focuri de armă. Fata era la mijloc. A primit un glonţ în cap şi alte câteva în corp. Când şi-au dat sema că este americană, au intrat în panică şi au îngropat-o imediat.

— Unde s-a întâmplat acest lucru?

— În apropiere de Managua, nu departe de aici.

— Unde este îngropată?

— Nu ştiu. În plus, chiar dacă aş cunoaşte ceva, nu v-aş spune. E prea periculos, iar eu vreau să apuc pensia.

Zgomotul din bar continua. Doug Swiners se juca cu paharul gol, fără a-l privi pe Malko.

— Aveţi în indiciu palpabil care ar putea confirma cele spuse? insistă agentul. O dovadă?

Doug clătină capul.

— Nu, şi nici nu cred că vom avea! Este o poveste lamentabilă, deoarece Gall nu ar fi trebuit să o lase pe fată să se lanseze într-o asemenea aventură. Asta e tot ce vă pot spune... Acum vă părăsesc, altfel micuţa mea prietenă se va impacienta. Locuiţi la hotel, nu-i aşa?

— Da. Camerele 408–410.

— O.K. Poate ne mai vedem...

Malko îl urmări pe mercenar, care o regăsea pe iubita lui.

Era din ce în ce mai perplex. Aşa-zisul adevăr spus de ei părea plauzibil. Peste tot existau greşeli şi false informaţii. Nu-i mai rămânea decât să treacă la cea de-a doua parte a misiunii sale.

Cum se apropiase ora cinei şi îşi închiriase o maşină Cortina, se hotărî să meargă la restaurantul *Lobster Inn.*

Temperatura de afară nu scăzuse deloc. Găsi maşina în parcarea din faţa hotelului şi chiar în momentul în care voia să urce, zări în spatele său o siluetă. Era Fulvia, tânăra secretară, pe care i-o recomandase capucinul.

— Señor Linge, vă căutam, spuse speriată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Fata părea îngrozită. Vorbi foarte repede:

— Trebuie să vă spun ceva, dar nu aici.

— Urcaţi, o invită agentul în maşină.

Picături mari de ploaie începuseră să cadă din nou, iar după câteva secunde aversa îşi făcu apariţia, exact ca un tir de artilerie. Nu se putea face nicio mişcare, căci nu se vedea nici la doi metri, iar ştergătoarele nu mai pridideau.

Malko dădu drumul la aerul condiţionat, scăpând astfel de zăpuşeală. Fulvia întoarse către el o figură răvăşită.

— Au ucis-o. Azi dimineaţă, au aruncat-o de vie în vulcan...,

adăugă tânăra cu glas sugrumat.

Capitolul VI

Instinctiv, Malko ştiu că Fulvia spunea adevărul. Fata îl fixa cu ochii ei mari, căprui, plini de tristeţe, cu colţurile gurii lăsate în jos. Ploaia bătea toba pe caroserie. Ca şi cum depărtarea de hotel ar fi schimbat lucrurile, el demară, coti la stânga şi începu să ruleze spre vest.

— Unde mergeţi? Eu ar trebui să mă duc la Universitate, spuse fata, fără convingere.

— Mi-e foame, zise agentul. Dumneavoastră vă este frică şi noi doi trebuie să stăm de vorbă, aşa că vom merge la un restaurant.

— *Bueno.* Cunosc unul spaniol, *Rincon.*

— De acord! Să mergem acolo, adăugă Malko demarând.

După câteva clipe, el reveni la subiect.

— Cine v-a spus de vulcan?

— Nişte prieteni care ne informează. Nu pot să vă dau alte detalii pentru că le-aş pune viaţa în pericol. Mi-au mai spus că Nuncio, colonelul, a trimis un elicopter să o caute.

— Unde este vulcanul? Este, cumva, Momotombo?

— Nu, Santiago, cel care domină drumul spre Masaya. Este uşor de reperat din cauza coloanei de fum ce poate fi zărită spre kilometrul 20. Se ajunge la el pe o cărare ce iese din şosea.

— Dar cum poate fi aruncat cineva într-un vulcan? întrebă Malko nedumerit.

Fulvia zâmbi plină de tristeţe.

— Veţi vedea, dacă veţi ajunge acolo.

Agentul tăcu. Ploaia contenise şi el putea rula cu viteză.

— N-ar trebui să vă spun, se hotărî brusc Fulvia să vorbească, dar azi dimineaţă, la birou, au venit doi inşi de la BECAT, pe care nu-i cunoşteam. Mi-au spus că lui El Chigüin nu-i plac oamenii

care trăncănesc şi că într-o bună zi voi dispărea şi eu, chiar în acelaşi mod ca şi Brenda. Din cauza asta mi-e teamă!

Malko încetini, pentru a intra în parcarea restaurantului. Stopă şi-şi trecu un braţ protector pe după umerii fetei.

— Nu vă fie teamă. N-o să vi se întâmple nimic.

În restaurant, pereţii erau tapetaţi cu sticle, majoritatea meselor erau ocupate, iar oamenii discutau cu voce tare. Asta era viaţa...

*

* *

Agentul nu reuşi să-şi termine porţia de *churasco*[14] ce fusese mai mare decât farfuria. Ochii Fulviei străluceau ca nişte stele. Vinul şi coniacul începeau a-şi face efectul. Fata vorbea tare şi părea că nu mai ştie de teamă. După ce achită nota de plată, agentul o luă pe tânără de mână şi părăsiră localul. Ploaia încetase, iar căldura revenise, umedă şi apăsătoare. Brusc, Fulvia tresări şi se agăţă de braţul lui, şoptindu-i, cu voce stinsă:

— Uitaţi-vă într-acolo, la taxiul galben. În el este El Chigüin!

Malko privi în direcţia indicată, zări o maşină veche, americană cu doi oameni aşezaţi pe locurile din faţă, dintre care unul purta o pălărie de culoare deschisă.

— E doar un taxi, spuse el.

— Nu, şuieră fata. Este un truc. Întotdeauna procedează aşa, atunci când vor să răpească pe cineva. Azi dimineaţă, cei doi mi-au spus că mă vor spinteca şi apoi mă vor arunca în lac. Se pare că dacă eşti spintecat, nu pluteşti.

— Haideţi, terminaţi cu istoriile astea, spuse Malko.

Demarară şi imediat, „taxiul” îi urmă, cotind şi el la stânga. Fulvia, care privea mereu în spate, gemu:

— Mă vor omorî!

— Nu. Vă iau cu mine la hotel.

Imediat, tânăra se lăsă înfricoşată pe umărul lui.

— Protejaţi-mă! şopti ea. Mi-e atât de frică... Dar nu pot merge la hotel. Toată lumea mă va vedea.

„Taxiul” era mereu în spatele lor. Malko se opri în parcarea hotelului *Intercontinental* şi începu să mângâie părul creţ al Fulviei. Pieptul i se lipea tot mai strâns de al lui şi gura înaintă spre cea a lui Malko. După ce schimbară un sărut pasional şi

14 *Friptură la grătar (n.a.)*

fierbinte, încât uitară aproape că sunt urmăriţi, privind retrovizorul, agentul spuse:

— Hai!

Fata clătină din cap, încăpăţânată:

— Vreau să mă duc acasă... Puteţi rămâne cu mine? întrebă ea, timid. Dacă sunteţi acolo, nu vor îndrăzni să-mi facă rău. Voi dormi pe jos.

— Bine, acceptă Malko. Unde locuiţi?

— Destul de departe, în Reparto las Brisas, spre vest.

Plecară din nou, coborâră spre lac, apoi cotiră la stânga, spre marile bulevarde, deja pustii. Fulvia rămăsese lipită de el şi, din când în când, bărbatul o mângâia pe păr, protector. „Taxiul” îi urmărea, la doar câţiva metri în spate. După ce trecură de un teren viran, intrară pe o străduţă îngustă, cu căsuţe mici, băgate unele în altele.

— Aici, arătă Fulvia.

Malko îşi parcă maşina, timp în care „taxiul” îi depăşi. Pentru puţine secunde, văzu pălăria din pânză albă de pe capul celui ce se afla lângă şofer. Apoi se îndreptă grăbit spre fata care deschidea uşa.

Avea doar o singură odaie, care dădea spre o minusculă grădină. Patul se afla în fundul camerei, improvizat direct pe podea, ascuns privirilor de o mică bibliotecă. Singurul semn de civilizaţie era un telefon. Observând că Malko se uită la aparat, tânăra spuse:

— Nu funcţionează. Şobolanii au mâncat firele.

După ce trase grilajul de la uşă, se apropie de agent. Foarte simplu, îşi reluară îmbrăţişarea, el simţind că vinul avusese o excelentă influenţă. Fulvia se căţără pe el, precum o veveriţă, sărutându-l cu patimă, în timp ce îl dezbrăca. Se legănară aşa, îmbrăţişaţi, până ajunseră la pat.

În momentul în care bărbatul îşi puse degetele pe pântecul plat, cu pielea fierbinte, tânăra tresări puternic. Avea un corp superb şi părea lipsită de orice teamă. Se freca de Malko aproape cu brutalitate, apoi, fără niciun preambul, gura ei îl înghiţi, exact ca un şarpe care înghite o muscă, îngenuncheată în faţa lui, începu o felaţie nebună, sânii urmându-i ritmul îndrăcit, până când Malko juisă, fapt ce-i smulse fetei un mormăit fericit.

Imediat, urmă şi partea a doua a ritualului, când bărbatul

simţi cum zece unghii i se înfig în spinare. Fulvia îşi mişca trupul cu atâta violenţă, încât, pentru o secundă îl scoase din ea, manevrându-l apoi în poziţia dorită. Cu ochii închişi, trăsăturile crispate, făcea dragoste ca şi cum viaţa ei depindea numai de acest moment. Malko, încercând să schimbe ritmul, se lăsă pe spate. Imediat, fata se aşeză deasupra. După o vreme, scoase un ţipăt scurt şi, liniştită, se întinse alături de el, murmurându-i la ureche:

— Eşti un *hombre caliente*[15].

După o scurtă pauză, ea începu din nou să se mişte, până ce Malko se excită iarăşi. Atunci, se întinse pe o parte şi-l plantă din nou în ea. Contactul părului creţ cu zona lui ultrasensibilă era extrem de afrodiziac.

Schimbând mereu poziţiile, se trezi în spatele Fulviei. Fata îşi propti mâinile în perete, ca pentru a i se oferi mai bine. Această frenezie îi trezi instincte animalice. O apucă de fese, încercând s-o imobilizeze şi ea realiză perfect ce dorea el de fapt. Încercă să se degajeze, rămânând totuşi în aceeaşi poziţie…

Malko îşi atingea scopul. Fulvia scoase un geamăt şi spuse câteva cuvinte în spaniolă. Când o pătrunse, cu multă blândeţe, ea scoase un urlet, fără a încerca să se elibereze. El se înfipse în ea milimetru cu milimetru, iar în momentul în care explodă, fata tremura din toate încheieturile. După ce se liniştiră, Fulvia puse o casetă cu muzică indiană. Malko, lungit pe pat, se gândea că această nebunie erotică nu mai cadra cu vârsta lui şi-i era chiar ruşine că a sodomizat astfel o femeie ce venise la el pentru a-i cere protecţie.

Gândurile negre îi reapărură în minte, cu toate că muzica indiană avusese un efect calmant. Pe cine urmăreau cei din maşină? Pe el sau pe ea?

Povestea cu Brenda Trent, aruncată în vulcan, i se părea atât de monstruoasă, încât nu prea îi venea s-o creadă.

Liniştită, Fulvia îl privea. El o trase mai aproape şi-i spuse:

— Trebuie să fiu absolut sigur de ceea ce i s-a întâmplat Brendei. E foarte important.

Fata, cu ochii cuprinşi din nou de teamă, şopti:

— *Claro! Es certo!* Numai că dovezi nu vom avea niciodată. Cei din Guardia au mai aruncat oameni în vulcan…

— Aş vrea să văd locul.

---

15 *Eşti un bărbat fierbinte (n.a.)*

— E foarte uşor! Dar nu vei putea observa nimic deosebit. Ţine cont de faptul că în fundul vulcanului este numai lavă.

— Totuşi, mâine mă voi duce, insistă Malko.

— O cunosc pe fata care păzeşte una dintre intrările parcului naţional, în apropiere de vulcan. O cheamă Manuela şi spune-i că vii din partea mea. Poate că a văzut ceva…

Fulvia îl fixă, puţin neliniştită.

— Rămâi totuşi să dormi cu mine, nu-i aşa?

— Bineînţeles, răspunse Malko.

Salteaua de pe jos era mult mai puţin confortabilă faţă de patul de la hotel, dar îşi dădea seama că fata era în pericol.

După ce stinse lumina, lăsând muzica languroasă în surdină, adormiră, astfel că nici nu realiză, când redeschise ochii, că se luminase de ziuă. Ceasul arăta ora şase. Se sculă şi se îmbrăcă. Ca o somnambulă, Fulvia îl conduse la uşă şi-l sărută pe obraz. Ghidându-se după soare, Malko găsi drumul spre centru. Spectacolul străzilor pustii şi al ruinelor întâlnite la tot pasul era fantastic şi totodată sinistru.

La stânga, lacul Managua se arăta ca o mare pată de culoare gălbuie. *Palacio Nacional* şi Catedrala străluceau în soarele ce răsărea precum vestigiile unei antice civilizaţii.

Managua părea a fi singurul oraş din lume care nu se mai temea de un cutremur de gradul opt. Totul era deja distrus!

*

* *

Când ajunse la kilometrul 20, Malko observă, în depărtare, vulcanul Santiago. Acesta-şi înălţa silueta sub un nor de fum alb şi dens. Zări o cărare în dreapta sa, care şerpuia aproape paralel cu drumul. După ce urcă circa cinci sute de metri, văzu o poartă din lemn, în apropierea unei cabane. Claxonă şi în faţa lui apăru o brună fermecătoare, purtând o cască de protecţie şi care-l întrebă:

— Doriţi să faceţi o vizită? Vă rog doar să nu rulaţi prea repede. E mult praf, iar aici este un parc naţional…

— Sunt un prieten al Fulviei, intră direct în subiect Malko, în timp ce cobora din maşină. Sunteţi Manuela?

Imediat, figura fetei se lumină.

— Fulvia? Ce mai face? N-am mai văzut-o de multă vreme. Tot acolo lucrează?

— Da. Acolo am şi cunoscut-o. Aveţi mulţi vizitatori?

— Nu, chiar foarte puţini. Nicaragua sperie pe toată, lumea. Dumneavoastră cu ce vă ocupaţi?

— Cam cu acelaşi lucru ca şi Fulvia, dar în Statele Unite. Acum investighez dispariţia unei americance.

Manuela ridică ochii spre el şi comentă:

— Sunt multe violenţe şi dispariţii în ţara asta.

— N-aţi remarcat nimic deosebit, zilele trecute? întrebă el.

— Nu. Doar un elicopter care a survolat craterul chiar ieri dimineaţă. Asta se întâmplă din când în când... cu vizitatorii importanţi, invitaţi ai guvernului.

— A aterizat?

— Nu ştiu, răspunse tânăra. Nu se vede de aici, ştiu însă că a coborât în crater.

Un elicopter! Malko simţi că a primit un pumn în stomac.

— Se poate coborî uşor în fundul vulcanului? Fără echipament?

— E greu. Pereţii sunt foarte abrupţi.

— Vă mulţumesc pentru toate informaţiile, spuse Malko politicos, strângând mâna fetei.

Agentul demară şi se opri la marginea muntelui. Parcă şi începu să coboare, admirând fascinantul spectacol.

Craterul măsura mai mult de un kilometru în diametru şi cam trei sute de metri adâncime. Fundul era plat, marginile verticale şi o coloană de fum urca din adânc. Locul era de o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia.

Zărind un alt drum, se urcă în maşină şi plecă într-acolo. Înaintă în sensul acelor de ceas, ajungând tot mai aproape de vulcan. Coborî iar din maşină şi începu să avanseze spre rocile plate care formau fundul craterului. Falia, acolo unde lava fierbea, se deschidea cam la vreo două sute de metri sub el.

În clipa în care tocmai regreta că a coborât în acest infern, privirea i se agăţă de un obiect, care nu se afla prea departe de margine. Avansă cu precauţie şi, brusc, inima încetă să-i bată nebuneşte. Era un pantof, zbârcit din cauza căldurii. Punându-şi batista la nas, ca pentru a filtra aerul plin de zgură, Malko avansă până la limita extremă. Avea impresia că se bagă într-un cuptor.

Pe pipăite, cu ochii închişi, degetele i se agăţară de ceva de consistenţă tare. Tocul unui pantof de damă!

Malko rămase locului, plin de groază. Deci Fulvia spusese adevărul şi toţi ceilalţi minţeau. Brenda Trent fusese aruncată, poate chiar de vie, în acest cuptor de lavă fierbinte. În sufletul lui, furia se lupta cu oroarea, încât avea impresia că se va sufoca.

De-abia aştepta să depună acest obiect macabru pe biroul lui Henry Gall...

Fără a mai întârzia, se îndreptă spre locul din care pornise. Urcarea era însă cu mult mai grea şi plămânii începuseră să-l ardă. După ce parcursese doar un sfert din drum, înălţă capul pentru a măsura distanţa ce-i mai rămăsese de parcurs. Ridicând privirea, avu un şoc. Mai multe siluete, aplecate este margine, îl priveau cu mare atenţie.

*

* *

După ce-şi şterse sudoarea de pe faţă, Malko îşi blestemă spaima. Se afla totuşi într-un punct turistic şi nu era nimic neobişnuit în existenţa unor vizitatori. Îşi reluă ascensiunea, lipit de stânca neagră şi cu respiraţia din ce în ce mai greoaie. Brusc, de sus se auzi un zgomot surd, urmat de o fluierătură. Când înălţă capul, zări o bucată de lavă ce zbura doar la câţiva metri de el.

Se trăgea asupra lui! Instinctiv, se lipi de o rocă de bazalt şi privi din nou în sus, spre marginea craterului.

Cinci bărbaţi înarmaţi luaseră poziţie, cu puştile la ochi. O a doua detunătură se auzi cu zgomot sec, repercutată de pereţii craterului şi un glonţ făcu să ţâşnească un mic gheizer de praf negru, la douăzeci de metri de el. Urmă o alta şi apoi încă una. Malko se dădu înapoi, căutând refugiu în spatele unei cornişe. Nu mai zărea drumul, dar nici el nu mai putea fi văzut. Detunăturile continuau. Un proiectil îi trecu pe deasupra, ţiuind ciudat. Oricum, nu putea rămâne acolo o veşnicie şi era mult prea devreme pentru a aştepta să se lase noaptea.

După zece minute de linişte, riscă să iasă din ascunziş. Trei oameni coborau spre el: doi soldaţi cu puşca la bandulieră şi un civil, cu o pălărie albă din pânză. Alţi doi rămăseseră sus. Văzându-l pe Malko, începură să tragă din nou. Era sfârşitul! Probabil va dispărea şi el, exact ca şi Brenda Trent, omorât de El Chigüin.

Ideea îl înnebuni de furie. Brusc, se lăsă să alunece pe pantă spre fundul craterului, într-un imens nor de praf negru. Auzi strigăte şi noi focuri de armă, dar proiectilele treceau destul de departe. Din fericire, trăgătorii nu aveau lunete.

Malko ajunse cu greu la suprafaţa plană a craterului. Ideea lui era simplă: să încerce să urce pe celălalt perete, să ajungă sus şi să dispară prin spate... Avea o şansă dintr-o mie, dar nu exista o altă posibilitate. Procedând astfel, se îndepărta de trăgători. Alergând, gata să-şi piardă răsuflarea, înconjură groapa de lavă. Un glonţ îi şuieră la ureche.

Tocmai când se pregătea să atace panta cea mai dificilă, auzi un zgomot care-l determină să înalţe capul. Malko văzu clar un elicopter alb care cobora, precum o piatră aruncată de sus, exact în mijlocul „cazanului”. Rămase imobil, aproape fără suflare. Focurile încetaseră. După o scurtă legănare, elicopterul se aşeză cuminte pe patine. Din cauza soarelui ce se reflecta în plexiglasul cocpitului, agentul nu putea să vadă cine se află în interior. Oricum, nu-şi făcea nicio iluzie. Soldaţii începuseră să coboare în viteză spre el, iar ceilalţi păzeau marginea vulcanului. Ocupanţii elicopterului asistau, probabil, la ultimele lui clipe de viaţă: baia de lavă sau glonţul, sau, poate, amândouă...

Cu gâtul uscat, realiza, detaşat şi cu amărăciune, că într-o bună zi tot trebuia să i se întâmple aşa ceva. Dar de ce în fundul unui vulcan din America Centrală? Existaseră doar şi morţi mai insolite în cadrul C.I.A...

Panoul de plexiglas al elicopterului basculă. Veneau să-i dea, probabil, lovitura de graţie...

Capitolul VII

Un bărbat sări din elicopter: Era Doug Swiners, mercenarul! Deşi înarmat, se îndreptă spre Malko cu mâinile lăsate în jos. Văzându-l, soldaţii se opriră. Agentul nu mai înţelegea absolut nimic...

Instinctiv, ascunse mai bine sub haina de pânză pantoful Brendei. Dacă Swiners îl vedea, se putea considera un om mort!

Imediat ce se putu face auzit, americanul strigă:

— Dumnezeule Mare, ce dracu' căutaţi aici?

Malko simţi tensiunea din vocea acestuia. Mercenarul nu venise chiar întâmplător, dar el trebuia să-i facă jocul.

— Aş putea să vă pun aceeaşi întrebare.

Doug Swiners, cu ochii aţintiţi asupra lui, explică:

— Nişte sandinişti au atacat o vilă în Las Colinas şi nu suntem pe urmele lor. O patrulă a observat un om care încerca să se ascundă în crater şi v-am confundat cu acesta. Noroc că am avut binoclul la mine şi v-am recunoscut! Dar ce v-a apucat?

— Am venit să vizitez vulcanul, spuse Malko. Am vrut să cobor înăuntru, spre a-l vedea mai de aproape. E fascinantă priveliştea, nu-i aşa? Este prima dată când am ocazia să văd un vulcan în acţiune…

— Sunteţi nebun! glumi americanul. Haideţi, să vă urc.

Agentul îl urmă până la elicopter şi se aşeză pe bancheta din spate, în timp ce Swiners se urcă lângă pilot. Aparatul se desprinse imediat, urcând aproape vertical pe lângă pereţii de bazalt.

Malko se căznea să înţeleagă situaţia. Mercenarul îi salvase viaţa, dar nu din motivele pe care i le mărturisise.

Pantoful zbârcit îi apăsa stomacul, dar era exact dovada de care avea nevoie. Destinul clipise din ochi…

După ce ieşiră din craterul vulcanului, văzu un vehicul militar 4×4, parcat lângă maşina lui. Swiners îi spuse:

— Drum bun şi nu mai faceţi genul ăsta de tâmpenii…

După ce agentul coborî, elicopterul decolă. Malko se urcă în Cortina şi se grăbi s-o şteargă. Acum, viaţa i se părea chiar prea frumoasă. Examină din nou pantoful şi-şi spuse că această bucată de piele va declanşa un mic război.

Când ajunse la intrarea în parcul din apropierea vulcanului, Manuela îi făcu semn să oprească şi se repezi înspre el.

— Dumnezeule! Am fost foarte îngrijorată! Eraţi urmărit de oamenii de la BECAT…

— Totul s-a terminat cu bine, spuse Malko. Chiar ei m-au ajutat să ies din crater!

Plecă şi imediat ce ajunse pe drumul asfaltat, apăsă pe accelerator, via Ambasada Americană.

*

* *

Henry Gall, foarte palid, stând în picioare în spatele biroului, fixa pantoful ca şi cum ar fi fost o cobră. Îşi trecu nervos mâna peste bărbie, împiedicând un tic care-i strâmba chipul şi aşa destul de şifonat.

— *I can't believe it*[16], murmură el. Nu mi-aş fi imaginat niciodată aşa ceva. Nu e posibil! Colonelul Nuncio este un om onorabil, doar îl cunosc…

— Prostii, i-o tăie Malko sec. Mai lipsea puţin şi mă trezeam şi eu în acelaşi loc! Brenda Trent este moartă, aruncată, poate chiar de vie, în lavă.

— Dumnezeule!

Americanul îşi clătina capul, ca o marionetă, cu figura descompusă de frică. Îl întrebă pe agent:

— Ce-o să faceţi?

— O să-i previn pe cei din Langley şi o să mă asigur că acest obiect va rămâne în siguranţă. Aveţi aici un seif, nu-i aşa? Dat fiind faptul că numai noi doi cunoaştem adevărul, nu va exista riscul de a dispărea! Cred că vorbesc clar, nu?

Vocea lui Malko devenise tăioasă.

— Doar nu vă imaginaţi că eu… protestă Gall.

— Nu-mi imaginez nimic! Vreau doar să plec viu din Nicaragua. Acum aş dori să transmit un mesaj. Este aici Christopher?

*

* *

Malko dormea profund, când auzi telefonul sunând. Era ora şapte dimineaţa. Vocea centralistei, ascuţită şi cu un accent spaniol foarte pronunţat, îl anunţă:

— Señor, sunteţi chemat de la aeroport.

Urmă o scurtă pauză, apoi recunoscu timbrul vocal al lui Jim Thorp, directorul adjunct al operaţiunilor, care acum se prezenta sub pseudonimul Ross.

— La telefon este Ross şi sunt dezolat că vă trezesc din somn, dar tocmai am sosit. Aş dori să vă văd imediat.

— Foarte bine, răspunse agentul.

— Peste o jumătate de oră vă aştept să luăm micul dejun la reşedinţa ambasadorului.

---

16 *Nu pot să cred (n.a.)*

După ce închise telefonul, Malko se smulse din pat şi se aruncă sub duş. C.I.A. nu întârziase să reacţioneze.

*
* *

Mocasinul încreţit şi ars al Brendei Trent era pus chiar lângă ceştile cu cafea. Agentul îi privi pe cei trei oameni aşezaţi în jurul mesei: Jim Thorp, directorul adjunct al operaţiunilor şi Georges Mean, şeful secţiei America Centrală. Cel de-al treilea era un bărbat înalt, cu păr cărunt şi cu un aer serios, puţin înţepat. Jim Thorp îl prezentă:

— Dânsul este domnul Trent, tatăl Brendei şi a insistat să ne însoţească.

Bruce Trent strânse îndelung mâna lui Malko.

— Aş dori să-mi povestiţi tot ce s-a întâmplat, chiar de când aţi venit aici, ceru bărbatul. Vă rog să nu omiteţi nimic.

Malko îşi începu istorisirea. Mean şi Thorp îl ascultară impasibili, în cele zece minute cât dură naraţiunea.

Când termină, cei trei americani se priviră, iar agentul fu rugat de către Jim:

— Aţi putea să ne aşteptaţi în grădină?

Fără a se formaliza, se sculă şi părăsi încăperea. Vederea era superbă şi aerul îmbătător. În depărtare se zăreau vulcanii şi apa nămoloasă a lacului Managua.

După douăzeci de minute, Thorp apăru şi-i relată amănunte. În final, concluzionă:

— Domnul Trent vă mulţumeşte. Ştie că relatarea dumneavoastră e adevărată şi va pleca cu noi la Washington. Din păcate, nu putem face nimic în plus pentru a-l ajuta. E o poveste teribilă…

— Într-adevăr, sublinie Malko.

După câteva clipe, Thorp adăugă:

— Dumneavoastră veţi rămâne aici.

Exact atunci apăru şi Georges Mean, care fuma nervos, având un aer sumbru. Jim continuă:

— Am discutat cu ambasadorul şi vom face totul pentru a vă uşura sarcina.

— Ce sarcină? întrebă Malko.

— Aceea de a-l lichida pe Somoza, veni calm răspunsul. Povestea domnişoarei Trent este picătura care a umplut

paharul, făcându-l să se verse!

În faţa vizibilei reţineri, Thorp se grăbi să adauge:

— Nu vi se cere să-l lichidaţi fizic, ci să coordonaţi diferitele mişcări cu rolul de a crea o asemenea presiune, încât acesta să fie obligat să demisioneze. Trebuie să-l determinăm pe Ruben Dario să fie de partea noastră. Mi-am permis să vă organizez o cină, la *Country Club,* unde va veni şi el.

— Bine, acceptă Malko.

Jim Thorp mai adăugă:

— Noi nu ştim dacă Somoza e la curent cu uciderea Brendei Trent, dar eu, personal, nu cred. El este destul de inteligent pentru a nu aproba o asemenea porcărie, dar ar fi putut lăsa impresia că este de acord. Există doi oameni care ştiu: colonelul Nuncio şi Doug Swiners. Pe ăştia doi…

Agentul se gândi că era pentru prima dată când i se cerea să organizeze o revoluţie. Luând acest moment drept o ezitare, Mean se aplecă spre el şi spuse:

— Vă previn că Somoza şi clica lui nu se vor lăsa uşor. Vor face tot ce le stă în putere ca să vă lichideze. Pe de altă parte, sandiniştii nu prea ne iubesc şi de aceea credem că cel mai bine ar fi să-l atrageţi pe Ruben Dario.

— Înţeleg, spuse Malko.

Revedea lava roşie-portocalie şi pantoful agăţat de peretele negru. Trebuia, totuşi, ca cineva să plătească…

— Ei bine, uraţi-mi noroc, zise el surâzător. O să am nevoie.

Jim Thorp îl privi cu seriozitate.

— Brenda Trent avea numai prieteni. Noi vom pleca la Washington, dar toată Agenţia vă susţine… şi Dumnezeu, de asemenea.

*

* *

Ruben Dario vorbea în şoaptă, pentru că în imensul *Country Club,* în a cărui sală de mese încăpeau uşor două sute de persoane, era doar o singură masă ocupată: a lor.

— Toată lumea doreşte plecarea lui Somoza. Oamenii nu mai ies seara din casă. Nu observaţi şi acest local?

— Poate că oamenii vin mai târziu, ezită Malko.

Ruben Dario clătină capul. Semăna cu o mumie, plină de riduri, şifonată, înotând într-un costum negru, puţin prea lucios.

— Nu. Le este frică. Înainte, erai nevoit să rezervi o masă cu trei zile înainte.

Băuturile *margaritas,* un amestec de rom alb şi sirop, sosiră. Dario prinse paharul cu ambele mâini, atât de tare îi tremurau. Consternat, Malko îl observa. Dacă această arătare era tot ceea ce găsise C.I.A...

După ce comandară cina, agentul începu discuţia:

— V-a vorbit ambasadorul despre scopul întâlnirii noastre, nu-i aşa?

Omul răspunse jovial:

— Ştiam că doriţi să investiţi nişte bani în cafea şi mi s-a părut o idee excelentă, în special acum. Aici, totul este de vânzare. Lângă Matagalpa se găseşte pământ foarte bun, cu opt mii de dolari, acrul.

— Eu nu vreau să investesc nimic în cafea, i-o tăie Malko. Sunt însărcinat să vă întreb dacă aţi accepta să formaţi un guvern de tranziţie, pentru a scăpa de Somoza.

Ruben Dario zâmbea.

— Desigur, señor. Cu o singură condiţie.

— Care?

— Somoza să fie mort!

— Lăsând gluma la o parte, aţi accepta să candidaţi în opoziţie?

Bătrânelul puse jos paharul şi vorbi sacadat:

— Señor Linge, în Managua a existat un ziarist, Gaetan Chamarro. În fiecare zi, îl ataca pe Somoza în ziarul *La Prensa*, până ce, brusc, a fost implicat într-un accident de maşină, în care şi-a pierdut viaţa. De fapt, l-au omorât cu focuri de armă chiar în faţa Băncii Americane. Asasinii n-au fost niciodată arestaţi. Eu nu vreau să am aceeaşi soartă. Am supravieţuit cutremurului din ’72 şi n-aş vrea să ispitesc destinul pentru a doua oară. Dacă nu mi-ar fi cerut-o ambasadorul, acum n-aş fi cinat cu dumneavoastră.

Malko realiză că nu avea niciun rost să insiste. Împotriva acestui fel de teamă nu se putea lupta...

Când ajunseseră la desert, bătrânul puse o mână ridată pe mâna lui Malko şi întrebă:

— Pot să vă dau totuşi un sfat, señor Linge? Părăsiţi ţara!

Ieşiră din enorma sală rămasă la fel de pustie şi omul se îndreptă cu paşi mărunţi spre Mercedes-ul său. Întorcându-se

spre Malko, îi spuse.:

— Ce păcat că americanii n-au înţeles mai devreme! E mult mai uşor să strangulezi un pui de tigru, decât unul adult. Acum el este prea puternic!

La despărţire, adăugă:

— Señor Linge, nu încercaţi să mă revedeţi. E mult prea periculos! Dacă îmi aduceţi, însă, capul lui Somoza, vă voi primi imediat.

*

* *

Văzându-l pe Malko ieşind din lift, doi soldaţi se îndreptară către el, salutară şi unul îi întinse un plic alb.

— Din partea colonelului Otero Nuncio, anunţă acesta, cu voce de bas.

Executară o stânga-mprejur regulamentară şi părăsiră hotelul. În interiorul plicului, găsi o invitaţie adresată de colonel la un dineu organizat în onoarea doamnei Mercedes Puntas. Ţinuta de seară era obligatorie. Era, probabil, dineul despre care îi pomenise cu două zile în urmă.

Ţinând cont de cele întâmplate, putea fi ori o tentativă de reconciliere, ori o declaraţie de război.

*

* *

Cartierul *La Cortina* se transformase într-un cuptor datorită căldurii insuportabile. Nori imenşi, de culoare albă se pregăteau să se descarce peste lacul Managua. Traficul era inexistent: era grevă şi, mai ales, duminică.

Datorită refuzului lui Ruben Dario, lui Malko nu-i mai rămâneau decât sandiniştii, ca aliaţi pentru răsturnarea actualei puteri. Se gândise că Fulvia ar putea să-i aranjeze un contact. Realizând chiar în ultimul moment că fata nu lucra duminica, se îndreptă către părintele Thomas.

După ce fu primit de aceiaşi copii, avu parte de exact acelaşi ceremonial: balansoarul ce scârţâia continuu. Numai că, de această dată, bătrânul se sculă imediat şi veni în întâmpinare.

— Ce doriţi? întrebă pe un ton cam rece.

— S-o întâlnesc pe Fulvia, spuse Malko, dar bănuiesc că azi, fiind duminică…

— N-aţi aflat că a fost arestată ieri dimineaţă? veni replica impasibilă.

Agentul avu senzaţia că primeşte un pumn în plină figură.

— Arestată? Pentru ce?

Părintele ridică din umeri.

— Parcă se poate cunoaşte de ce eşti arestat în ţara asta?! Eu cred că ar trebui să fiţi la curent, deoarece aţi fost ultima persoană care a văzut-o.

Vocea îi era plină de suspiciune. Malko înţelese că era necesar să-i spună adevărul în legătură cu Brenda Trent.

— Fulvia m-a ajutat, spuse Malko. Datorită ei am descoperit dovada legată de asasinarea Brendei. Dar nu credeam că vor mai îndrăzni...

După ce călugărul se reinstală în balansoar, Malko povesti amănunţit tot ceea ce i se întâmplase. Părintele Thomas asculta, trăgând adânc din pipă, după care, atunci când relatarea se termină, spuse:

— Somoza este încă foarte puternic, iar eu nu prea am încredere în amicii dumneavoastră.

— Vă asigur că eu sunt aici numai pentru a găsi o soluţie de înlocuire a lui Somoza, pledă agentul.

Părintele se ridică. Întrevederea luase sfârşit.

— Voi face tot ce voi putea. Reveniţi aici peste două zile şi vă voi spune ce i s-a întâmplat şi acestei copile nenorocite.

Malko, deprimat, ieşi în căldura umedă. Fără şefii C.I.A., practic singur, avea în cârcă toată armata şi toată poliţia. Dispariţia Fulviei era dovada că Nuncio nu lăsa să-i scape nimic. Era imposibil să nu fi fost informat despre vizita celor trei americani ai C.I.A.. Nu-i mai rămânea decât să facă un demers, via ambasadorul S.U.A., pentru a o elibera pe negresă.

*

* *

Malko intră în barul hotelului *Intercontinental*, căutând o masă liberă. Observă imediat că lângă uşă se afla un bărbat singur, doar cu paharul lui de coniac. Nu era altul decât Doug Swiners, mercenarul. Se apropie de el, gândindu-se că poate are vreo informaţie despre Fulvia.

Zâmbindu-i, spuse:

— Hello, Doug!

Americanul înălţă repede capul şi, la rândul său, schiţă un zâmbet:

— Ce surpriză! mai sunteţi încă aici…

— Încă! accentuă agentul, aşezându-se exact în faţa lui. Cum mai merge?

În aparenţă, nu prea bine: Doug Swiners avea pungi sub ochi, figura trasă şi privirea stinsă. Ridică din umeri:

— Merge! Câteodată mi-e silă de această ţară şi îmi doresc să mă întorc în Indiana.

— Şi de ce n-o faceţi?

Mercenarul îşi frecă două degete, într-un gest foarte expresiv.

— Banii! Aici câştig de trei ori mai mult decât în ţară. Am cumpărat o casă şi vreau să termin de plătit ratele la ea. După asta, n-o să mai fac mulţi purici pe aici.

Malko îl încurajă cu un surâs.

— E adevărat că nu faceţi o treabă „apetisantă”.

Un licăr de surpriză trecu prin ochii lui Doug.

— De ce spuneţi asta?

— Din cauza Brendei Trent.

— Brenda Trent? Ce amestec are ea?

Agentul se aplecă peste masă şi zise calm:

— M-aţi minţit în legătură cu fata. Ea e moartă de-a binelea, dar nu aşa cum mi-aţi spus. Aţi aruncat-o în vulcanul Santiago.

Văzu lucirea periculoasă din ochii lui Swiners.

— Ce tot spuneţi? făcu americanul, cu o voce care suna fals. V-am spus ce…

— Aţi minţit. Acum am dovada că Brenda e fost aruncată în lavă.

Ochii mercenarului se micşoraseră, rămânând din ei doar o linie.

— Cine v-a povestit acest basm? mormăi el.

— Nimeni. Am văzut fantoma ei! Era, de fapt, o mână care ieşea din crater.

Swiners îşi lovi fruntea cu indexul.

— Chiar credeţi în fantome… dumneavoastră?

— Am impresia că şi dumneavoastră credeţi, spuse Malko. Altfel, n-aţi fi în starea asta.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că aţi ajutat-o să ajungă în lavă. Asta e şi motivul pentru care vă îmbătaţi…

Doug Swiners rămase câteva clipe tăcut şi nemişcat. Apoi îi azvârli lui Malko paharul cu coniac în plină figură. Cu viteza unui şarpe, băgă mâna în centură şi scoase un automat, basculă trăgaciul, îl îndreptă spre agent şi spuse cu o vocea tremurând de ură:

— Îţi sar creierii, tâmpitule!

Capitolul VIII

În bar, toate conversaţiile se opriră brusc. La masa vecină cu cea a lui Malko, trei femei priveau cu fascinaţie, dar şi cu groază, pistoletul negru. Încet, Doug Swiners se ridică cu arma îndreptată spre agent, cu trăsăturile deformate de furie, vizibil beat mort...

Un chelner trecu pe lângă el şi mercenarul, cu o lovitură de cot, îl trânti pe jos, cu tavă cu tot. Paharele se sparseră, provocând un zgomot îngrozitor, dar nimeni nu mişcă.

— Ieşi de-aici, urlă Doug.

Malko se trase spre uşă. Era o scenă aproape ireală, care dovedea însă puterea Guardiei. Barmanul ieşi de după tejghea şi înaintă timid.

— Señor Swiners!

Detunătura plesni ca o lovitură de bici şi glonţul sparse o sticlă de bere. Barmanul se retrase rapid. Swiners îl împinse pe Malko cu patul puştii pe culoar şi închise uşa, cu o lovitură de picior. Agitându-i apoi pistoletul pe sub nas, îi spuse cu o voce de om cherchelit:

— Am să te fac să-ţi înghiţi tâmpeniile.

— Eşti nebun, Swiners! spuse calm Malko. Te-a văzut toată lumea. Doar ştii cine sunt...

— Ştiu, mormăi americanul. Ştiu, dar nu-mi pasă! Şeful meu este colonelul Nuncio şi el mi-a spus că, dacă-ţi voi smulge testiculele, voi căpăta o primă! Asta am de gând să fac!

Brutal, îl împinse pe Malko de-a lungul coridorului, cu patul armei apăsat de gâtul lui. Uluit, portarul îi văzu trecând, fără însă a putea interveni. Swiners îl împinse pe Malko spre dreapta.

— Hai, repede! porunci el.

La o sută de metri, pe cealaltă parte a Avenidei Roosevelt, se afla „Casino-ul” militar. Dacă agentul intra acolo, nu era sigur că va mai ieşi vreodată viu.

Singura lui şansă era să i-o ia înainte, cu vreo sută de metri, dar şi aşa risca să fie împuşcat pe loc de mercenarul beat, pulbere. Încetini pasul, dar imediat, în spatele lui, Swiners mormăi:

— Mai repede!

În acest moment, o voce cu un puternic accent Middle West, spuse în spatele lui Malko:

— *Hey buddy? Where you think you're going*?[17]

Agentul auzi şi înjurătura lui Doug. Întorcându-se, zări în penumbră două siluete enorme şi un corp trântit la pământ.

— Deci am sosit la timp, auzi vocea jovială a lui Chris Jones, „gorila” de elită a C.I.A.

Dublura lui, Milton Brabeck, tocmai îl uşura pe Swiners de automatul său, pe care şi-l puse la propia-i centură.

Întreaga acţiune nu durase nici zece secunde, astfel încât nici santinelele de la „Casino” şi nici şoferii taxiurilor parcate în faţa hotelului, nu remarcaseră ceva.

Malko privi cu stupefacţie spre cei doi salvatori ai săi. Erau bunii lui prieteni, cu care străbătuse lumea, din Istanbul, unde îi salvaseră viaţa şi până în sudul Africii. Erau nişte duri, dotaţi cu o forţă considerabilă şi o etică ce nu dădea greş niciodată.

Transfugi din *„Secret Service*”, constituiau forţa de bătaie a Diviziei Operaţionale, având împreună puterea unui mic crucişător.

— De unde veniţi?

Chris Jones se împăună:

— Dintr-un Concorde, Alteţă! Vă daţi seama? Compania a descoperit, în sfârşit, că ne putem deplasa şi cu 2000 km/oră. Este pentru prima dată când ni se face o astfel de onoare, atât sunt de zgârciţi! Dar acum, mai mult ca sigur, au vrut să vă protejeze... Ne-au dat chiar şi lichidităţi, deşi nu prea le stă în obicei. E nostim să faci doar patru ore de la Washington până în Mexico. De acolo am venit cu un charter.

Chris Jones privi cu dezgust peisajul devastat.

— Nu cred că era cazul să ne deplasăm atât de rapid într-un asemenea loc. Când a fost ultimul cutremur? Acum trei zile?

---

17 *Hei, amice? Unde naiba te duci? (n.a.)*

— Acum trei ani, răspunse Malko. Dar nu mi-aţi spus cum de m-aţi găsit?

— Simplu, răspunse Chris încântat. Eram în holul hotelului cu valizele, când l-am văzut pe bezmeticul ăsta care vă ameninţa. Am lăsat dracului valizele şi am venit să vedem ce se întâmplă. Cine e omul?

— Haideţi, spuse Malko. Am să vă explic la hotel.

Lăsându-l pe Doug Swiners inconştient, lungit între două maşini, se întoarseră cu toţii la hotel. Stupefiat, portarul îi privi, în timp ce ei intrau liniştiţi în hol.

În clipa în care intrară în bar, tăcerea care se lăsă brusc amintea de marile momente ale westernurilor.

Se aşezară la o masă liberă şi chelnerul apăru imediat, cu o faţă puţin crispată. Malko dădu comanda: o bere pentru el şi Martini pentru „gorile”. Sosirea celor doi, cu un avion Concorde, însemna mult pentru el. C.I.A. Luase lucrurile în serios!

— Cine v-a ordonat să veniţi? întrebă agentul.

— Însuşi „Sanctitatea Sa”. Mister Thorp, răspunse mândru Chris. E vorba despre o pază intensivă.

— Vă plimbaţi şi cu artileria după voi? întrebă îngrozit Malko. Aici sunteţi într-o ţară străină.

Jones scoase din buzunar un superb paşaport, nou-nouţ, verde deschis.

— Paşaport diplomatic... Suntem intangibili... Garda de securitate a ambasadei. Ne putem plimba înarmaţi până-n dinţi, nimeni nu are dreptul să ne împiedice. Evident, actele trebuie predate la întoarcere.

Thorp se gândise la toate. Malko oftă:

— Am impresia că vă vor fi de folos. Aici, oamenii sunt cam brutali.

— Şi noi suntem la fel, glumi Chris. Dar, lucru ciudat, mie îmi pare cunoscută mutra tipului care vă împingea. Profilul...

— Îl cheamă Doug Swiners. E instructor la Guardia, îl lămuri Malko.

— Ei drăcie! Ştiam eu... Am fost colegi la şcoala de război din Panama, nu cu mult timp în urmă. E un tip simpatic, care venea de undeva, din est.

— Dacă v-aţi duce să vedeţi ce mai face? sugeră agentul.

— Vreţi să-l terminăm? propuse Milton Brabeck.

— Nu, spuse Malko. Vreau să facem pace.

Poate exista un mod de a-l „recruta” pe Doug Swiners.

— Mă duc, spuse Chris. Dacă mai e acolo, îl plimb un pic până la un Martini.

După câteva minute, mercenarul îşi făcu apariţia, îmbufnat, împins încetişor din spate de Chris. Se aşeză fără a-l privi pe agent. „Gorila” îi dădu un ghiont în spate, de era să-şi scuipe plămânii.

— Ei, Doug, mă recunoşti? Mai ţii minte ziua în care te-a înţepat o tarantulă şi voiau să-ţi taie laba? Probabil mai ai cicatricea…

Americanul îl fixă pe Chris Jones, încă ameţit de băutură. În sfârşit, figura i se lumină.

— Da, da. Dar ce cauţi tu aici?

„Gorila” luă un aer modest.

— Te-am scutit de a tace o tâmpenie. Prinţul este prietenul nostru. Nu prea ne place dacă-l sperie cineva. Din acest motiv ne-am permis să intervenim. Cred că nu am fost prea răi…

— Şi arma mea? făcu mercenarul.

Milton Brabeck băgă mâna sub centură şi-i întinse automatul, discret, pe sub masă. Înseninat, Swiners îşi puse la loc arma şi în fine, privi spre Malko.

— Vă rog să mă scuzaţi. Cred că am băut prea mult.

Problema rămase deschisă, fără a fi momentul detaliilor.

Agentul se ridică şi zise:

— Am impresia că am să vă las cu amintirile. Mâine dimineaţă, la ora opt, adunarea se va ţine în apartamentul meu.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck îşi sorbeau cafeaua, uitându-se pe prima pagină a ziarului *La Prensa,* ce prezenta o claie de cadavre, ucise de Guardia.

— Cum s-a terminat cu Swiners? întrebă Malko, în timp ce-şi termina bărbieritul.

— Foarte bine, răspunse Milton. Era atât de beat, încât am fost obligaţi să-l ducem pe sus. E cam plictisit, dar nu ne-a spus de ce, ci doar că e amestecat într-o treabă cam murdară…

— Trebuie să-l revedem, spuse Malko. Prin el, putem afla o mulţime de lucruri. Aţi auzit vorbindu-se de Brenda Trent?

— La Langley nu se vorbeşte decât despre asta, spuse Chris.

Dacă-i vom prinde pe cei care au recurs la o asemenea grozăvie, va curge mult sânge pe pereţi.

— Doug Swiners e amestecat şi în această chestiune, adăugă agentul.

— La dracul făcu Milton, puţin mirat.

Malko le povesti drama tinerei fete. Cele două „gorile” erau îngrozite.

— Nu mai poţi avea încredere în nimeni, conchise Chris. Un tip cu care am fost la şcoală…

Uita să menţioneze că fuseseră la „şcoala crimei”…

— Poate îl vom putea „recruta”. Până atunci, mergem în oraş, spuse Malko.

— Dacă numiţi ăsta oraş, oftă Milton.

Cele două „gorile” îşi verificară cu grijă artileria, care însemna de la micul „Smith & Wesson” 38 Stainless, la enormul 357 Magnum, fiecare minuţios repartizate sub îmbrăcămintea lor tropicală. Arătau bine, dar erau înfricoşători.

În micuţa maşină Cortina, avură probleme cu repartizarea picioarelor lui Chris Jones. După ce locurile fură luate în primire, se îndreptară spre drumul capucinilor.

— Aşteptaţi-mă aici, le spuse Malko. Nu există niciun risc înăuntru. Sunt doar misionari.

Cu toate acestea, cei doi îl priviră fără prea mare entuziasm. În maşină erau circa 40°…

Părintele Thomas îl întâmpină pe Malko pe culoar, iar strângerea de mână fu mai călduroasă.

— Aveţi noutăţi despre Fulvia?

— Nu, răspunse Malko. Dar dumneavoastră?

— Nimic, mărturisi călugărul. Dacă a fost răpită de oamenii celui ce-şi spune José Ramirez, adică porcul de El Chigüin…

— Astă-seară mă voi vedea cu colonelul Nuncio. Am să încerc să-l conving s-o elibereze, promise Malko.

Misionarul zâmbi, deloc convins.

— Vă faceţi iluzii! Guardia nu e eliberat niciodată pe nimeni!

— Sunt foarte hotărât să încerc.

Capucinul îl scrută, cu o privire ascuţită.

— Ştiţi ce riscaţi? Brenda Trent a vrut să facă acelaşi lucru.

— Eu am o protecţie pe care ea nu o avea, adăugă agentul. Cum procedăm?

— Veţi fi contactat la hotel, spuse părintele Thomas. Eu nu voi

mai interveni direct. Vă doresc succes.

— Cu cine aţi luat legătura?

— Cu nişte oameni din junglă, de lângă Matagalpa. În fiecare zi, la ora unsprezece, eu îmi chem toţi misionarii, răspunse evaziv părintele. Oricum, dacă ne debarasaţi de Somoza, Domnul o să vă răsplătească. În Biblie scrie: „Cel ce va lovi cu spada, de spadă va pieri”. Dar Dumnezeu va avea grijă de dumneavoastră, chiar dacă veţi folosi violenţa.

Poarta misiunii se închise, o dată cu această profeţie. În micuţa maşină, cele două „gorile” erau sufocate de căldură.

— Suntem chiar în Managua? întrebă Jones.

— Exact. Ba chiar există oameni gata să se omoare pentru aceste ruine, completă Malko.

Se întoarseră la hotel. Greva generală dădea un aspect şi mai dezolant oraşului.

Milton şi Chris contemplau uluiţi panourile cu inscripţia STOP, plantate la colţul răspântiilor inexistente…

*

* *

Încetul cu încetul ceaţa se îngroşa, încât te puteai crede în Marea Britanie, nu în Nicaragua. Mercedes-ul avansa lin, iar şoferul nu scosese nicio vorbă, tot drumul.

Încă puţin şi se aflau în plină junglă. Şoferul coti la stânga, intrând pe un fel de alee. Malko îşi zise că acesta ar fi fost locul dorit de orice Ambasadă.

Nu-şi luase arma, fiind dificil de ascuns sub haina subţire. Ambasadorul Statelor Unite fusese informat de faptul că agentul era invitat la colonelul Nuncio. Era cam greu să-l facă dispărut, cu toate că aici…

În sfârşit, Mercedes-ul se opri. După ce coborî, Malko văzu mai multe maşini luxoase. Incredibil: era frig!

Se afla pe o verandă mărginită de piloni uriaşi din mahon roşiatic. Toată casa era construită din lemn, după modelul unei cabane de munte. Prin ferestrele deschise, agentul zări un salon luminat şi multe grupuri de invitaţi. Se auzea muzică şi printre mese se învârteau chelneri.

În timp ce îl căuta din ochi pe colonelul Nuncio, o siluetă desăvârşită se desprinse dintre grupurile de invitaţi şi se îndreptă spre el. Rochia neagră, ce îi descoperea în întregime

umărul stâng şi care era despicată pe o parte până aproape de şold, nu putea veni decât de la o vestită casă de modă. Femeia era scundă, dar i se puteau admira picioarele lungi, musculoase şi bronzate, terminate cu pantofi ce aveau tocurile înalte, de metal. Zâmbetul ei era strălucitor şi senzual. Datorită pomeţilor înalţi şi a ochilor migdalaţi, necunoscuta avea un aer slav. Părul negru, tuns scurt, se mişca neîntrerupt. Nu se vedea norul de parfum, dar se ghicea.

Apariţia se opri în faţa lui Malko şi întinse mâna, pentru a-i fi sărutată.

— Sunt Mercedes Puntas. Dumneavoastră sunteţi prietenul american al lui Otero?

Vocea ei era caldă, provocatoare.

— Da, eu sunt, răspunse nu prea flatat de această bruscă amiciţie.

— Veniţi să vă prezint. Cum vă numiţi?

— Malko Linge.

Privirea femeii îl învălui, vădit cu tente de ispitire.

— Vă voi spune Malko. Îmi permiteţi?

În salon nu se aflau decât figuri măslinii şi păr negru-corb. Femeile erau foarte elegante, îmbrăcate în dantele şi brocarturi. Agentul fu prins într-un torent de nume spaniole, pe care nici nu încercă să le reţină. Mercedes îl conducea abil printre invitaţi, râzând şi scuturându-şi părul negru. Din când în când, îi strecura câte o privire piezişă, dar foarte sugestivă.

În sfârşit, ajunseră şi în faţa voluminosului colonel Nuncio, îmbrăcat într-o uniformă de in alb, imaculat, dar care aproape că dispărea sub decoraţii. Puteai crede că a cucerit Stalingradul de unul singur... Părul negru îi era impecabil pieptănat şi ochii îi străluceau vioi, în spatele ochelarilor. Strânse cu căldură mâna lui Malko.

— Bine aţi venit, señor Linge. Bine aţi venit!

Luă două cupe cu şampanie de pe tava unui servitor şi-i întinse una lui Malko, ridicând-o pe cealaltă.

— Pentru prietenia dintre ţările noastre!

— Eu nu sunt american, sublinie agentul, sunt austriac.

Faţa colonelului se lumină, toată numai zâmbet:

— Ah, dar e foarte interesant! Ştiaţi că cele mai frumoase balansoare ale noastre, cele negre, vin din Austria?

Lui Malko îi veni cheful de a-i spune că în ţara sa se fabrică şi

cele mai frumoase sicrie...

Dar Mercedes îl luase deja de braţ, conducându-l la bufet. Înainte de a avea timp să scoată un cuvânt, se şi trezi cu caviar, servit din belşug.

Casa nu respira deloc a sărăcie. Se afla lângă o tânără minionă, îmbrăcată decent, într-o rochie albă. În pofida bustului impresionant, avea aerul unei fetiţe de doisprezece ani, cu două cozi negre, lungi, care încadrau o figură copilăroasă, dar şi vicioasă. Îl fixa cu ochii ei ca abanosul, reflectând o provocare mută.

Mercedes Puntas îşi strecură braţul pe sub al lui Malko şi se lipi de el precum un şarpe boa.

— Vă place casa mea?

— Ceea ce văd, da, răspunse Malko.

— Când e timp frumos, din grădină se vede Oceanul Pacific. Veniţi să vă arăt şi restul, îl invită femeia.

— N-ar trebui să vă neglijaţi musafirii, opină Malko.

Toate păreau prea cusute cu aţă albă. Mercedes îl trase după ea, râzând.

— Otero se va ocupa de ei. Noi avem aproape în fiecare zi câte un invitat european.

Intrară printr-o uşă de sticlă şi urcară o scară în spirală, ultramodernă, ajungând într-o încăpere enormă, cu pereţi pe care erau montate, pe toată suprafaţa, oglinzi fumurii. O mochetă groasă, albă, acoperea pardoseala. Într-un colţ se afla un divan mare, roşu, care era încadrat de o instalaţie stereo, complicată, semănând cu tabloul de bord al unui avion Concorde. În toată camera nu se găseau decât fotografii sau tablouri reprezentând-o pe Mercedes.

Sărbătorita, cu paharul de whisky în mână, îl observa pe Malko.

— Rămâneţi mai mult la Managua?

— Nu ştiu încă. De ce?

Ea îşi scutură părul scurt, negru şi râse zgomotos.

— Pentru că sper că veţi avea timp să-mi faceţi curte. Ador bărbaţii care mă curtează.

— Probabil sunt mulţi, accentuă politicos agentul.

Mercedes se alintă.

— Nu. Acum, când sunt atâtea fete tinere, încântătoare, eu nu mai prezint interes. Sunt bătrână...

— Nu s-au putea spune, observă sincer Malko.

Mercedes avea umeri laţi, sâni ridicaţi, pântecul plat.

Echipamentele de golf se vedeau, de altfel, într-un colţ al camerei.

Pe scară se auzi un zgomot şi apăru un servitor, care-i şopti ceva femeii.

— Haideţi, trebuie să coborâm, ca să întâmpin pe cineva. Vom avea timp după…

Coborâră şi primul personaj pe care agentul îl văzu, era un personaj solid, cu o pălărie albă pe cap, în cămaşă şi cu o armă Uzi, având cele două încărcătoare lipite cu leucoplast. Mai avea şi o armă „Smith & Wesson”, precum şi un mic Stainless la centură.

Individul contempla invitaţii, aruncându-le priviri încruntate. Se produse învălmăşeală şi mai apărură încă două namile. Erau doi bărbaţi solizi, mustăcioşi, înarmaţi până-n dinţi, cu ochii precum tăciunele.

Din spatele lor, îşi făcu apariţia un bărbat îmbrăcat cu un costum clasic, albastru-marin, cu o cravată cu picăţele şi purtând o mustaţă á la Hitler. Anastasio Somoza Debayle, Preşedintele Nicaraguei!

Era omul pe care Malko urma să-l „destabilizeze”…

Capitolul IX

Festivalul de plecăciuni începu, actorii fiind reprezentaţi de toţi bărbaţii şi toate femeile aflate la petrecere. Până şi colonelul Nuncio încercă, în zadar, să-şi plieze enormul pântec. Malko se întreba, dacă nu cumva unii dintre invitaţi îi vor procura şi o felaţie de bun venit. Singura ce rămăsese naturală era Mercedes, care se apropie de oaspete, se înălţă pe vârful picioarelor şi-l sărută uşor pe obraz. Imediat, se trecu la defilare, exact ca la o înmormântare. Încadrat de cele două namile, Somoza strângea mâinile.

Când ajunse şi Malko la rând, acestuia i se păru că strângerea de mână fusese mai apăsată şi că privirea celuilalt îl „decortica”. După ce se termină şi această etapă a petrecerii,

totul reintră în normal. Într-un colţ, „Tachito” gusta dintr-un suc de portocale, în compania colonelului Nuncio şi a altor intimi.

O tânără, înaltă şi slăbuţă, se apropie de Malko.

— Nu-l cunoşteaţi pe preşedintele nostru?

— Nu, mărturisi acesta. Nici nu credeam că-l voi întâlni aici, în această seară.

Tânăra zâmbi.

— Oh, dar vine adesea la colonel, mai ales de când s-a despărţit de soţie.

Agentul îl privea pe Somoza, omul pe care avea misiunea de a-l răsturna de la putere. Nu avea fizionomia unui dictator şi nici a unui sud-american. Se apropie şi-l auzi vorbind o engleză impecabilă. Se vedea nevoit să se gândească la Brenda Trent, pentru a simţi puţină ură.

Mercedes se apropie de el, gângurind, ca o tornadă parfumată, ţinând în mână, ca de obicei, paharul cu whisky.

— Nu-l găsiţi minunat pe preşedintele nostru? De când a suferit un infarct, a slăbit douăzeci de kilograme, şi-a lăsat mustaţă, arătând mult mai bine astfel... Păcat că duce o viaţă nesănătoasă, stând mereu închis în casă.

— Dar de ce duce o astfel de viaţă? întrebă Malko foarte inspirat.

Mercedes râse.

— Oh! Are mulţi duşmani care vor să-l lichideze! Comuniştii! Norocul nostru este că americanii ne sunt prieteni, adăugă ea, cu voce tandră.

Agentul începea să înţeleagă scopul invitaţiei. Probabil că anturajul colonelului Nuncio nu era sigur dacă el deţine sau nu, dovada asasinării Brendei Trent. Aşadar, se mergea pe coarda sensibilă. Din nou i se aduse şampanie. Se părea că sărbătorita îşi petrecea întreaga viaţă cu paharul în mână. Malko se apropie de o vitrină care expunea obiecte pre-columbiene.

Imediat, Nuncio veni lângă el, numai zahăr şi miere.

— Sper că nu mai daţi crezare zvonurilor ridicole care au circulat pe seama morţii Brendei Trent! spuse el jovial. Avem profesionişti în probleme de intoxicaţii, formaţi cu toţii în Cuba. De altfel, aş dori să asistaţi la câteva interogatorii, ca să puteţi afla mai multe.

— Mulţumesc, spuse Malko. Însă în privinţa domnişoarei Trent, adăugă el, cu vădită răceală în glas, cred că ştiu deja

adevărul...

Colonelul nu răspunse, dar agentul îi văzu bărbia triplă tremurând de furie. Înţelesese perfect!

Îl părăsi brusc, cu un zâmbet forţat. Pojghiţa subţire de gheaţă începuse să crape...

Toţi musafirii erau invitaţi să-şi ocupe locurile la masă. Preşedintele Somoza se eclipsase discret, cu namile cu tot.

Malko se îndreptă spre verandă, de unde observă un Cadillac lung, urmat de încă două maşini, care dispăreau în ceaţa groasă.

*

* *

În mijlocul salonului, Mercedes dansa de una singură, invidiată de femei şi admirată de privirile pofticioase ale bărbaţilor ce reuşiseră să reziste amestecului de băuturi. Ea se îndreptă pre Malko, întinzând mâinile.

— Haideţi, nu-mi place să dansez singură.

Aproape toţi invitaţii plecaseră. Ar fi vrut şi el să facă acelaşi lucru, dar de fiecare dată Mercedes îi reţinea. Femeia consuma o energie considerabilă.

Dansând fără întrerupere, glumind, fără a lăsa paharul din mână, îşi consuma întreg evantaiul de farmece pentru a-l încânta pe Malko.

— Ştiţi că sunteţi foarte simpatic şi foarte seducător! Ochii dumneavoastră sunt nemaipomeniţi! Parcă ar fi de aur...

Mercedes îşi lingea buzele: aurul n-o lăsa indiferentă. Femeia încetă să mai sporovăie, înfigându-şi gura în gâtul agentului, ca un mic animal, stând cu corpul lipit de el, fără pic de pudoare. Mâinile părăsiră umerii bărbatului, înnodându-se în jurul taliei lui. Brusc, mijlocul începu să i se rotească, executând un dans erotic, din buric, apoi gura ei palpită pe gâtul lui, dinţii se deschiseră şi se închiseră brutal.

Malko avu un gest de retragere. Mercedes îşi slăbi prada şi-i şopti la ureche:

— Măgarule! M-ai făcut să juisez...

Intimitatea lor progresa rapid, femeia fiind probabil în serviciu comandat şi bine plătit. Se îndepărtară unul de celălalt, doar pentru a-i privi plecând şi pe ultimii invitaţi. Colonelul Nuncio dispăruse şi el, cu o jumătate de oră în urmă.

În marea sală nu mai rămăsese decât fata cea brună, în rochia ei albă, care îi contempla cu un aer puţin îmbufnat.

— Ea este Dora, nepoata mea, spuse Mercedes.

— Cred că e puţin şocată de ceea ce vede, remarcă agentul.

— Oh! Nici nu cred că mai e virgină, râse femeia. Într-o zi am surprins-o în grajd, încercând să-mi masturbeze cel mai bun armăsar.

Se întrerupse burse şi-l trase după ea:

— Haideţi sus, vom mai bea un pahar de şampanie. Este singurul moment în care nu ne va deranja nimeni.

Nici nu termină bine fraza şi se repezi spre scara în spirală, ţinându-l strâns lângă ea. În clipa în care se aşeză pe canapea, rochia ei despicată de ridică până peste şold, descoperind o coapsă frumos bronzată. Cu capul dat pe spate, se legăna în ritmul muzicii puse în surdină. Sfârcurile sânilor împungeau mătasea, libere şi provocatoare.

Pe Malko, experienţa îl învăţase că nu trebuia niciodată să lase să-i scape ocaziile agreabile. Se aplecă peste gura întredeschisă a femeii, care timp de o fracţiune de secundă se zbătu, pentru ca apoi să i-o cedeze, cu limbă cu tot.

După ceea ce-i spusese în timpul dansului, Malko se abţinea din ce în ce mai greu, îmbătat de parfum, muzică şi şampanie, simţind în plus că se deconectează puţin de problemele sale cotidiene. Zâmbindu-i, Mercedes îşi dezlipi gura de a lui şi-i întrebă tandru:

— Ai poftă să fiu a ta, nu-i aşa?

Un gest sigur din partea ei, îl scuti de răspuns.

— Dar n-o vei face, continuă ea, de data asta pe un ton ceva mai serios. Totuşi şi eu am poftă…

— Atunci, de ce nu? întrebă Malko, intrând în joc.

— Eu nu te vreau doar pentru o seară, veni răspunsul sec. Dacă vrei să ne revedem, trebuie să-ţi faci timp şi, mai ales, să-mi faci curte…

Tot vorbind, ea pusese o mână pe el şi-l masa uşor. Reîncepură flirtul. Malko o lungi pe canapea, ea gemând, cu gura lipită de urechea lui, repetând:

— Oh! Mi-e poftă de… tine…

Însă imediat strânse picioarele şi-i spuse:

— Dar nu vreau!

Nebun de furie, Malko o prinse din nou, puse un deget în jurul

dantelei negre a slipului şi, dintr-o singură mişcare, alunecă de-a lungul picioarelor ei bronzate. Timp de câteva clipe îl lăsă, scoţând doar mici mormăieli de satisfacţie. Apoi, cu voce stinsă, şopti:

— Dacă o să continui astfel, vei fi nevoit să mă şi posezi…

Era exact ceea ce agentul avea de gând să facă! Ea îl privea, cu expresia încântată a copilului care admiră barba tatălui. Aplecă faţa spre el şi îl înghiţi, cu spontaneitate, dar şi cu tandreţe. Se întrerupse exact în momentul în care Malko era gata să explodeze. Îl împinse uşor, cu un zâmbet ironic.

— Eşti cea mai mare târfă, spuse enervat.

Ea luă un aer puţin îmbufnat, dar comic.

— Ei? O târfă… Mie mi-e doar poftă de tine! Priveşte…

Îi luă mâna şi i-o conduse pe pântecul ei, pentru ca apoi să-l îndepărteze imediat, sculându-se de pe canapea.

Furios, Malko îşi spuse că nu-i va permite să-şi bată joc de el. Liniştit, începu să se dezbrace. Când Mercedes se întoarse, după ce schimbase caseta, el era gol, puşcă… Femeia îi privi mai întâi înduioşată, luând apoi o mimică fals speriată.

— Eşti nebun? Dacă Dora nu s-a culcat încă?

— Eu nu sunt cal, replică agentul cam dur.

Mercedes Puntas, cu siguranţă, nu făcea parte din categoria femeilor care s-ar fi abţinut atunci când doreau un bărbat. Exista şi o motivaţie pentru acest număr.

Malko o îmbrăţişă, dar imediat ce el dori s-o posede, ea îl îmbrânci, astfel încât se treziră amândoi pe jos, într-o adevărată încleştare. În sfârşit, călare peste el, Mercedes îi înghiţi din nou. Ca de obicei, la momentul fatidic, ea se întrerupea, mai trăgea câte o înghiţitură de şampanie, ca apoi să reînceapă ritualul. Brusc, se ridică pentru a nu ştiu câta oară şi se aşeză într-un fotoliu, aprinzându-şi o ţigară.

— Vino şi vorbeşte-mi despre tine, îl rugă.

Gol puşcă, Malko se aşeză pe braţul fotoliului, lângă ea. Gândurile lui erau departe de C.I.A. Agenţia federală nu-l plătea atât de bine, încât să-şi inhibe senzualitatea. Flirtul lor reîncepu mai întâi cu sărutări, apoi cu mângâieri: Ea se lăsă în genunchi şi gura îi înlocui mâna. Acum îl satisfăcu cu adevărat, până în clipa în care el explodă. Mercedes aşteptă liniştită ca el să-şi revină. Pometii obrajilor ei erau purpurii şi rujul dispăruse de pe buze.

Malko era totuşi furibund. Femeia câştigase prin knock-put! Ea îl privea, cu un aer uşor amuzat.

— Îmi placi foarte mult. Ai pielea divin de dulce şi miroşi extrem de masculin… În plus, nu m-ai avut!

Jocul reîncepea. Malko se îmbrăcă, simţindu-se aproape ridicol.

— Ai venit aici ca să cumperi nişte terenuri de cafea spuse femeia, aprinzându-şi o ţigară.

— De unde ştiţi?

— Otero mi-a spus.

— Da, e adevărat, confirmă agentul, aşteptând cu interes continuarea discuţiei.

Colonelul Nuncio ştia perfect că pe el nu-l interesa cafeaua.

— Îţi vând un pont, spuse Mercedes. Unul dintre prieteni mei are lângă Matagalpa o proprietate splendidă, de aproape două sute de acri. Plantele vor începe să producă peste doi ani. El vrea să părăsească Nicaragua şi are nevoie de bani.

— Cu cât vinde?

— O mie de dolari pe acru.

Malko estimă rapid: preţul curent era de opt mii de dolari, acrul. I se făceau cadou şapte mii de dolari.

Era un mod abil de a-l neutraliza, Mercedes fiind „bonusul” pe care-l căpăta gratuit. Şi era necesară o mare forţă şi putere de caracter, pentru a refuza o asemenea ofertă.

Agentul se ridică, cu vădita intenţie de a pleca.

— Am să mă gândesc. Este, într-adevăr, o propunere interesantă, numai că, în această seară nu am chef să discut despre afaceri.

Femeia îi zâmbi, înţelegătoare.

— O să-mi telefonezi… în orice caz, îmi place să fiu sunată.

Coborâră scara în spirală, ajungând în living-ul pustiu. Prin uşile deschise, pătrundea deja ceaţa. Mercedes îl însoţi pe verandă şi Malko observă câţiva soldaţi care stăteau de pază. Şoferul lui dormea, cu capul pe volan. Ea îl trezi şi omul sări din maşină, deschizându-i lui Malko portiera. Femeia se înălţă pe vârful picioarelor şi-l sărută pe gură.

— Aştept mâine telefonul tău.

Era ora trei dimineaţa. Ce seară! Fu nevoit să-şi amintească de Brenda Trent pentru a reveni cu picioarele pe pământ şi a-şi da seama pentru ce venise.

Holul hotelului *Intercontinental,* era pustiu.

O dată cu cheia, recepţionerul îi înmână şi un mic pacheţel. Când ajunse în apartament, observă că, de fapt, era doar o cutiuţă de plastic. Crezu că în ea se află o stridie, dar în momentul în care o deschise, oroarea pe care o resimţi era să-l facă să şi vomite.

În mijlocul unor filamente pline de sânge, văzu o pereche de ochi umani. Îngrozit, puse cutia pe birou, gândindu-se imediat la persoana care ar fi putut să-i trimită un astfel de cadou oribil. Se întrebă cui îi aparţineau aceşti ochi, dar nici nu îndrăzni să se gândească mai departe...

*

* *

Fâsâitul ziarului strecurat pe sub uşă îl trezi. Tulburat de „cadoul" primit, oricum nu prea avusese parte de somn. Se ridică din pat, luă ziarul şi-l desfăcu. Pe prima pagină, de-a lungul a şase coloane, se povesteau fapte abominabile.

În prim plan era figura unei femei, ce avea două cavităţi negre în locul ochilor scoşi. Citi textul, plin de dezgust, când, brusc, văzu un nume: Fulvia Matalo. Tânăra fusese descoperită la marginea lagunei Tiscapa, împuşcată cu mai multe gloanţe. Poliţia îi acuza pe sandinişti, care ar fi executat-o, considerând-o trădătoare.

Malko împături ziarul, terifiat. Seara precedentă, sau mai bine spus, amintirea ei îl umplea de greaţă şi oroare. Rolul pe care-l jucase Mercedes Puntas îi era acum foarte clar.

Au vrut să-i arate alternativa: ori, ori! Pe de-o parte erau banii şi Mercedes, de cealaltă, tortura şi moartea...

Adversarii săi erau chiar mai duri decât îşi imaginase el.

Capitolul X

Chris Jones lăsă ziarul din mână, cu figura descompusă. Milton Brabeck era şi mai alb la faţă. Uitându-se pe foaia de ziar luată de la Chris, nu reuşi să comenteze nimic.

— Dacă i-am zbura creierii acestui colonel? propuse Chris. Cu

statului meu diplomatic nu pot risca nimic, iar satisfacţia mea ar fi deplină.

— Şi a mea, completă Milton, după ce îşi reveni. Dar aici, întreg sistemul trebuie anihilat. Doar pentru asta am venit.

Privind peisajul dezolant, Chris continuă:

— Se spune că noi suntem nişte brute, dar asta ne este meseria. Cu acte în regulă şi fără un sindicat legal.

După o scurtă pauză privind pagina ziarului, Jones reluă:

— Pentru ăştia, ar mai fi nevoie de încă un cutremur de pământ…

Se auzi o bătaie în uşă. Când Malko se duse să deschidă, nu văzu pe nimeni, ci doar o bucăţică de hârtie pe care erau scrise câteva cuvinte:

„Go to La Prensa! Now! Ask for Chamarro!”[18]

Malko mototoli hârtia. Nu cunoştea pe nimeni la acest ziar al opoziţiei. Se gândi că nu putea fi vorba decât despre întâlnirea cu sandinişti.

— Aşteptaţi-mă aici, le spuse „gorilelor”. Cât timp nu i-am dat nici un răspuns lui Mercedes, nu risc nimic.

*

* *

Privit din afară, *La Prensa* părea un hambar părăsit, în comparaţie cu agenţia nou-nouţă a Băncii Americane. Malko îşi parcă maşina şi un portar cam zdrenţăros îl conduse prin nişte culoare întunecate până la o sală mare, în care mai mulţi redactori băteau la maşină, ca surzi. Unul dintre ei se sculă şi-l conduse într-un birou minuscul.

— Au omorât-o, spuse el. Exact ca pe fratele meu…

Acesta era fratele fostului director al ziarului, asasinat în ianuarie.

— Ştiţi cine e autorul?

— El Chigüin. I-a scos ochii din orbite. A mai făcut-o şi anul trecut, în munţi.

Un moment rămaseră tăcuţi, apoi ziaristul continuă:

— Aţi vrut să-l întâlniţi pe şeful sandiniştilor, nu-i aşa?

— Da, răspunse Malko.

— Bine. Cunoaşteţi Esquina de los Coyotes?[19]

---

18 *Duceţi-vă la La Prensa! Acum! Întrebaţi de Chamarro! (n.a.)*

19 *Coiful cămătarilor (n.a.)*

— Nu. Ce e asta?

— Uitaţi cum facem. În seara asta, la ora şase, în staţia autobuzului din Calle Colon, se va afla o fată. Staţia se găseşte imediat după stopul din Avenida Roosevelt. Va purta o rochie în carouri. E înaltă. Veţi face tot ce vă va spune ea.

După ce-i strânse mâna, ziaristul adăugă:

— E multă vreme de când un *gringo* nu s-a mai interesat de noi. Poate că a venit, într-adevăr, sfârşitul lui Somoza.

Malko nu făcu niciun comentariu. Traversă în sens invers culoarele murdare, care miroseau a cerneală tipografică şi se îndreptă spre maşină.

*

* *

Când ieşi din hotel, începuse iar să plouă, aproape în potop. Fata care-l aştepta era, probabil, udă până la piele. Se apropia ora fixată, ceea ce-l determină să accelereze.

În staţia de autobuz nu se afla decât o singură persoană: era o tânără înaltă, brună, slăbuţă, cu picioare superbe şi care-şi acoperea capul cu un ziar. Malko claxonă uşor şi se opri la marginea trotuarului. Fata se apropie, deschise portiera, îl examină preţ de câteva secunde şi se aşeză pe scaunul de lângă el. Rochia udă i se lipea de corp.

— Daţi-i drumul, spuse ea în engleză. Eu mă numesc Julia. La următoarea intersecţie, luaţi-o la stânga.

Malko procedă întocmai, examinând-o cu coada ochiului Era foarte tânără, probabil până în douăzeci şi cinci de ani, cu o figură voluntară, o frunte înaltă şi un nas drept. Rochia i se mula peste formele-i desăvârşite, cu coapse solide şi picioare bronzate. Ploaia se înteţise, astfel încât Malko de-abia mai vedea drumul.

— Urcaţi spre Carretera del Este. Priviţi şi în oglinda retrovizoare, deoarece maşina care ne urmăreşte este plină cu camarazii mei. Nu încercaţi să mă duceţi la Guardia.

Tot ce se putea deduce era că încrederea nu prea exista. Malko verifică: o maşină veche, americană, se afla chiar în spatele lor.

— Nu v-au spus cine sunt? întrebă agentul, puţin surprins.

— Ba da, dar nu este pentru prima dată când avem de-a face cu oameni ca dumneavoastră. Mulţi dintre camarazii noştri au

fost omorâţi de *gringos* care lucrau pentru Somoza. De unde ştiu eu că nu sunteţi un provocator?

Malko preferă să nu răspundă. Era greu de purtat „pălăria” C.I.A... Urcă pe Avenida Bolivar, mărginită de copaci şi conducea spre colina din cartierele estice ale capitalei. Ajunşi pe culme, Julia spuse:

— La stânga!

Rulară pe lângă laguna Tiscapa, în care alunecase palatul lui Somoza, urmăriţi în permanenţă de maşina americană.

— Acum la dreapta, ordonă fata.

Maşina se angajă pe un drum în pantă. Se aflau în apropierea junglei.

— Tot la dreapta.

Malko răsuci volanul şi se trezi pe un drum neasfaltat, care se termina cu o clădire joasă, ce semăna cu un garaj.

— Parcaţi în prima boxă, spuse Julia.

În boxă intrau doar două maşini. Imediat, se trase o perdea, acţionată parcă de o mână invizibilă şi care-i despărţea de exterior.

— Coborâţi. Mergeţi la ghişeu şi plătiţi doi dolari.

Agentul se supuse. O mână îi întinse o cheie, luând cei doi dolari, după care ghişeul se închise.

— Veniţi, zise fata.

Ea îl aştepta în faţa unei uşi, ce se afla în partea din spate a boxei. Era o cameră de 2 x 3 metri, în care nu se găsea decât un pat şi un lavabou. Tânăra se aşează pe pat, cu spatele la perete, scoase un pistolet automat P. 08 şi îl puse pe genunchi.

— La cel mai mic gest, vă împuşc în cap! Sper că nu mi-aţi întins o capcană.

Malko începuse să se plictisească deja de tot acest circ revoluţionar.

— Mai întâi, cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el.

— Sunt comisar, însărcinat cu probleme politice, în Terceristas. Aţi cerut să-l întâlniţi pe şeful nostru?

— Exact, răspunse Malko.

Fata zâmbi trist.

— Ar fi fost mai bine să vă adresaţi lui Somoza. El Cero este arestat şi se află de trei săptămâni la închisoarea din Tipitapa, după ce a fost torturat în mod barbar. El trebuia să se întâlnească cu Brenda Trent. Acum înţelegeţi de ce nu prea am

încredere?

— Unde ne aflăm? întrebă agentul.

— Într-un *by-pass.* Aici se întâlnesc cei ce doresc să facă amor. Deci, un loc discret…

— Ştiţi ce a păţit Brenda Trent? zise Malko. A fost asasinată de Guardia.

— Da, aşa s-a afirmat, dar noi nu avem nicio dovadă concretă. Până acum, americanii l-au ajutat întotdeauna pe Somoza. De ce n-ar face-o şi de data asta? Ei sunt cei care-i dau arme şi bani, ca să ne omoare.

Eterna poveste a Americii Latine.

— Eu mă aflu aici pentru a continua misiunea Brendei Trent. Avem nevoie de voi, pe diferite planuri, explică Malko.

— Cel care l-a înlocuit pe El Cero, nu vrea să apară în Managua, spuse Julia. E prea periculos.

— Atunci, cum putem face?

— Trebuie să mergeţi dumneavoastră la el.

— Unde?

— La Matagalpa, la o sută treizeci de kilometri de Managua. Dacă acceptaţi, putem aranja întâlnirea. Dar trebuie mare atenţie.

— Voi fi foarte precaut, accentuă Malko, cu mult calm. Cum procedăm?

Fata îl scrută îndelung cu privirea, ca pentru a-i măsura sinceritatea.

— Mâine dimineaţă la ora nouă, veţi pleca pe jos de la hotel, mergând pe Avenida Roosevelt. Veţi coborî spre Catedrală şi cineva vă va lua din mers.

Malko se gândi la „ajutoarele” sale.

— Am doi oameni cu mine. Pot veni şi ei?

Julia clătină capul.

— Nu. Oamenii noştri vă vor aştepta la o cafenea. Ei duc lupte în Matagalpa, dar mâine e pauză între orele unsprezece şi şaptesprezece. Dumneavoastră va trebui să profitaţi de acest moment. Sunteţi de acord?

— Da, sunt! Pe mâine.

Fata se ridică, puse pistolul la locul lui, vizibil calmată şi-i întinse mâna lui Malko.

— Vă voi aştepta acolo, mâine. Acum, vă rog să mai rămâneţi circa cinci minute. Voi pleca prima.

Malko se reaşează, fierbând ca un vulcan. Două persoane muriseră deja, pentru că i se opuseseră lui Somoza…

*
* *

Deşi soarele era ascuns de norii albi şi groşi, agentul transpira abundent. Îi trebuiseră douăzeci de minute pentru a ajunge la Palatul Naţional, aproape de marginea lacului Managua, unul dintre rarele edificii care scăpaseră cutremurului. Între intrarea în Palat şi Catedrală se afla un mic scuar, în care spectacolul era splendid. În nişe se găseau câteva statui enorme, altele zăcând pe jos, sparte, ca şi superbele vitralii. Pe pereţi se vedeau crăpături mari şi Catedrala rămăsese închisă imediat după cutremur.

Agentul se pregătea să se întoarcă spre parte de est, când auzi, chiar în spatele lui, un claxon şi zări maşina americană ce-l urmărise în ajun. Tânărul care conducea îi făcu semn să urce. Malko se execută. Şoferul plecă imediat, apucând pe una din căile de acces cu sens unic de lângă lac, pe un drum pietruit.

Părul său lung încadra o figură de cioban grec, de o frumuseţe mai mult feminină. O casetă cu muzică pop era gata să-ţi spargă timpanele, iar aerul condiţionat, dat la maxim, producea un climat siberian.

Şoferul întoarse spre Malko nişte ochi de catifea.

— Mă numesc Sebastian, dar în cadrul mişcării noastre sunt cunoscut ca numărul 37. Bun venit la bordul acestui vehicul revoluţionar. Într-o oră vom ajunge la Matagalpa, în caz că nu va interveni vreo pană şi dacă Guardia nu ne arestează. Eu nu am dreptul să răspund la întrebările dumneavoastră, aşa că nu-mi vorbiţi. Aveţi paşaportul?

— Da, răspunse Malko.

— Foarte bine. Va fi de folos dacă vom întâlni vreun baraj. Veţi spune că eu sunt un student care vă plimbă, pentru a face rost de bani. Şoferilor de taxi nu le place să meargă la Matagalpa.

— De ce?

— Pentru că sunt omorâţi, spuse simplu Sebastian.

Ajunseră la Carretera del Norte, trecură prin faţa micului aeroport Las Mercedes şi intrară printre colinele ce mărgineau lacul Managua. Puţin câte puţin, peisajul devenea mai sălbatic şi

satele se răreau. Erau deja pe drumul numărul 1, „panamericanul”, care traversa întrega Americă Centrală. Caseta urla, Malko dârdâia şi numărul 37 se legăna în ritmul muzicii, conducând cu 160 km/oră, luând virajele foarte strâns.

La un moment dat, maşina frână brusc. Agentul văzu nişte soldaţi înarmaţi şi, de-a lungul drumului, un jeep cu o mitralieră 50. Era un baraj. Sebastian se întoarse către el şi îi zâmbi.

— De-abia de aici mergem spre Matagalpa. Ei cercetează totul pentru ca sandiniştii să nu primească arme. Armata lui Somoza le primeşte din cealaltă parte…

Când ajunseră la rând, un soldat cu figură de indian inspectă interiorul şi ceru şoferului să deschidă portbagajul. Numărul 37 luă un steag alb, îl desfăşură şi-l scoase pe geamul maşinii. După ce li se dădu permisiunea de a trece, Malko văzu, de-a lungul drumului, mai multe vehicule care arborau acelaşi steag.

— Ce înseamnă asta?

— Este semnul prin care arată că nu sunt sandinişti, răspunse tânărul, puţin amuzat. Guardia trage în toţi cei care nu-l flutură pe distanţa dintre capitală şi Matagalpa. Dar imediat vom intra în zona controlată de ai noştri.

Ploaia începuse iar şi panglica de asfalt se afla între două zone ale junglei. Tânărul întrerupse aerul condiţionat.

După încă o jumătate de oră de mers, Malko zări un panou pe care era scris: *Matagalpa, 2km.*

Puţin mai departe se puteau vedea şi primele case, aflate pe un drumeag gudronat. Strada ce ducea spre oraş era blocată de un panou publicitar Coca-Cola. În momentul în care agentul coborî puţin geamul din partea în care stătea, auzi răpăiturile unei mitraliere grele.

— Se duc lupte, spuse băiatul. Oraşul este împărţit în două şi Guardia încearcă, de două zile, să-l reocupe. Ai noştri sunt în parte opusă, dar ne vom strecura până la ei.

Dintr-o biserică ce vedea urcând un fum negricios. Schimbul permanent de focuri se auzea în continuu şi Malko văzu un elicopter care survola chiar deasupra lor, la foarte mică altitudine.

Tânărul coti spre dreapta, pe un drum ce mărginea oraşul şi se opri în curtea unei ferme, unde îşi parcă maşina.

— De aici vom continua pe jos. Dacă auziţi că se trage, culcaţi-vă la pământ, îl sfătui numărul 37.

Elicopterul se rotea mereu deasupra lor, planând din ce în ce mai jos. În depărtare se auzeau rafale repetate, amortizate puţin de distanţă. După câteva clipe, o rafală plesni chiar lângă ei. Lipit de pereţii caselor, Malko îl urma pe tânăr. După ce parcursese câţiva kilometri, zări o nouă baricadă construită dintr-un buldozer şi saci de nisip, în spatele căreia stăteau ascunşi oameni care, pur şi simplu, trăgeau în cine se nimerea.

Din spatele acestei bizare baricade, cineva le făcu semn să treacă. Primul care traversă era Malko, ce parcă avea viteza unui alergător de maraton şi care ajunse teafăr în spatele buldozerului, urmat îndeaproape de Sebastian. Acesta începu o discuţie aprinsă cu un combatant, cu faţa mascată.

— Suntem aşteptaţi la Partidul Comunist, anunţă 37.

Sediul partidului se afla în hotelul *Soza*, într-un cartier înţesat de baricade. Tirurile se auzeau fără încetare, cu toate că nu erau chiar atât de dese.

Într-o sală din sediul partidului, în spatele unei mese erau lungite patru cadavre ciuruite de gloanţe: doi bărbaţi şi două femei. Mirosul putred al morţii plutea peste tot. Pe jos se mai puteau vedea lăzi cu muniţie, arme şi răniţi. Numărul 37 îl conduse pe Malko la primul etaj şi bătu la o uşă, anunţând:

— *El norte-americano, Commandante.*

Un bărbat înalt, care privea oraşul printr-un binoclu enorm se întoarse cu faţa spre ei. Avea şi el faţa mascată şi o beretă înfundată până peste urechi. Purta o uniformă cazonă, fără însemne militare şi o cartuşieră. Un Uzi era agăţat de un scaun.

După ce puse binoclul jos, i se adresă lui Malko:

— Luaţi loc. Vă ascult.

Vorbea engleza cu un uşor accent, dar avea o voce prietenoasă.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă agentul.

— Cel care îl înlocuieşte pe El Cero. Numele meu trebuie să rămână deocamdată secret, dar sunt autorizat să discut opţiunile politice ale partidului nostru. Aţi cerut să mă întâlniţi. Iată-mă!

Bărbatul se aşezase în faţa agentului. Tirurile continuau în exterior şi Malko îşi spuse că nu avea de ales. Pentru a ajunge aici, îşi riscase viaţa, aşa că se decise să vorbească.

— Eu reprezint guvernul american sau, mai corect spus, Agenţia Federală însărcinată cu probleme politice.

— C.I.A., o tăie scurt omul.

— Exact.

— Până acum aţi colaborat mereu cu Somoza, remarcă interlocutorul său. Ce se întâmplă?

— Preşedintele Carter duce o politică nouă, explică Malko, puţin cam plictisit să tot repete acelaşi lucru. Dorinţa sa este ca în Nicaragua să realizeze un guvern de uniune naţională.

Observă lucirea ironică din ochii celuilalt.

— Asta e foarte bine. Dar ar trebui să cunoască şi Somoza acest lucru.

Malko simţi că-l apucă furia.

— Ştiţi tot atât de bine ca şi mine că Somoza nici nu vrea să audă. Noi am hotărât că putem să ne lipsim de el sau de ajutorul lui.

— Cu ajutorul nostru, sublinie sandinistul. Dar ce putem face noi? Nu suntem decât o mână de oameni, strivită de armele americane ale Guardiei…

— Nu sunteţi chiar atât de slabi, observă Malko. Noi putem să vă ajutăm, dar trebuie să aveţi grijă de Somoza, lucru pe care noi nu-l putem face singuri.

Sandinistul îşi aranjă fularul şi-şi zăngăni mitralierea, apoi îşi privi ceasul, ca şi cum n-ar fi auzit fraza lui Malko.

Acesta din urmă realiză că tirurile se apropiaseră şi erau mai regulate. Guardia ataca… Locul începea să devină complet nesănătos.

— Cred că aţi bătut drumul de pomană, vorbi în sfârşit omul mascat. Noi nu avem intenţia de a interveni în cearta dumneavoastră cu Somoza.

Capitolul XI

Malko simţea cum în cameră se instalase un aer glacial. Afară, rafalele continuau, furioase, însoţite şi de detunături mai surde, provenite de la artileria grea. Prin fereastră se zăreau străzi pustii, moarte, toate constituind semne care făceau din oraşul Matagalpa un loc ieşit din comun.

O ceaţă cenuşie şi densă se prelingea dinspre junglă, cernind

oraşul cu acoperişuri de ţiglă roşie şi conferind peisajului un aspect fantomatic.

Şeful sandinist întrebă ironic:

— Poate credeţi că noi ne-am arunca în braţele celor care-l înarmează pe Somoza de ani de zile? Cei care au închis mereu ochii la toate crimele lui? Sunteţi naiv, señor, sau poate ne consideraţi nişte imbecili...

După voce, părea foarte tânăr, totuşi figura lui, chiar şi mascată, degaja autoritate. Agentul încercă să-şi alunge descurajarea. După Ruben Dario, acum şi sandiniştii îi jucau feste. Planul frumos al C.I.A. se destrăma încet, dar sigur.

— Soldaţii lui Somoza sunt cei care vă urmăresc, chiar şi aici, spuse el.

Bărbatul îşi aranjă masca de pe figură şi replică, cu o voce aspră:

— Suntem obişnuiţi! Asta nu scade cu nimic din forţa mişcării noastre! Dimpotrivă! De fiecare dată când Guardia omoară un nevinovat, lucrează, de fapt, în sprijinul nostru. Într-o zi, cu ajutorul poporului, îl vom alunga.

— Şi până atunci? întrebă Malko.

— Până atunci îi vom lichida pe călăii care-l ajută. Mai întâi pe mercenarul american El Navajita, apoi pe El Chigüin, pe colonelul Otero Nuncio şi alţi câţiva. Suntem infiltraţi peste tot în Managua şi putem lovi când dorim. Dar nu pe Somoza! E prea devreme!

Malko se ridică. Venise degeaba. Chiar şi Brenda Trent murise degeaba... Nu-i mai rămânea decât să plece din Nicaragua sau să se lupte singur cu dictatorul.

Un obuz explodă pe stradă, zgâlţâind hotelul *Soza* şi ridicând un nor de praf care pătrunse şi prin ferestre.

Bărbatul mascat luă de pe un perete un fanion negru cu roşu, sandinist, ce avea inscripţia: *Frente Sandinista de Liberacion Nacional*, pe care-l împături cu multă grijă.

— Haideţi, îi spuse lui Malko. Vă voi însoţi până afară. Guardia avansează destul de repede şi noi nu avem prea multă muniţie.

— Unde vă veţi duce?

Sandinistul făcu un gest evaziv, spre colinele înecate în ceaţă.

— Acolo. Le e frică să ne urmărească până în pădure. *Hasta luego!* Vom reveni.

Strângerea de mână fu mai călduroasă decât vorbele. După

ce pusese fanionul într-un etui, îşi petrecu arma Uzi pe după umăr, cu ajutorul curelei şi coborî scara strâmtă şi întunecoasă. Numărul 37 aştepta calm, lângă cele patru cadavre peste care roiau muştele.

Combatanţi mascaţi intrau şi ieşeau, într-o forfotă continuă. Rafalele se apropiaseră mult. Exact în momentul în care se pregătea să iasă, sandinistul se întoarse brusc şi-i făcu o propunere:

— Dacă, într-adevăr, vreţi să colaboraţi cu noi, ne-ar trebui o dovadă pe care s-o acceptăm şi care ne-ar permite să vă acordăm încredere.

— Ce fel de dovadă? întrebă Malko, plin de speranţă.

— Eliberaţi-l pe El Cero, şeful nostru. Se află la închisoarea din Tipitapa!

Furios, agentul îl privi. Trebui să aştepte ca o mitralieră să-şi golească încărcătura, pentru a-i putea răspunde:

— Îmi cereţi imposibilul! Ştiţi foarte bine că Somoza nu-l va elibera niciodată.

Bărbatul mascat îşi încărcă arma, continuând:

— Ştim că e dificil, dar voi, americanii, faceţi tot ce doriţi cu Somoza. Numai pe voi vă ascultă, pentru că are nevoie de muniţia voastră. Dacă nu-i mai daţi bani şi arme, Guardia îl va elibera. Porcii de acolo au nevoie de mâncare... Neavând nimic, vor începe să mârâie şi să grohăie... El Cero e foarte grav rănit. Eu ştiu că îl vor lăsa să moară, de aceea nici nu îl îngrijesc. E mai discret decât să-l împuşte. Singura noastră şansă pentru a-l scoate de acolo, sunteţi voi. Dacă faceţi asta, totul va fi posibil.

Probabil, era ca şi un târg între hoţi. Dar Malko, cu toate că admitea că era vorba de salvarea unui om, nu vedea cum ar fi reuşit să-l scoată pe El Cero din mâinile Guardiei.

Amintirea morţii înfiorătoare a Fulviei era încă proaspătă. Cutiuţa ce conţinea ochii tinerei, fusese dusă părintelui Thomas pentru binecuvântare, înainte de a fi îngropată alături de restul trupului ciuruit.

— Vă promit că voi încerca, spuse Malko.

— Foarte bine! Vă vom contacta peste câteva zile. *Adios!*

Numărul 37 părea nervos.

— Mai repede. Sunt gata să ne încercuiască.

Ieşiră din hotelul *Soza* şi alergară spre stradă, sub protecţia unei baricade din care pleca un foc de iad.

Peste tot se afla câte un combatant mascat, ce le acoperea fuga până la ferma unde era parcată maşina. Când ajunseră, în sfârşit, în faţa ei, Sebastian fluieră: drapelul alb dispăruse!

— Nu face nimic, spuse băiatul. La coborâre, drumul este mai puţin periculos. O să încerc să împrumut unul, de la Crucea Roşie.

În loc să continue drept, şoferul coti la stânga, luând-o spre biserica din Matagalpa. Acolo, într-o clădire impunătoare, se găsea sediul Crucii Roşii. Zeci de ambulanţe intrau sau ieşeau, cu sirenele urlând. Peste tot se zăreau soldaţi ai Guardiei.

Tânărul se întoarse cu mâinile goale.

— Nu mai au material pentru a coase drapele, spuse el dezamăgit.

Se îndreptară din nou spre drumul numărul 5, sinistru şi pustiu, mergând spre sud. Ceaţa se îngroşase, înecând tot peisajul. Malko se frământa, invadat de gânduri pesimiste.

Eforturile sale fuseseră reduse la zero. Ce mai putea face acum? Fără sandinişti, misiunea lui, se pare, nu mai avea niciun sens.

— *Hijo de puta!*[20]

Exclamaţia băiatului îl aduse la realitate. Într-o fracţiune de secundă, zări jeep-ul plin de soldaţi care le tăia calea. O mitralieră 12,7 era montată pe un pivot central şi susţinută de unul dintre soldaţi. Malko îşi închipui, pentru moment, că e vorba de o manevră greşită, dar văzând figura îngrozită a lui 37, se lămuri pe loc. Cu piciorul pe acceleraţie, cu faţa convulsionată de furie, acesta încercă un viraj. Jeep-ul demară şi el, în urma lor. Agentul văzu ţeava mitralierei grele rotindu-se, pentru a se îndrepta paralel cu axul drumului. Nu aşteptă ca mişcarea să ia sfârşit, ci se trânti pe podeaua maşinii. Răpăitul plesni, diminuat puţin de geamurile închise. Guardia ignora *Convenţia de la Geneva,* prin care se interzicea folosirea acestui gen de arme contra persoanelor fizice… Crispat peste volan, tânărul pronunţa numele Domnului, pe care-l învinuia de obiceiuri contra naturii.

Parbrizul din spate se prefăcu în cioburi, iar maşina prinse ritmul unui dans nebunesc. Sebastian, fără voie, plasă vehiculul exact de-a curmezişul drumului. Malko, agăţându-se de scaun, avu senzaţia că decolează. Maşina se învârtea cu aproape 100

20 *Pui de târfă (n.a.)*

km/oră, luând o direcţie bizară: şanţul de lângă şosea.

Se produse un şoc surd şi, dintr-un salt, ca de pe o trambulină, maşina ateriză în plin câmp, dar cu roţile în aer.

Ameţit, înghesuit, lui Malko îi trebuiră câteva clipe pentru a se dezmetici. Lângă el, tânărul gemea şi îl scutura, întrebând întruna:

— Sunteţi rănit?

Agentul mormăi ceva şi deschise ochii. Cu un ghiont din umăr deschise portiera şi ateriză pe pământ. Ridicându-se, văzu jeep-ul imobilizat, cu mitraliera aţintită spre ei.

Tot atunci ieşi din vehicul şi numărul 37. Zgomotul surd al armei grele se repercută peste colinele din jur, acoperind aproape total urletul tânărului. Malko se aruncă în iarbă şi se depărtă, târându-se perpendicular pe axa drumului, apărat puţin de resturile maşinii distruse. În tot acest timp, gloanţele distrugeau caroseria, pulverizând geamurile rămase întregi. Din fericire, găsi un canal de irigaţie în care se vârî, în momentul în care mitraliorul îşi golea încărcătura.

Bucăţi de tablă zburau în toate direcţiile, smulse de proiectilele enorme. Un ciob îl răni la mână, tocmai când se întreba de ce oare erau atât de înverşunaţi împotriva lor.

Îşi aminti dintr-odată de elicopterul care survolase terenul la venirea lor şi se gândi la drapelul dispărut. L-au furat pentru a-i atenţiona pe cei de la Guardia, care gândiseră un plan foarte bun pentru a-l asasina. Probabil, fuseseră urmăriţi încă de la plecarea din Managua.

Cu coada ochiului, Malko supraveghea drumul. Mitraliera încetase să mai tragă şi, mai mult ca sigur, soldaţii vor veni să constate rezultatele acţiunii lor, eventual, să-i lichideze pe răniţii rămaşi încă în viaţă.

Când agentul înălţă capul, văzu soldaţi care coborau spre maşina răsturnată, toţi cu arma în mână, apăraţi de veste antiglonţ. Simţi cum i se umezeau mâinile. Nu prea avea scăpare.

Deodată, din depărtare, se auzi sirena unei ambulanţe care suna din ce în ce mai aproape. Vehiculul alb stopă chiar lângă jeep şi, imediat, din el coborî o călugăriţă micuţă de statură, care agita un steag alb. Cu un pas ferm, sări în şanţ, urmată de doi infirmieri cu o targă şi de un ofiţer de la Guardia, care tocmai începuse să vocifereze. Ea îi mai flutură o dată steagul,

ca şi cum ar fi vrut să alunge un demon.

Soldaţii se opriseră şi furios, ofiţerul le făcu semn să urce la loc, în jeep. Infernala maşină o luă spre Matagalpa.

Malko, după ce văzu vehiculul dispărând la o cotitură, îndrăzni să se ridice în picioare. Auzi strigătul de groază al micuţei călugăriţe şi, dând roată resturilor maşinii, văzu o scenă de coşmar.

Numărul 37 zăcea pe spate, cu faţa plină de sânge. Un glonţ îl lovise în tâmplă, smulgându-i ochiul stâng. Şocul fusese atât de violent, încât vasele de sânge ale pometţilor fuseseră rupte. Figura lui avea un aer asimetric şi mirat. Fusese ucis pe loc. Călugăriţa făcu semnul crucii şi întrebă:

— *Señor, usted bien?*[21]

— Da, mulţumesc, răspunse Malko.

Rapid, îl cotrobăi pe tânăr şi-i luă toate actele, pe care le ascunse în buzunarul lui. Acum, trebuia să ajungă cât mai urgent înapoi, la Managua.

— Mă puteţi transporta cu ambulanţa la întretăierea cu drumul panamerican? întrebă agentul. Am fost la nişte sandinişti.

— *Como no!* spuse călugăriţa. Sunt nişte sălbatici, nişte asasini, dar Dumnezeu ne va scăpa curând de ei. Haideţi!

Infirmierii îl puseră pe tânăr pe o targă şi ajunseră cu toţii la ambulanţă. După cinci minute rulau spre est, pe drumul pietruit. Lui Malko îi mai tremurau încă mâinile. Toate maşinile cu care se întâlneau aveau steaguri albe.

*

* *

Pălăria albă din pânză se distingea printre căştile verzi-oliv, exact ca o muscă-n lapte. El Chigüin, unul dintre asasinii angajaţi de Guardia, stătea sprijinit de bar, cu spatele la Malko. Chiar şi atunci când mătură cu privirea întreaga încăpere, se prefăcu că nu-l vede. După o vreme, aruncă o monedă pe tejghea şi ieşi.

Malko se îndreptă spre masa la care stăteau Chris Jones şi Milton Brabeck. Cafeneaua era plină de soldaţi, fiind un gen de mic „han” plin de fum, aflat chiar în faţa barajului pus de Guardia. Cârciuma se afla între câteva case de lemn, într-un

21 *Domnule, vă simţiţi bine? (n.a.)*

sătuc, ca într-un western.

— Ei? făcu Jones. Începusem să ne facem griji.

Malko îşi trase un scaun.

— Aveaţi şi de ce, zise sumbru.

Începu să le povestească ce se întâmplase. Milton fluieră printre dinţi.

— Am înţeles. Acum un sfert de oră l-am văzut intrând pe tipul cu pălărie albă. Spumega de furie.

— Hai să plecăm de aici, spuse Malko. Nu e cazul să-l ispitim pe dracul.

Se urcară în Fiat şi o luară spre Managua. În mai puţin de o sută de kilometri, traversaseră doar două sate.

Malko se simţea în siguranţă alături de ajutoarele lui, dar fierbea de furie. Atentatul fusese semnat, dar deocamdată era doar amânat.

După o oră de mers, Managua apăru în depărtare, lângă lac, ca o lungă dâră de lumini, care-i dădea de la distanţă un aspect de oraş. După ce traversară Carretera del Norte, ajunseră în faţa hotelului *Intercontinental.*

Telefonul sună mult mai târziu, când furtuna se dezlănţuise cu fulgere strălucitoare şi bubuitul neîntrerupt al tunetelor. Malko ridică receptorul şi aşteptă. O voce necunoscută, cu accent spaniol, îi spuse rar şi distinct, în engleză:

— *Get out of Managua, or you will be kitled.*[22]

Capitolul XII

Închise telefonul. Vocea anonimă îi răsuna în urechi. Incidentul din Matagalpa dovedea că nu fusese o simplă ameninţare. Cei din actuala putere ignorau, probabil, situaţia exactă a lui, dar ştiau că C.I.A. le lăsa mână liberă.

Împotriva acestui tip de ameninţare, „gorilele” nu mai reprezentau o reală apărare. Agentul se afla la o cotitură: ori îşi făcea bagajele, ori se angaja într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu asasinii Guardiei, o luptă din care nu prea vedea ieşirea…

Îşi turnă un pahar mare de Perrier şi-l bău dintr-o înghiţitură,

22 *Dispari din Managua, sau vei fi omorât! (n.a.)*

pentru a-şi limpezi ideile.

Pe de-o parte era Brenda Trent, era Fulvia şi, mai nou, Sebastian, nenorocitul număr 37. Toţi, morţi pentru nimic.

De cealaltă parte, se afla cinica propunere a lui Mercedes Puntas, cu siguranţă teleghidată.

Pentru a încorona totul, Malko nu cunoştea nici poziţia exactă a C.I.A.. Compania nu obişnuia să joace rolul lui Don Quihotte. Asta mergea pentru un nobil de viţă veche, cu mentalităţi retrograde. Nu era pragmatic să atace de unul singur un dictator protejat de o armată privată şi cu un „Gestapo” la ordinele lui.

Cineva bătu la uşă. Era Chris Jones, care întrebă:

— Ce facem acum?

Lui Malko îi veni o idee.

— Veniţi cu mine! Mergem la „Casino”. Am să depun acolo un protest oficial pentru incidentul de azi.

*

* *

Colonelul Otero Nuncio intră, legănându-şi umerii şi fesele, înaintând spre Malko, cu mâna întinsă şi cu zâmbetul pe buze. „Gorilele” priviră cu stupefacţie masa gelatinoasă. În pantaloni şi cămaşă, colonelul era şi mai impresionant.

Alături de el se aflau gărzile de corp: doi civili foarte închişi la culoarea pielii, solizi ca nişte mineri. Pe lângă ei, Jones şi Brabeck păreau doi gentlemani.

Cu toţii se găseau în sala de primire a „Casinou-lui” militar, prevăzută doar cu o estradă, de pe care Somoza ţinea anumite discursuri şi, în faţa ei, câteva rânduri de scaune.

Malko aşteptase mai mult de douăzeci de minute.

— Ce plăcere să vă revăd, spuse amabil Nuncio. Chiar doream să vă contactez.

— Cu ce ocazie? îl persiflă agentul.

Nasul subţire al colonelului păru că se lungeşte.

— Din cauza unei erori, care ar fi putut avea urmări tragice. De altfel, bănuiesc că acesta este şi motivul vizitei dumneavoastră: incidentul de azi, de la Matagalpa.

— Exact, recunoscu Malko. Eu...

Colonelul Nuncio îl opri, cu un gest al mâinii.

— Guvernul preşedintelui Somoza vă prezintă scuzele sale, spuse pe un ton plin de emfază. Sunt la curent. A fost o eroare

regretabilă (vocea îi scăzuse cu un ton), dar, întrucâtva explicabilă. După câte ştiu, vă găseaţi într-un vehicul care nu arborase steagul alb, obligatoriu când se circulă într-o zonă plină cu rebeli.

— Exact, fu nevoit să recunoască Malko.

Colonelul clătină din cap, ca un profesor care-şi ceartă elevul.

— A fost extrem de imprudent. Noi avem de-a face cu bandiţi care nu respectă pe nimeni şi nimic. Soldaţii noştri au crezut că era vorba de terorişti. De altfel…

— De altfel? întrebă agentul.

Privirea colonelului se întunecă.

— Probabil că nu ştiţi că şoferul maşinii în care vă găseaţi era un terorist căutat de BECAT, explică el. Din acest motiv, nici măcar nu s-a oprit la somaţii. Unde l-aţi cunoscut?

— În faţa hotelului. Mi-a spus că este taximetrist de ocazie.

Sentenţios, Nuncio înălţă capul.

— V-a minţit. Pe viitor, dacă doriţi să mai vizitaţi Matagalpa, voi fi bucuros să vă dau o escortă. Dar am auzit că vreţi să investiţi în Nicaragua?

— E posibil, răspunse Malko. Nu voi uita să apelez la dumneavoastră.

— *Con mucho gusto,* zise colonelul, sculându-se cu dificultate. Doresc ca sejurul dumneavoastră în această ţară să fie cât mai agreabil.

Cu dezgust, agentul îi strânse mâna. Colonelul păruse a nu fi observat prezenţa ajutoarelor, cu toate că ştia prea bine cine sunt. După ce părăsiră cu toţii sala, ajunseră în curtea interioară în care se afla un jeep, dotat cu o mitralieră grea, ascuns în spatele unor saci cu nisip.

Clădirea nu avea ferestre. Un zid înalt, antigrenade, fusese construit deasupra garajului. Bunkerul lui Somoza era bine păzit. În spate, se mai afla o cazarmă a Guardiei, un fel de post de gardă. Malko mergea la pas, notându-şi în minte tot ceea ce vedea. În momentul în care ajunseră la grilajul ce dădea spre Avenida Roosevelt, de la postul de gardă apăru Doug Swiners. După ce-l salută cu un gest scurt din cap, mercenarul îl trase de mânecă pe Chris Jones, cu care se îndepărtă câţiva metri. După câteva minute, acesta îl ajunse din urmă pe Malko şi îi spuse:

— Vrea să ne întâlnească imediat. S-ar părea că e ceva important.

*

* *

Barul *Intercontinental,* cartier general al tuturor străinilor aflaţi în Managua, era ticsit şi, pentru a te face auzit, trebuia să urli. Plantatorii de cafea se îmbătau conştiincios, în fiecare seară, în compania ziariştilor şi a câtorva prostituate locale, amestecate cu *orejas,* turnătorii Guardiei.

Doug Swiners pe afla într-un separeu, în dreapta intrării, încadrat de Chris Jones şi Milton Brabeck. Când îi strânse mâna lui Malko, părea stânjenit.

— Se pare că aţi scăpat ca prin urechile acului.

— Coincidenţe supărătoare, făcu agentul. A fost ziua mea norocoasă.

Swiners zâmbi, jenat. Observându-l pe mercenar, Malko ceru o bere, motiv pentru aliaţii lui de a-şi reînnoi porţiile duble de Martini.

— Aţi vrut să mă vedeţi? întrebă agentul.

Doug dădu din cap, afirmativ. Mărul lui Adam i se înălţa şi cobora cu emoţie. Privi în jurul lui, ca şi cum, în vacarmul de acolo, cineva i-ar fi putut auzi cuvintele, apoi se aplecă la urechea agentului şi îi şopti:

— Vreţi să vă debarasaţi de Somoza?

Ochii cenuşii ai mercenarului aveau o expresie ciudată. Agentul îşi spuse că, probabil, acesta mai băuse ceva şi înainte de a veni aici.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă prudent.

După câte ştia despre Doug Swiners, omul nu părea complicele ideal într-un eventual complot. Dar, refuzul sandiniştilor, crea o situaţie nouă. Doug scoase o batistă şi-şi şterse fruntea.

— Dacă există oameni care vor să-l lichideze pe Tachito, eu le-aş putea da o serioasă mână de ajutor.

— În ce fel? După câte am observat, e foarte bine apărat.

— E adevărat, recunoscu mercenarul. De când s-a despărţit de nevastă, trăieşte în bunker sau la reşedinţa sa din Montelimar. Se mai duce câteodată şi pe la señora Mercedes Puntas.

— Cum se deplasează?

— De obicei, cu elicopterul. Pe distanţe mici sau noaptea,

foloseşte Cadillac-ul blindat, urmat de două maşini de protecţie, cu garda personală, comandată de El Chigüin. Sunt o duzină. Eu i-am antrenat.

— Trebui să fie buni, spuse Chris, măgulitor.

— Somoza este foarte neîncrezător, continuă Swiners. Doar ştiţi că tatăl şi fratele său au fost asasinaţi.

Grea moştenire, avea dictatorul!

— Chiar şi atunci când ţine discursuri în public foloseşte un geam blindat, care rezistă şi la gloanţele de 50, continuă mercenarul.

— Atunci, care e ideea dumneavoastră? insistă Malko.

Se juca cu focul, dar se simţea antrenat. Privindu-şi paharul gol, Swiners explică:

— A mai existat o tentativă de asasinat, cu câţiva ani în urmă, dar n-a ieşit prea bine. Un tip din Guardia a pus o grenadă capcană în elicopterul preşedintelui, dar a explodat când aparatul era la sol. Cu ceva mai sofisticat, am putea reuşi. De exemplu, o bombă cu declanşare de la distanţă sau de la o anumită altitudine. Dacă aţi putea procura aşa ceva, eu aş putea s-o plasez. Apoi...

Făcu un gest expresiv. Malko îl studia în continuare. Ar putea fi o provocare. Dar un om ca Doug nu era un oarecare. Agentul avea oroare de violenţă, scuzabilă însă în anumite împrejurări. Existau mii de motive pentru a-l lichida pe Somoza. Oamenii care au plănuit lichidarea lui Hitler nu trebuiau să se simtă vinovaţi.

— Pentru ce aţi face aşa ceva? întrebă Malko. Doar lucraţi pentru ei de ani de zile şi vă plătesc bine.

Ochii cenuşii ai mercenarului nici nu clipiră.

— Banii! Dacă rămân aici, cei trei mii de dolari pe care îi câştig pe lună mi-ar ajunge tocmai bine ca să-mi cumpăr un sicriu de aur. Dacă v-aş ajuta însă pe dumneavoastră, aş primi o compensaţie, nu-i aşa?

— Cât înţelegeţi?

— Cinci sute de mii de dolari depuşi în Bahamas, răspunse ferm. O sută de mii înainte, iar restul după, plus o naturalizare pentru amica mea, micuţa fermecătoare, pe care aţi cunoscut-o. Vreau s-o iau cu mine. Nu vreau s-o facă nimeni bucăţi, aici.

Swiners vorbea de parcă i-ar fi fost ruşine să exprime un sentiment atât de nobil, precum iubirea.

— De altfel, ar fi o lovitură nemaipomenită, mai adăugă el.

La masă se lăsă tăcerea. Malko era intrigat de oferta mercenarului. Putea ascunde atâtea… Totuşi, îl întrebă:

— De ce v-aţi hotărât tocmai acum? Şi de ce vă adresaţi tocmai mie?

— Pe dracu'! făcu Swiners. Mă credeţi vreun tâmpit? Doar figuraţi pe lista neagră a colonelului Nuncio şi lucraţi pentru C.I.A. Trebuia să schimb macazul, nu-i aşa?

La asta nu mai rămânea nimic de adăugat. Doug se ridică.

— Vă las nota de plată. Ştiţi unde mă găsiţi.

Malko privi în urma lui, admirând mersu-i de felină. Probabil că regimul Somoza se prăbuşea, dacă oameni ca Swiners trădau. Era obligat să raporteze propunerea americanului direct la Langley, trimiţându-i lui Jim Thorp un telex „Eyes only".

— S-ar zice că ar vrea să se revanşeze, aruncă Jones.

Agentul simţea un profund dezgust. Mereu se întâmpla acelaşi lucru: plecai la o luptă, curată ca zăpada şi te regăseai cufundat în… până-n gât.

*
* *

— Malko?

— Da.

— Deci nu mă mai iubeşti? Nu mi-ai dat niciun telefon şi asta nu e frumos…

Vocea lui Mercedes Puntas era mângâietoare şi totodată provocatoare, din cauza accentului sud-american. Simţi un mic şoc în stomac. Era un mod mai plăcut de a începe ziua, decât să primeşti o rafală de 12,7.

Mercedes făcea parte din categoria femeilor care-i plăceau: periculoasă, dar desăvârşită. Şi-o mai amintea încă în genunchi, în faţa lui, făcând totul pentru a-i provoca plăcerea. Se abţinu să-i spună că asasinii din Guardia nu-i lăsaseră timp pentru a-i face curte.

— Am fost foarte ocupat, se scuză el.

— Nu contează, replică ea. Măcar un telefon…

— Nu voi mai uita, promise Malko.

Semăna cu a face curte unui şarpe cu clopoţei!

— Astăzi după-amiază vin la Managua, spuse Mercedes. Sunt invitată la o prietenă, la ceai. Locuieşte lângă hotel. De ce n-ai veni şi tu? Vila se află lângă Direcţia Generală a Turismului. Întâlnirea e la ora patru.

— Bine, o să vin, promise din nou agentul.

Până la primirea răspunsului de la Washington, nu avea ceva mai bun de făcut.

*
* *

Maşina lui Malko ajunse aproape în aceeaşi secundă cu cea a lui Mercedes Puntas. Îi lăsase pe Chris şi Milton la hotel, roşii ca racul, după cele două ore petrecute la piscină. Precaut, le spusese totuşi unde pleacă.

Mercedes, radioasă, înaintă spre el şi-i întinse gura. Purta o rochie de mătase imprimată, care i se mula pe trup, exact ca o mănuşă.

— Malko, ce drăguţ din partea ta că ai venit!

Agentul zări în maşina femeii un imens labrador negru, care-l privea grav.

— Vă lăsaţi câinele în maşină?

— Da. Am lăsat aerul condiţionat în funcţiune, ca să nu-i fie cald. Carmen îmi spune că are oroare de animale. Aşa că stau şi mă gândesc la cele trei pisici pe care le îngrijeşte!

Intrară în vilă, întâmpinaţi de un servitor care îi conduse într-o încăpere mare, mobilată modern, ce dădea spre un alcov ocupat de un pat enorm, încadrat de oglinzi. O femeie brunetă, cu un bust masiv, îmbrăcată într-un taior foarte şic, veni în întâmpinarea lor. Probabil, fusese foarte frumoasă. Acum îi mai rămăsese o privire arzătoare şi un mers legănat. Ea îi ţinu îndelung mâna lui Malko într-a ei şi gânguri:

— Mercedes mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

Mercedes părea fascinată de Malko.

— Tu nu găseşti că are nişte ochi fantastici… spuse ea, cu un aer extaziat.

Se aşezase pe o canapea, lângă agent. Gazda se scuză, cu un zâmbet.

— Mă duc să pregătesc caviarul. Din cauza grevei, nu am servitori.

Nici nu le întoarse bine spatele, că Mercedes se şi aplecă spre şi-l sărută. Mâna i se strecură apoi între picioarele lui, aplicându-i un masaj rapid şi eficace. Îi descheie fermoarul şi-l surprinse pe agent, care era sufocat de atâta îndrăzneală. Îl înghiţi şi se lansă într-o felaţie drăcească, până ce îl simţi gata să termine. Brusc, îi dădu drumul, scuturându-şi părul negru şi luând o poziţie decentă.

Gazda lor reapăru cu caviarul, dar uitase lămâia. Galant, Malko se ridică şi se duse la bucătărie. Acolo, rămase ca trăsnit, în faţa unui mic ecran TV cu circuit intern. Imaginea arăta divanul, în care cele două femei, înlănţuite, se sărutau cu patimă. Mâna dreaptă a lui Mercedes dispăruse sub fusta taiorului. Ca atare, nici Carmen nu pierduse nimic din scena lor anterioară. Când se reîntoarse în salon, femeile întindeau caviarul pe pâinea prăjită.

Mâncară cu poftă, servindu-se din plin cu vodcă. Brusc, Mercedes îşi privi ceasul şi sări în picioare.

— Dumnezeule, trebuie să mă duc la „Casino” militar. Te rog, Carmen, ţine-i tu companie lui Malko. Mă întorc peste o jumătate de oră.

Se sculă şi ieşi în fugă. Înainte de a i se cere părerea, agentul rămase singur cu gazda. Bluza ei era adânc decoltată, dând la iveală nişte sâni bronzaţi, puţin lăsaţi, dar plini de bijuterii.

— Este o femeie extraordinară, spuse ea, dulce.

Conversaţia se opri aici. Femeia îşi rezemă capul pe canapea în asemenea fel, încât trebuia să fi fost Papa de la Roma şi în exerciţiul funcţiunii, pentru a o nu săruta.

Îşi strivi imediat trupul greu de al lui Malko, fusta i se ridică, descoperind ciorapi şi jartiere roşii, asortaţi cu bluza şi care constituiau toată lenjeria. Vodca părea că o dezlănţuise. Reluă gesturile lui Mercedes, cu multă dexteritate, fapt ce dovedea o îndelungată experienţă. Din timp în timp, strecura o privire în oglindă, excitându-se din nou.

— Ce frumos eşti!

Gura ei se apropie, atingându-l cu vârful limbii, ca un copil care linge o îngheţată. Brusc, îl înghiţi cu totul.

Senzaţia era divină. Ciorapii ei se frecau în ritmul mângâierilor când, se auzi soneria. Carmen nici nu se sinchisi, dar soneria continua, frenetic. Într-un final se întrerupse, se ridică aranjându-şi ţinuta şi se îndreptă spre uşă, în perfectă ordine.

Malko, puţin frustrat, îşi puse şi el îmbrăcămintea la punct.

Deodată, în apartament izbucniră nişte ţipete isterice. Cu ochii scoşi din orbite, înroşiţi de lacrimi, apăru Mercedes, urlând cuvinte fără înţeles.

— Ce s-a întâmplat? întrebă agentul stupefiat.

Femeia se agăţă de el, îmbătrânită parcă cu zece ani.

— Mi-au omorât câinele! bâlbâi. Veniţi, vă rog!

Malko le urmă pe cele două femei şi ajunseră pe mica străduţă, calmă şi pustie. Maşina era parcată în acelaşi loc.

Agentul văzu întâi un far spart, dar, apropiindu-se, distinse ceva pe bancheta din spate. Era animalul, tăiat literalmente în bucăţi, respingător şi cu sângele încă scurgându-se din trupul ciopârţit. Labele erau puse pe bordul maşinii şi capul, pe bancheta din faţă…

Capitolul XIII

Mercedes Puntas hohotea isteric, cu mâinile împreunate.

— Ăştia au fost sandinişti, şopti ea.

— Dar de ce sandinişti? întrebă agentul. De fapt, ei nu atacă animalele, ci doar pe duşmanii lor.

Hohotind şi mai tare, distrusă, femeia nu răspunse. Văzând starea de şoc în care se găsea, Carmen interveni, rugându-l pe Malko.

— Conduceţi-o acasă, nu poate şofa. Vor veni câţiva oameni de la Guardia, mai târziu, să-i ia maşina.

Agentul îşi spuse că Mercedes cunoştea raţiunea acestui gest, dar că nu era momentul să o întrebe. O instală în Cortina lui, nereuşind totuşi să îşi explice de ce sandiniştii îi omorâseră câinele. Până la grilajul vilei sale, femeia nu scosese o vorbă, stând tot timpul cu faţa în mâini, plângând. Când ajunseră, coborî fără a spune un cuvânt şi se îndreptă spre grădina casei, precum o fantomă.

Malko făcu cale-ntoarsă, spre *Intercontinental.* Traversând holul, îl zări pe Doug Swiners, care se venea spre el, cu un zâmbet reţinut.

— Merge?

— Merge, răspunse Malko. Tocmai am asistat la o scenă îngrozitoare.

Îi povesti despre masacrul animalului. Spre marea lui surpriză, figura mercenarului se albi şi acesta îi rugă:

— Haideţi la bar, vă rog! Simt nevoia să beau ceva!

În treizeci de secunde, Swiners golise deja trei pahare, timp în care agentul îl privea tot mai perplex.

— Ştiţi cumva care este motivul uciderii labradorului?

Tăcut, Swiners dădu afirmativ din cap, îngropându-şi faţa în mâinile albite parcă de spaimă.

*

* *

Cu voce stinsă, mercenarul mărturisi:

— Gunoiul ăsta de Nuncio a avut ideea cu Diablo, la arestarea lui El Cero, iar eu am executat ordinele lui. Probabil că soldaţii, care au fost de faţă, au vorbit. După câine, va veni rândul meu…

Agentul nu mai îndrăznea să spună nimic, după ce aflase la ce torturi fusese supus partizanul. El se gândea numai la omul devorat, aproape de viu, fapt ce făcea să nu-l prea înduioşeze soarta americanului.

— Unde se află acum El Cero?

— La Tipitapa, răspunse Swiners. Au fost obligaţi să-i facă ablaţiunea unui testicul şi nu se ştie încă dacă celălalt va putea fi salvat. Ieri am aflat asta. A spus că mă va tăia în bucăţi, dacă scapă…

Malko începea acum să înţeleagă motivele care-l determinau pe Doug Swiners să trădeze. Banii nu erau decât pe planul doi… Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, acesta din urmă întrebă:

— Aveţi ceva noutăţi?

— Încă nimic.

Deloc bucuros, mercenarul se ridică şi zise:

— Să sperăm că nu le va trebui mult timp. Altfel, risc să nu mai fiu capabil să vă ajut.

Ieşi din bar în momentul în care intrau cele două „gorile”, transformate în raci.

— Nu părea prea vesel, remarcă Brabeck.

— Are şi de ce, continuă agentul. Chiar motive serioase…

Chris Jones îi întinse un plic.

— Am trecut pe la Ambasadă. Christopher ne-a dat asta

pentru dumneavoastră.

Malko deschise plicul. Conţinea un mesaj foarte scurt: *Şedinţă mâine la 4 PM. Rezervare pentru dumneavoastră la Concorde Mexico-City-Washington.*

Nu exista nicio semnătură. Probabil, telexul său „Eyes Only” către Jim Thorp, declanşase o agitaţie de toată frumuseţea…

La C.I.A. nu se mai omora ca înainte… Era nevoie de şedinţă…

Privind spre cei doi, agentul le comunică:

— Prieteni, cred că veţi intra în vacanţă. Eu plec mâine. Am de rezolvat o problemă destul de gravă.

— Şi noi? întrebară ei, în cor.

— Voi rămâneţi. Aţi câştigat un premiu: o săptămână de vacanţă în Nicaragua.

Milton răspunse în zeflemea:

— Mda…! Al doilea premiu sunt două săptămâni, apoi trei şi aşa mai departe. În ţara aste e atât de cald, încât nici la piscină nu poţi sta…

*
* *

Malko tocmai ieşea din cafenea, când un băiat se apropie de el, alergând:

— Señor Linge, sunteţi chemat la telefonul din hol.

Agentul îl urmă şi luă receptorul. Era vocea lui Doug Swiners, de care se despărţise cu două ore mai devreme.

— Sunt la „Casino” militar. Puteţi veni? Vreau să vă arăt ceva. Ne întâlnim la grilaj.

Glasul îi tremura, gâtuit de o violentă emoţie.

— Vin cât pot de repede, spuse Malko.

Din fericire, nu ploua. Lăsându-şi ajutoarele la bar, ieşi, traversând rapid parcarea. Doug Swiners îl aştepta, cu o figură sumbră.

— Haideţi, zise el.

Îl conduse într-o încăpere mică, ce se afla lângă corpul de gardă, spre un pat în care se distingea o formă umană..

— Priviţi, în invită mercenarul, aprinzând lumina şi trăgând cuvertura.

Malko se dădu înapoi, din cauza ororii spectacolului.

Fata întinsă pe pat era micuţa prietenă a lui Doug. Buzele şi o parte din figură erau doar o plagă sângerândă, cu pete cafenii.

Probabil, i se administrase un calmant, căci dormea profund.

— Încă nu ştie cum arată, spuse Swiners. Doi tipi pe o motocicletă au făcut asta, după ce Esmeralda a plecat de la mine. Au folosit acid de baterie.

Îngrozit, agentul părăsi încăperea. Mercenarul îl conduse până la grilaj.

— Ceea ce v-am spuse rămâne valabil, preciză el. Se vor întâmpla lucruri foarte urâte aici şi eu prefer să nu fiu de faţă. Somoza va reacţiona foarte dur. Doar a avut mână liberă să omoare cinci mii de oameni.

— Cinci mii? Ce vreţi să spuneţi?

— El a cerut cincizeci de mii, pentru a sta liniştit încă zece ani, dar Washington-ul l-a asigurat că nu va interveni dacă va lichida numai cinci mii, dintre cei mai răi.

Uluit de cele aflate şi văzute, Malko îi strânse mâna. Deci Washington-ul ducea două politici. O parte din C.I.A. complota la asasinarea lui Somoza, iar cealaltă parte îl ajuta să-şi lichideze opozanţii.

*

* *

Când reintră în holul hotelului *Intercontinental,* văzu o femeie care se ridica dintr-un fotoliu şi se îndrepta spre el.

Era Julia, comisarul politic al sandiniştilor. Ce căuta oare ea acolo? În apropierea tinerei, erau patru bărbaţi, probabil, gărzile ei de corp.

— Vreau să vă vorbesc. Să mergem în apartamentul dumneavoastră.

Fără nici o altă introducere, îl luă pe Malko de braţ şi urcară în lift, împreună cu cei patru sandinişti. Intrând în apartament, agentul sesiză că unul dintre ei se deplasa cu ajutorul cârjelor.

— Ce doriţi? întrebă Malko.

— Sebastian, numărul 37, era logodnicul meu, anunţă Julia. Era băiat de bani gata, dar altfel, era foarte curajos. Noi am început să-l răzbunăm. Eu conduc comandoul însărcinat cu execuţia inamicilor poporului din Nicaragua. Avem nevoie de dumneavoastră.

— De mine? se miră agentul. Pentru ce?

— Pentru a vă ocupa de doi dintre cei mai răi duşmani ai noştri: mercenarul Doug Swiners şi târfa lui Nuncio, Mercedes

Puntas.

Bărbaţii din garda de corp păreau foarte atenţi, arătând că o ascultă orbeşte pe fată.

— Voi i-aţi omorât câinele?

— Da!

Malko îi privea cu oroare.

— Tot voi aţi stropit cu acid o tânără?

— O tânără?! O târfă, da! Amantul ei o folosea ca informatoare. Noi am avertizat-o de multe ori să-l părăsească, dar n-a vrut şi astfel şi-a încasat pedeapsa.

— Dar de ce cu acid?

— Priviţi! Ramon, arată piciorul!

Tânărul care mergea în cârje îşi dezveli călcâiul. Malko zări o plagă purulentă, oribilă la vedere.

— Ştiţi ce i-au făcut? Amicul Doug Swiners i-a înmuiat călcâiul în acid, pentru că tovarăşul nostru nu voia să vorbească. Apoi l-au obligat să alerge pe rana deschisă. Îi va trebui o grefă pentru a fi în stare să meargă din nou. E infirm, la numai douăzeci şi doi de ani...

Malko întrebă:

— Ce aşteptaţi de la mine?

— Să ne ajutaţi să-i lichidăm pe cei doi.

— Cum?

Julia zâmbi, cu răutate.

— E uşor. De mult timp v-am urmărit. Vă vedeţi destul de des cu ei. E suficient să-i ascundeţi pe doi dintre ai noştri în portbagajul maşinii. Nu sunteţi controlat niciodată. Vă duceţi la căţeaua de Mercedes, după ce aţi fixat o întâlnire, lăsând portbagajul descuiat. Noi îi vom obliga să urce şi vom pleca cu maşina.

— De ce vreţi să-i răpiţi?

Ochii negri ai Juliei scăpărară.

— Îi vom face să-şi amintească şi să-şi plătească toate crimele, cu vârf şi-ndesat. Sunteţi de acord?

— Din păcate, plec mâine dimineaţă în Statele Unite.

Fata zâmbi ironic.

— Ştiam! Ni se comunică toate rezervările. Dar, veţi reveni, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Ba da, veţi reveni, accentuă Julia cu fermitate, iar noi vom

ştii când şi vă vom aştepta la aeroport. Va trebui să ne ajutaţi, altfel…

— Altfel, ce? întrebă Malko, deja agasat.

— Altfel, sublinie Julia apăsând pe fiecare cuvânt, vă vom răpi şi veţi plăti pentru ceilalţi. Asta îi va speria şi mai tare. Nu încercaţi să glumiţi cu noi. *Adios!*

Ieşiră din cameră, unul câte unul, iar ultimul trânti uşa violent. Rămas singur, Malko îşi turnă o vodcă şi o bău dintr-o înghiţitură. Tot ce se putea spune, era că evenimentele se precipitau. Din acest punct de vedere, sandiniştii nu erau cu nimic mai prejos decât cei de la Guardia.

Lui Malko nu-i mai rămânea decât să spere. Îşi dorea ca cei de la C.I.A. să nu-l mai trimită la Managua. Avea senzaţia că dacă revenea, va trăi apogeul ororii.

Capitolul XIV

Malko tuşi, vădit incomodat de ţigara lui Georges Mean. Şeful biroului „America Centrală” nu încetase să fumeze încă de la începutul şedinţei, acum patruzeci de minute. Ceaţa de nicotină începea să se îndesească.

Avionul Concorde îl lăsase la aeroportul Dulles, exact la ora prevăzută. Luase un taxi spre Langley, în timp ce avionul îşi continua cursa spre Paris, unde ajungea la ora douăzeci şi trei. Era singurul zbor ce făcea legătura între Mexic şi Europa.

Cum în birou aerul condiţionat nu funcţiona, atmosfera devenise aproape insuportabilă. Acolo se găseau doar patru persoane: Jim Thorp, Georges Mean, David Wise, şeful diviziei operaţionale şi Malko. Thorp bătea darabana pe un dosar gros, ce conţinea diferitele telegrame schimbate între Managua şi Langley, după dispariţia Brendei Trent.

— Ce măsuri administrative există despre acest proiect? întrebă David Wise, cu accentul său bostonian.

— Nimic altceva, faţă de ceea ce se află deja aici, afirmă Thorp arătând spre coperţile dosarului.

— Sunteţi absolut sigur? insistă Wise.

— Da!

Tăcerea se lăsă din nou, fiecare dintre cei prezenţi privind covorul din faţa lor.

— Sir, întrebă Jim Thorp, care este poziţia Comitetului celor 40, faţă de acest proiect?

David Wise răspunse, impasibil:

— Niciuna, pentru că nu sunt la curent.

— Ce se va întâmpla dacă îl vom supune spre aprobare? continuă Thorp.

— Va fi respins, răspunse Wise, cu toate că cei din Comitet mor de poftă să-l aprobe.

Jim Thorp mormăi ceva printre dinţi, referitor la birocraţi. Apoi, îşi drese vocea şi anunţă:

— Graţie „sursei verzi”, ştim cu precizie ce se petrece în Nicaragua. Rebeliunea e pe cale să se extindă. Multe oraşe sunt deja ocupate de sandinişti. Greva generală a atins procentul de 90% în capitală şi de 100% în provincie. Din Guardia se dezertează. Dacă Somoza nu dispare repede şi dacă nu se instalează un guvern de uniune naţională, riscăm să ne trezim cu un nou Fidel Castro.

Un înger trecu, arborând un drapel ornat cu secera şi ciocanul... David Wise desena cu mult talent, pe o sugativă, un avion de luptă. Nimeni nu mai vorbea. Şeful diviziei operaţionale se întoarse spre Malko.

— Credeţi că dispariţia lui Somoza îl va ajuta pe un om ca Ruben Dario să iasă din neutralitate?

Agentul îşi privi vechiul prieten, ezitând să răspundă. Îl cunoştea de mult timp. Era un funcţionar integru, inteligent şi devotat ţării sale. Răspunsul avea o importanţă capitală pentru David, care era cel ce hotăra totul.

— Cred că da, spuse Malko.

Văzu sclipirea de bucurie din privirea lui Jim Thorp, care se abţinea să nu-i facă cu ochiul. În acest timp, Wise părea a cântări toate elementele problemei. Se întoarse spre Thorp şi-l întrebă:

— Dacă cerem ceva de la Divizia Tehnică, rămâne vreo urmă a acestei cereri?

Jim prevăzuse întrebarea.

— Nu, Sir. Pot s-o alătur altui proiect. Numai eu voi fi la curent şi nu va fi nicio problemă. O voi alătura proiectului RE-Feature.

Malko nu ştia în ce constă proiectul RE-Feature, dar înţelesese

mecanismul. Bomba furnizată de C.I.A., pentru asasinarea lui Somoza, va fi, oficial, destinată altei ţări. Astfel se salvau aparenţele, în cazul unei anchete a Congresului. Toţi aşteptau cuvintele lui Wise, ştiind că nu va mai exista o a doua şedinţă.

— Toate documentele cu privire la acest proiect se află aici? întrebă Wise.

— Da, Sir.

— Daţi-mi-le mie!

Jim Thorp îi împinse dosarul gros, pe care acesta îl răsfoi rapid, după care spuse, cu mult calm:

— Vom da curs favorabil. Malko se va întoarce la Nicaragua, fără a lua însă legătura cu biroul local. De acum încolo, nu mai există nicio comunicare scrisă referitoare la acest subiect. Aici şi acum se vor pune la punct toate detaliile operaţiunii. După ce obiectivul va fi atins, domnul Linge se va întoarce imediat acasă.

Thorp asculta, încântat. Deodată, se întunecă:

— Sir, dar banii?

Wise nici nu clipi.

— Veţi folosi contul „Bahamas”, care nu poate fi legat de noi. Veţi afecta totul pentru Re-Feature.

Se uită către Malko şi-i spuse:

— Cu această ocazie, domnule Linge, ţin să subliniez un punct important. E de dorit ca scurgerea de fonduri să nu devină, mai târziu, o dovadă împotriva noastră.

Urmă o tăcere apăsătoare. Era evident că i se cerea să îl lichideze şi pe asasinul lui Somoza, în cea mai pură tradiţie a Mafiei. Thorp, care nu prea avea simţul nuanţelor, replică:

— În plus, aşa vom face şi economii…

Imediat, David Wise îl fulgeră cu privirea.

— Domnule Thorp, nu asta este problema. Dar ştiu că domnul Linge m-a înţeles şi că îi pot acorda întreaga mea încredere.

Nu mai era vorba să-ţi murdăreşti mâinile, ci braţele până la coate. Malko preferă să nu riposteze. În ciuda celor zece ani de „experienţă”, se încăpăţâna să nu aibă suflet de asasin… David Wise îi privi pe toţi şi trase dosarul spre el.

— Domnilor, eu vă urez succes! Vă rog totuşi să nu uitaţi nicio hârtie, absolut nimic. Nu vreau să existe nicio urmă. Ne-am înţeles? Vă doresc o zi bună, în continuare!

Se ridică şi ieşind, închise uşa încet în urma lui. Imediat, Jim Thorp luă iniţiativa:

— Gata! Putem începe! Malko, va trebui să treceţi prin Nassau.

— Dacă mă duc la Nassau, voi lăsa o urmă.

Thorp se încruntă.

— Bine. Mă voi duce chiar eu, în cursul zilei. Mâine ne vom întâlni pe aeroportul Kennedy, în sala Eastern Lines, la zborul 112, care pleacă direct spre Mexic. Decolarea e la nouă şi jumătate şi sosirea la ora treisprezece şi patruzeci. La şaisprezece şi zece minute, aveţi legătura spre Managua. Evident, nu e vorba de Concorde.

Prevăzuse deja totul.

— Dar la sosire? întrebă Malko. Cum vreţi să trec prin vamă cu o bombă şi cu cinci sute de mii de dolari, bani gheaţă?

În mod normal, acest gen de încărcătură trecea prin valiza diplomatică. Acum însă, biroul local din Managua nemaifiind informat, această rezolvare ieşea din calcule. Jim Thorp oftă, neputincios:

— Ştiu. E un risc pe care vom încerca să-l minimalizăm. Mă voi ocupa azi de problemă.

— Eu îmi declin orice responsabilitate, spuse Malko, nervos. N-am trecut niciodată printr-un asemenea risc!

Thorp făcu un gest de neputinţă.

— Nu putem proceda altfel. Vă revăd mâine, când voi sosi de la Nassau, aducând şi ziarele, spuse el cu un râs fericit. Pe pământ va fi un nenorocit de ticălos mai puţin.

Era vorba de acelaşi om, care fusese până nu demult răsfăţatul Companiei.

— Nu prea aveţi sentimentul recunoştinţei, remarcă agentul. V-a făcut anumite servicii.

Jim Thorp îl fulgeră cu privirea.

— Aţi uitat ce i-a făcut Brendei Trent? Tatăl ei vă va fi recunoscător, credeţi-mă. În plus, prietenia unui GS 18, nu e de lepădat...

— Ca şi un loc la umbră la Arlington, nu? zeflemisi Malko.

Arlington era cimitirul unde se odihneau pe veci foştii agenţi, cei care, post-mortem, primeau Steaua de Argint.

Malko se ridică. La Washington era un timp însorit, deci va putea face câteva cumpărături. Îşi dorea un frigider pentru castelul din Liezen. În sfârşit, după ce termina, urma întoarcerea în ţara ororilor.

*

* *

Rămăseseră exact şaptesprezece minute până la decolarea zborului către Mexico-City, când îşi făcu apariţia Georges Mean, cu o valiză neagră într-o mână şi cu o servietă de aceeaşi culoare, în cealaltă. Malko fusese printre ultimii pasageri care nu se îmbarcaseră încă.

Mean era congestionat şi gâfâia.

— Doamne, am crezut că n-am să mai ajung. Am petrecut toată ziua în avion.

Îi întinse servieta lui Malko.

— Poftim! Sunt cinci teancuri a câte cincizeci de mii, în bancnote de câte o sute de dolari. Vă rog să semnaţi aici, ca să fiu acoperit.

Agentul semnă chitanţa, fără măcar s-o citească şi celălalt o băgă în buzunar. Îi întinse şi valiza.

— Obiectul este înăuntru, explică Mean, împreună cu un set de îmbrăcăminte, croită pentru cineva care ar fi cu douăzeci de centimetri mai scund decât dumneavoastră. Poartă iniţialele G.V. În cazul unui control, spuneţi că este o eroare şi că nu vă aparţin… E tot ce putem face.

Stewardesa se apropie.

— Sir, îi spuse lui Malko. Îmbarcarea.

Georges Mean îşi şterse fruntea şi se apropie de agent.

— Încă ceva, continuă cu un aer stânjenit. Am ordin să-i rechem pe Chris Jones şi Milton Brabeck. Acum, aflându-vă în plină acţiune, ei sunt prea vizibili. Cred că mă înţelegeţi!

Stewardesa care se impacienta, îl scuti pe Malko de răspuns. Adună bagajele şi se îndreptă spre avion.

Era de-acum singur, urările Companiei neţinând loc de body-guard. Urâtă treabă!

*

* *

La ieşirea din vamă, agentul îi remarcă imediat pe sandinişti. Era Julia, însoţită de trei tineri, certificând astfel că avuseseră lista pasagerilor. Cu servieta neagră în mână, agentul se îndreptă spre biroul poliţiei. Atmosfera părea la fel de încărcată, precum o lăsase. În aeroport, peste tot, se aflau soldaţi cu veste

antiglonţ.

Malko era încă ameţit în urma călătoriei. Mai întâi, cursa Washington-Mexic, apoi naveta cu un Panam „707” murdar, spre Managua. Faţă de Concorde, avusese impresia că se deplasează cu autobuzul.

Regăsi figurile închise şi plictisite ale vameşilor. În timp ce îi privea pe călătorii care se foiau pe culoarele aeroportului, sosiră şi bagajele. Unul dintre vameşi, îndreptând un deget spre servietă, întrebă:

— Ce e asta?

Malko zâmbi, cuceritor.

— Curier diplomatic. Ambasada Americană.

Vameşul nu păru să înţeleagă.

— Deschideţi.

Luase servieta şi încerca în zadar să vadă ce este înăuntru. Întinse mâna spre Malko, cerându-i ferm:

— Cheia.

Agentul simţea cum începe să transpire. Dacă după asta mai verifica şi valiza, se producea catastrofa. Se agăţă ferm de servietă, blestemând imprudenţa lui Thorp.

— Imposibil. Nu există cheie, iar eu nu cunosc cifrul pentru a o putea deschide. E secret diplomatic.

Vameşul ezita. Luă hotărârea de a căuta un ofiţer. Acesta ascultă explicaţiile agentului, calme dar ferme.

— Telefonaţi la Ambasadă, spuse, încercând să-i convingă să-i dea drumul. De acolo se va confirma dacă este, într-adevăr, secret diplomatic.

Ce va spune Henry Gall? Probabil că la acea oră nici nu se găsea la birou. Celălalt şovăia între lene şi datorie. Până la urmă îi zâmbi.

— Señor, vă cred. Am să o trec doar prin detector, pentru a mă asigura că nu conţine nimic periculos.

Era imposibil să te opui. Malko aştepta, în timp ce ofiţerul băga servieta sub un dispozitiv detector. După câteva clipe, se întoarse.

— E perfect, señor. Puteţi trece.

Deocamdată reuşise să păcălească ochiul vigilent al Guardiei. Se întreba doar, până când va ţine norocul său!

Cu servieta în mână, urmat de hamalul care îi căra valiza, Malko se repezi spre un taxi. În acelaşi moment, sandiniştii îl

înconjurară.

— Vă aşteptam, se auzi glasul Juliei. Din acest moment nu vă mai părăsim. Insurecţia a progresat de când aţi plecat. Moartea spectaculoasă a acestui mercenar şi a târfei vor constitui lovituri grele pentru regim. Când vă veţi întâlni cu Doug Swiners?

— De unde vreţi să ştiu? Abia am sosit.

Hamalul instalase deja bagajele într-un taxi. Julia zâmbi periculos.

— Foarte bine! Vă urmăm până la hotel. Faceţi în aşa fel, încât să-l întâlniţi mâine, altfel...

— Altfel, ce?

— Vă omorâm!

Fata se întoarse pe călcâie şi trânti portiera maşinii care-l aşteptase pe Malko. Acesta îi văzu cum se înghesuie într-o maşină de tip vechi, care demară în spatele taxiului. Se întreba ce îl mai aştepta.

Ajuns în faţa hotelului *Intercontinental,* urmărit îndeaproape de sandinişti, Malko se repezi spre uşa glisantă, exact în momentul în care începuse să plouă cu găleata. În hol, prima persoană pe care o zări fu Doug Swiners, cu figura trasă, îmbrăcat în ţinută de luptă. Văzându-l, Swiners se îndreptă către Malko.

*

* *

Mercenarul privi în jurul lui, şoptind:

— Nu discutăm aici. Unul dintre băieţii care ajută la bagaje este omul lui El Chigüin. Să mergem, mai bine, în camera dumneavoastră.

— De unde aţi ştiut că am sosit?

Americanul zâmbi.

— Lista de pasageri. Aţi uitat că lucrez cu BECAT?

— Unde se află Chris şi Milton? întrebă agentul.

Doug Swiners îl privi, surprins.

— Cum, nu ştiţi? Au plecat chiar azi.

C.I.A. nu pierdea timpul. În ascensor rămaseră tăcuţi, faţă-n faţă. Malko nu prea agrea acest mod de a fi luat pe nepusă-masă. Pistolul ce atârna la centura mercenarului nu avea darul de a-l linişti. Ar fi fost simplu să-i tragă un glonţ în cap şi apoi să fugă cu banii din servietă... Într-o ţară ca Nicaragua, moartea lui

n-ar fi însemnat nimic...

O dată ajunşi în apartament, Swiners se destinse şi se lăsă pe pat.

— Dumnezeule, de când aţi plecat n-am mai închis ochii. Sandinişti atacă peste tot, dezlănţuiţi. Acum au şi arme adevărate, nu ca la Matagalpa.

— Vor să răstoarne regimul? întrebă Malko, plin de speranţă.

Americanul clătină capul.

— N-au nicio şansă, opină rece. Sunt doar nişte puşti încrezuţi. Somoza e şmecher. Îi lasă să se implanteze în centrul oraşelor, pentru ca atunci când vor fi bine grupaţi, Guardia să-i poată lichida mai simplu.

Cuprins de o nelinişte subită, agentul îl fixa.

— Dacă sunteţi atât de sigur că acesta este planul, de ce mai riscaţi, ajutându-mă pe mine?

Mercenarul zâmbi ironic.

— Bravo! Bine gândit! Nu vă daţi seama că niciodată nu va mai fi ca înainte? Eu n-am chef să-mi fie frică până şi de umbra mea. Prefer să dau lecţii de schii nautic unor babe din Miami. În concluzie? Ce s-a hotărât la Washington?

Malko prelungi câteva clipe suspansul:

— Acceptă!

Swiners privi servieta.

— Aveţi ceea ce trebuie?

Ochii îi străluceau. Malko făcu combinaţia şi deschise „banca”. Americanul fixă îndelung teancurile de bani, apoi ridică privirea spre cer, cu un zâmbet copilăresc.

— N-am văzut în viaţa mea atâta bogăţie. E foarte frumos să te poţi scălda în atâta avere...

Încă o inimă curată...

— Deci, sunteţi de acord? întrebă agentul.

Mercenarul confirmă.

— Da! Îmi daţi acum cei o sută de mii de dolari şi... gata! Am făcut târgul.

Agentul scoase din servietă două teancuri, fiecare cam de zece centimetri grosime. O cărămidă mică! Doug Swiners le băgă în câte un buzunar. Dezgustat, dar şi amuzat, îl observa pe american.

— Ce fac cu explozibilul? E periculos să-l păstrez aici.

Perplex, Doug îl privi pe Malko.

— Cred că cel mai bine ar fi să-l puneţi într-un seif al hotelului. Există un risc, dar e mai bine decât să-l păstraţi în apartament. Pentru faza următoare, ne întâlnim la Mercedes Puntas.

— De ce la ea?

Îşi amintise de un vechi basm arab: moartea care aştepta pe un călător, la Samarcande...

Swiners se aruncă în gura lupului.

— Pentru că acolo voi ascunde dispozitivul. E prea periculos să-l iau cu mine la „Casino”. La Mercedes ne putem întâlni, fără a trezi suspiciunile colonelului. Treaba dumneavoastră e să faceţi cumva şi să fiţi unul dintre cei invitaţi. Poimâine se dă un dejun iar eu voi fi prezent.

Swiners se ridică şi-i strânse mâna lui Malko.

— Fiţi atent!

Imediat ce rămase singur, agentul deschise valiza. Sub haine, descoperi maşinăria infernală, oferită de C.I.A.. Era o bombă cu declanşare de la distanţă. Într-o fracţiune de secundă, după apăsarea unui buton, încărcătura exploda...

Malko puse totul lângă teancurile de bancnote rămase şi închise servieta cu combinaţia ştiută numai de el.

*

* *

Întinse mâna spre receptorul aparatului telefonic. Glasul ce răzbătea până la el, era foarte vesel şi fericit.

— Malko! Ai revenit... Ce noutăţi ai pentru mine?

Vocea femeii vibra de entuziasm, ca şi cum bărbatul cu care vorbea, ar fi fost omul vieţii ei. Părea refăcută după moartea câinelui.

— Da. Vreau să cumpăr plantaţia de cafea, răspunse agentul, simulând dorinţa de a face afaceri în Nicaragua. Cum, mai e situaţia?

— Proastă! recunoscu Mercedes. Cred că voi pleca pentru câtva timp în Florida. Nu vrei să vii cu mine? Otero e obligat să rămână aici.

— Drăguţ din partea ta, dar nu cred că pot, suspină teatral agentul. Totuşi, aş vrea să te văd înainte de plecare.

— Sigur că da! Mâine dau un dejun la care vor veni şi Otero şi Swiners, plus încă doi-trei tineri de la Ambasada Franţei, dintre care unul e superb.

— Adică, toţi amanţii, zise Malko, râzând.

— Eşti un răutăcios, ştii bine că eu…

Contactul fusese reluat, deci se putea duce liniştit să mănânce. Nici nu se aşezase bine la masa din restaurant, că Julia se şi înfiinţă în faţa lui. Tânăra femeie părea tulburată. Fără niciun preambul, întrebă:

— Aţi fixat întâlnirea?

— De ce atâta grabă? Doar sunteţi pe cale de a câştiga războiul. Execuţia lui Swiners mai poate aştepta câteva zile.

Ochii Juliei scăpărară scântei.

— Nu!

— De ce?

— El Cero a murit azi dimineaţă, din cauza rănilor provocate de american. Înmormântarea va avea loc poimâine. Vreau să pot privi sicriul fără să plec fruntea. Vreau să-i spun că l-am răzbunat. Deci, ajutaţi-mă…

— Dar ce de să riscaţi să mergeţi acolo? îl puteţi lichida în stradă…

— Pe stradă?! întrebă ea.

Buzele îi tremurau de furie, dar continuă.

— Vreau să-i tai testiculele cu mâna mea. Vreau să le pun în sicriul lui El Cero. Aşa va dormi mai liniştit, întru vecie…

Malko avu impresia că aude cum se trântesc cu zgomot fălcile unei trape. Julia îl fixa atât de intens, încât el coborî privirea, căutând cu disperare o ieşire din impas.

C.I.A. nu prevăzuse complicaţii. Vorbele fetei îl aruncau într-o dilemă aproape de nerezolvat. Nu era bine să hrănească ura viscerală a tinerei sandiniste.

Doug Swiners era singurul aliat, de neînlocuit, pe care putea conta în scopul eliminării lui Somoza.

Capitolul XV

Rămase tăcut. Cântărea alternativele, atent observat de fată. Pauza se prelungea, nedorit demult.

— Deci?

Vocea tinerei femei era din nou agresivă şi tensionată.

Agentul încercă să-şi ascundă groaza şi tristeţea, în spatele unui ton detaşat:

— Sunt invitat mâine la Mercedes Puntas. Doug Swiners va fi şi el acolo.

Zarurile fuseseră aruncate şi maşina infernală îşi începea ticăitul. Trăsăturile Juliei se destinseră, ca şi când ar fi acţionat un resort. Cu un gest neaşteptat, se aplecă şi buzele ei atinseră mâna agentului. Când ridică ochii, aceştia erau înlăcrimaţi.

— Foarte bine, vorbi fata cu un glas pe care, cu greu şi-l controla. Primul lucru pe care trebui să-l faceţi constă în a vă schimba maşina. Returnaţi Cortina şi închiriaţi una cu portbagajul mare. Astă-seară vă vom contacta, pentru a pune la punct detaliile operaţiunii. Cunoaşteţi restaurantul *Lobster Inn*?

— Îl cunosc.

— Ne întâlnim acolo, la ora douăzeci şi unu, zise Julia ridicându-se.

Malko o observă în drumul ei spre ieşire. Era apetisantă, cu pieptul ei rotund şi şoldurile mulate în blugi, cu talia subţire, strânsă de un cordon lat.

Fetele de vârsta ei se gândeau cum să iubească, nu cum să omoare. În Nicaragua, totul era de-a-ndoaselea.

Ce curaj avea, aventurându-se, în plină zi, la numai câţiva metri de cartierul general al Guardiei! Se juca cu nervii lui Swiners, dar oare ceilalţi nu se jucau cu ai ei?

Malko încercă să nu se mai gândească. O dată în plus, C.I.A. îl obliga să comită ceva abominabil.

*
* *

Julia ciocni cu Malko, având ochii strălucitori şi obrajii înroşiţi de alcool. *Lobster Inn* era pustiu la acea oră.

Fata băuse mult şi vocea începea să-i devină cleioasă. Îşi schimbase blugii cu un corsaj de dantelă neagră, stil hispanic şi o fustă asortată, care-i scotea în evidenţă cabrura şoldurilor. Avea pielea foarte albă, în contrast cu sprâncenele şi genele, ca date cu cărbune.

— Poate că mâine voi fi moartă, comentă visătoare.

— Nu spuneţi prostii!

Julia zâmbi ironic, dar cu tristeţe.

— Mulţi dintre camarazii mei sunt morţi. Este o realitate

pentru care trebuie să fim pregătiţi.

— Nimeni nu se pregăteşte pentru moarte, comentă agentul, după cum nu te pregăteşti nici să te naşti. Moartea te ia întotdeauna prin surprindere, chiar dacă ai o sută de ani. E clipa pe care o detestăm cel mai mult.

— Am chef să dansez, spuse brusc Julia. Haideţi la *Tropicana!* E un local infect, dar are orchestră bună.

În Cortina, fata fredona. *Tropicana* se afla în Carretera del Sur şi era un fel de hangar nenorocit, ca un gen de minicasino, o estradă de striptease şi neoane colorate. Tânăra îl conduse pe ringul de dans, unde, în ritmurile unei muzici tropicale, se lipi de el, aproape afectuos.

Când muzica se termină, reveniră la masă, mână-n mână. Julia zâmbea ambiguu…

— Dacă m-ar vedea acum camarazii mei.

Ieşind în noaptea umedă şi călduţă, fata îi propuse:

— Haideţi la mine.

După ce rulară cam douăzeci de minute prin Managua pustie, ajunseră într-un cartier modern, dar cu clădiri înghesuite. Casa ei era sărăcăcios mobilată, cu un pat, nişte etajere cu cărţi şi un telefon. Tânăra se lăsă pe pat, închise ochii şi şopti:

— Vreau să fiu a ta. Acum. Imediat.

Îşi scoase bluza, dezvelind un bust magnific. Când Malko o pătrunse, ea oftă de satisfacţie, apoi îşi muşcă buzele, jenată parcă de a-şi fi exprimat plăcerea.

Ridicându-şi picioarele, îi permise să se înfigă în ea şi mai adânc. Icnea precum un animal, cu mâinile crispate pe cuvertura patului. Pântecul i se ridica ritmic, până ce un ţipăt răguşit îi scăpă din gât şi trupul i se cabră, ca un arc. Apoi căzu, epuizată. Câteva momente rămaseră nemişcaţi, unul lângă celălalt. Văzând micile pete brune de pe corpul ei, Malko întrebă:

— Ce sunt astea?

Maşinal, tânăra îşi mângâie pielea.

— Arsuri de ţigară, făcute de Guardia. Voiau să mărturisesc cine este preotul care ne ajută. Fiindcă am refuzat, m-au violat cu sticle de bere şi m-au ars. Am zăcut în spital şase săptămâni.

Lui Malko îi era ruşine. Oroarea năvălea din nou în intimitate.

— Asta nu te-a dezgustat de bărbaţi?

— Ba da, admise Julia. Doi ani n-am mai făcut dragoste. Cum

mă atingea un bărbat, deveneam isterică. Apoi, l-am cunoscut pe Julio. A avut răbdare şase luni. Ne culcam în fiecare seară în acelaşi pat, dar nici nu mă atingea. În sfârşit, într-o seară, am băut mai mult şi… În noaptea aceea am simţit că renasc.

După ce tăcu, Malko se gândi să-i propună:

— Nu veni mâine, trimite-ţi doar oamenii, dar nu veni! Asta nu e o treabă de femeie, e prea riscant. Îl vor lichida ei pe Swiners şi fără tine.

Tânăra clătină din cap.

— Glumeşti! Vreau să-i tai testiculele cu mâna mea! Te aşteptăm la kilometrul 14, pe drumul Mont-Thabor, la ora două, după-amiază. Acum du-te. Vreau să dorm.

Când se ridică, era şi mai frumoasă. Sfârcurile mari, cafenii, se striviră peste cămaşa lui Malko.

— *Muchas gracias,* spuse ea. M-am simţit minunat.

Agentul se regăsi în strada pustie, cu stomacul întors de spaimă şi cu capul golit de orice gând. Se întreba, cum de putuse să facă amor cu Julia, cu această sabie a lui Damocles, atârnând deasupra capului.

Conduse cu precauţie până la hotel, încercând să nu se gândească la ziua de mâine. Avea impresia că timpul se scurge prea repede. Se găsea în faţa unei dileme greu de rezolvat. Aproape fără soluţie, dacă se gândea mai bine!

Dificultatea ecuaţiei pe care o stârnise apăsa în întregime pe umerii lui. Sperase că seara petrecută cu fata, s-o determine să-şi schimbe hotărârea şi, din acest motiv, îi era mult mai ciudă pentru ceea ce se întâmplase de fapt.

Capitolul XVI

Spaima îl apăsa într-atât, încât avea impresia că se găseşte la cinci mii de metri altitudine. Şi totuşi, colina Mont-Thabor, cu vilele sale luxoase, nu se afla decât la trei sute de metri deasupra lacului Managua.

Zări bifurcaţia din faţa lui, cu drumul din dreapta, spre care coti cu marele său Ford „LTD” alb, rugându-se din tot sufletul ca sandiniştii să nu fie acolo.

În punctul de întâlnire se aflau, din păcate, Julia şi doi bărbaţi în blugi şi cămăşi albe. Unul dintre cei doi tineri fusese şi la aeroport, celălalt îi era necunoscut. Fiecare avea o armă şi, imediat ce îl văzură, se repeziră către el. Agentul zări o maşină mică, parcată ceva mai departe.

— Repede, zise Julia, portbagajul.

Malko îl deschise. Tânăra femeie se băgă înăuntru. Fu urmată de bărbos, care avu grijă să introducă şi câteva arme. Julia îi spuse lui Malko:

— Intraţi în casa lui Mercedes Puntas. Lăsaţi portbagajul întredeschis. Noi vom aştepta până ce nu va mai fi nimeni, după care vom ieşi. În acest fel, nu se va şti niciodată cum am intrat.

— Cum veţi scăpa?

— În maşina dumneavoastră sau în alta, răspunse fata. Lăsaţi cheile în contact. Nu vă fie teamă, totul va fi bine.

Agentul privi un moment cele două trupuri strânse unui în altul, armele, apoi închise portbagajul. Se urcă în maşină şi conduse cu viteză mică. Mai rămăseseră zece kilometri, iar el căuta cu disperare o soluţie pentru a schimba ceva, ştiind bine, în sinea lui, că nu prea exista una…

Soldatul de gardă din faţa vilei, prevenit de Mercedes, se grăbi să-i deschidă poarta. Malko parcă şi coborî din maşină. Gazda îi veni în întâmpinare, scuturându-şi părul, cocoţată pe tocuri şi îmbrăcată în roz.

— Dragul meu! Ce drăguţ că ai venit!

Îl luă imediat de mână şi-l conduse în casă. Colonelul Nuncio şi Doug Swiners se aflau lângă piscină, împreună cu alte două femei: Carmen, prietena lui Mercedes, pe care Malko o cunoscuse deja şi o brunetă, care-i fu prezentată sub numele de Cecilia. Tonomatul cânta *„La vie en rose”,* soarele strălucea, astfel încât te puteai crede în paradis…

Ca o enormă meduză, întins într-un şezlong, colonelul Otero Nuncio îl salută jovial, fără însă a se deplasa. Gol, era de-a dreptul respingător.

— Vrei şi tu un maiou? îi propuse Mercedes.

— Ai mai aflat ceva legat de câinele tău? răspunse agentul, cu o întrebare.

Figura femeii se întunecă.

— Da! Au fost sandiniştii. Ştiu şi cine a făcut asta! Ba mai mult, mi-au telefonat şi m-au ameninţat cu moartea. Dacă ai şti

ce orori mi-au spus…

Un servitor o anunţă pe gazdă că este chemată la telefon. Imediat, profitând de ocazie, Doug Swiners se apropie de Malko şi-l iscodi:

— Aţi adus materialul?

Dintr-odată, agentul realiză cu groază că servieta cu bomba o lăsase în portbagaj, împreună cu cei doi partizani, în grabă, o uitase acolo.

— Da, răspunse el.

— Unde e?

— În portbagajul maşinii.

— Daţi-mi cheile. Mă duc să-l iau şi să-l pun la loc sigur. Mâine sau poimâine vom acţiona. Am pus totul la punct. Somoza vine aici, iar eu sunt însărcinat cu paza elicopterului. Finalul va fi pe gustul nostru.

Mercedes reapăru, traversă peluza şi se opri lângă ei.

— Ce tot complotaţi voi doi?

Doug Swiners zâmbi.

— Señor Malko mi-a adus nişte izmene de la Washington. Sunt în maşina dânsului şi mă duc să le iau.

Femeia izbucni în râs.

— Doug! Doar n-aveţi nevoie de aşa ceva! Eu credeam că sunteţi un *macho!*

Femeia îl fixa, cu o lucire ciudată în priviri. Malko simţi un nod în gât şi dorinţa arzătoare de a se afla la zece mii de leghe depărtare. Brusc, o întrebă pe Mercedes:

— V-ar place să-i revedeţi pe cei care v-au omorât câinele?

Zâmbetul încremeni pe buzele femeii. Cu bărbia tremurând, vorbi:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ştiu unde se ascund, răspunse calm. Dacă-mi promiteţi că le veţi cruţa viaţa, vi-i predau.

— Promit, fu de acord femeia, puţin cam prea repede. Unde sunt?

Acum nu mai putea da înapoi. Doug Swiners îi privea cu stupefacţie.

— În portbagajul maşinii mele.

Lui Mercedes i se lungise faţa.

— În portbagaj… Dar ce fac acolo?…

— Le-am întins o cursă. Au crezut că sunt de partea lor. De

altfel, e o poveste lungă.

Mercedes Puntas rămase mută câteva clipe, ca trăsnită de această ştire. Fără să mai întrebe ceva, se repezi spre colonel atât de iute, încât, pe drum, îşi pierdu un papuc… Doug îl fixa pe Malko.

— Ce înseamnă povestea asta? întrebă el, cu voce joasă..

— Vă salvez viaţa, veni răspunsul. Am să vă explic mai târziu. Aveţi răbdare.

Smuls din siestă la vociferările amantei, Otero Nuncio se sculă cu greu din şezlong şi-l chemă pe Malko.

— Señor Linge, veniţi, *por favor.*

Agentul se apropie, în timp ce Mercedes trepida.

— Mi-a spus că sunt în maşina dumneavoastră… E adevărat?

— Da. M-au interceptat în momentul în care părăseam hotelul şi mi-au cerut să-i aduc aici, ascunşi. Ştiţi că am avut anumite contacte, pe durata primului meu sejur.

Mercedes îşi pierdea răbdarea.

— Trebuie prinşi. Nu au cum să ne scape. Repede!

Cu un mormăit, colonelul Nuncio se rostogol ca un butoi spre peluză. Mercedes şi ceilalţi îl urmară. Malko avea în gură un gust de cenuşă. Era abominabil.

În trecere prin hol, Doug Swiners îşi luă arma Uzi. După ce vorbise cu grupul de sodaţi din postul de gardă, colonelul se apropie de Malko.

— Suntem gata! Vă îndreptaţi spre maşină, deschideţi portbagajul cât mai repede posibil şi apoi vă depărtaţi. Noi ne vom ocupa de restul.

Mercedes îşi trecu braţul pe sub al lui Malko. Tremura, înaintară spre Ford, iar zgomotul pietrişului i se păru insuportabil. Scoase din buzunar micuţa trusă de chei, vârî în broască pe cea rotundă şi învârti, sperând că cei doi sandinişti să aibă armele pregătite. În spatele lui, veneau soldaţii.

Brusc, în momentul în care capacul se ridica, Mercedes se smulse de la braţul agentului şi plecă în fugă. Malko zări cele două trupuri strânse unul în altul, cu figurile crispate, clipind în lumina puternică. Nu aveau pregătite armele.

Vocea de stentor a colonelului Nuncio sparse tăcerea, teatrală dar şi tăioasă:

— Ieşiţi afară, *peros immundos*![23]

23 *Câini împuţiţi (n.a.)*

Soldaţii înaintară. Timp de câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi apăru capul bărbosului, care se extrase cu greu, înhăţat imediat de doi soldaţi, care-l trântiră la pământ, lovindu-l cu patul puştii. Doug Swiners îl percheziţionă imediat.

Se ivi apoi şi figura Juliei, deformată de ură, dar demnă. Sări jos şi lăsă pe unul dintre soldaţi s-o pipăie pe sub toate accesoriile îmbrăcăminţii, în timp ce altul scotea armele din portbagaj. Tăcerea era deplină. Mercedes Puntas, transformată într-un bloc de gheaţă, îi studia pe cei doi sandinişti, ca şi cum ar fi văzut nişte monştrii. Întinse degetul spre bărbos şi întrebă, cu vocea tremurând de ură:

— Tu eşti? Tu eşti mizerabilul care mi-a omorât câinele?

Julia întoarse capul spre Malko, dar el nu-i putu susţine privirea. Fata nu deschise gura, dar scuipă cu toată puterea în direcţia lui. Agentul blestemă C.I.A., cum n-o mai făcuse până atunci.

*

* *

Colonelul Nuncio radia de bucurie. Încercă să-l îmbrăţişeze, dar pântecul său nu-i permitea, aşa că trebui să se mulţumească cu bătăi repetate pe umăr, spunând, precum un disc uzat:

— *Muy bien! Muy bien!* Voi raporta şi preşedintelui această întâmplare şi-i voi cere o audienţă, ca să vă felicite personal. Toată lumea trebuie să colaboreze cu noi, pentru stârpirea comuniştilor şi a sandiniştilor care ameninţă pacea ţării noastre.

Dintr-o sorbitură, Malko dădu pe gât un pahar cu coniac, îi venea să urle. După ce le puseseră cătuşele, soldaţii îi duseseră pe cei doi undeva, într-unul din colţurile grădinii.

— Ce veţi face cu prizonierii? întrebă.

Otero Nuncio se înveseli şi spuse încântat:

— Întâi o să-i interogăm, apoi e treaba BECAT ce deţine toate dosarele. Vor fi daţi în judecată. De altfel, fata era căutată demult şi constituie o capcană foarte importantă.

Ascultându-l, agentul îşi reţinu cu greu furia, spunându-şi că, poate oamenii lui Somoza nu vor mai avea timp să le facă vreun rău.

Doug Swiners, aşezat pe marginea unui fotoliu, cu arma între genunchi, nu părea prea grăbit să-i interogheze pe prizonieri.

Vizibil, încă nu înţelegea ceea ce se întâmplase.

Malko îi ghicea zăpăceala. Americanul pândea ocazia de a se fofila şi a recupera maşinăria infernală din Ford. Pentru moment însă, colonelul se tot învârtea în jurul lui, precum o muscă monstruoasă. Amintirea privirii Juliei îi dădea lui Malko dureri de inimă. Poate, atunci când va cunoaşte realitatea, îi va da dreptate. Dacă va mai apuca…

Pentru scoaterea din scenă a lui Somoza, toate sacrificiile erau justificate.

Deodată, realiză că Mercedes dispăruse.

— Unde este señora Puntas? întrebă, cu un ton detaşat.

— Asistă la interogatorii, răspunse colonelul. Doar ştiţi că i-au omorât câinele, animal la care ţinea enorm…

Nu terminase discuţia, că un urlet atroce se făcu auzit din grădină.

— Nuuuuuuu

Cuprins de un presentiment îngrozitor, zvâcni precum o rachetă. Pavilionul de lângă piscină era pustiu.

Ciuli urechile. Ţipătul fusese înlocuit de un fel de tânguială jalnică şi venea dinspre scara ce ducea la încăperile aflate dedesubtul piscinei, unde erau păstrate, de obicei, mobilele de grădină.

Malko se năpusti spre scara de ciment, coborî treptele din două-n două şi se izbi de Mercedes, care tocmai urca.

Figura ei îl umplu de spaimă. Era toată răvăşită, iar gura i se mişca spasmodic, fără a articula însă ceva. Malko o prinse de umeri şi o scuturã.

— Mercedes, ce-ai făcut?

Femeia nu răspunse, căutând să se debaraseze. Agentul realiză că ţinea în mână ceva ce sângera. Mercedes reuşi să-i scape şi alergă spre grădină. Se repezi pe scară, intră în cameră şi dădu peste un spectacol atât de oribil, încât până şi soldaţii rămăseseră încremeniţi.

Într-un colţ era lungită Julia, legată şi aparent intactă. În mijlocul camerei, se tăvălea pe jos bărbosul, cu pantalonii şi slipul în vine, alb ca un mort şi cu o gaură sub pântec, din care sângele ţâşnea şuvoaie. Mercedes Puntas îl castrase pe prizonier.

Malko se repezi spre bărbat, încercând să-i astupe rana cu o batistă de-a lui, dar, în numai câteva clipe, se umplu şi el de

sânge. Conştient de neputinţa sa, cuprins de o puternică senzaţie de vomă, urcă scara. Aici se lovi de colonelul Nuncio care tocmai cobora, îngânând:

— E nebună. N-ar fi trebuit…

— Urgent! Să fie dus la spital şi îngrijit, pentru a i se opri hemoragia, comandă Malko. Altfel va muri.

— S*i, si, si,* aprobă Nuncio.

Părea înnebunit şi nu reuşea să-l privească pe bărbatul mutilat. Cu strigăte isterice, se apucă să dea ordine. Câţiva soldaţi îl duseră afară pe bărbos. În sfârşit, apăru şi Doug Swiners, înjurând ca un birjar.

— Plecaţi cu ei, spuse ferm agentul. Asiguraţi-vă că-i vor da toate îngrijirile necesare.

Ridicată în picioare, Julia îl privi îndelung pe Malko şi-i spuse, cu răceală:

— În curând veţi păţi acelaşi lucru.

Zdrobit de groază, nu răspunse nimic. De altfel, ce ar fi putut să spună? Urcă în grădină, traversă peluza şi văzu maşinile care se îndreptau spre ieşirea din vilă.

Colonelul Nuncio se apropie de bar şi-şi turnă un pahar mare cu rom. Mâinile îi tremurau. Mercedes dispăruse, împreună cu trofeul macabru. Colonelul, privindu-l pe Malko, spuse rugător:

— Señor, trebuie s-o înţelegeţi. Cu toţii suntem enervaţi. Frica… Sandinistii ne ameninţă tot timpul. Eu primesc telefoane în fiecare zi. A trebuit să-mi trimit copiii la Miami pentru că mă ameninţă că-i răpesc şi-i torturează. Acest om a comis nelegiuiri de neimaginat. Oricum, medicii noştri îl vor salva. Dar vă rog să nu vorbiţi nimănui despre cele petrecute.

— Bineînţeles, spuse Malko, absent.

Tocmai realizase că Doug Swiners plecase fără a lua bomba! Trebuia să se întoarcă cu ea la hotel, cu toate riscurile pe care le implica acest fapt. Restul de patru sute de mii de dolari se găseau în seiful hotelului.

Pentru moment, era obligatoriu să uite scena odioasă la care asistase şi să-şi scoată din urechi acel urlet infernal…

Se hotărî să plece, spunându-şi că mercenarul îl va căuta în curând. Termină de traversat peluza şi văzu portbagajul maşinii sale deschis, peste care stăteau aplecaţi doi soldaţi, împreună cu colonelul Nuncio. Cel din urmă ţinea în mână valiza care conţinea explozibilul! Era ultima catastrofă din această serie!

Malko se repezi, cuprins de groază. Văzându-l, colonelul întoarse către el o figură încântată.

— Señor Linge, uitaţi ce am găsit! Cei doi terorişti aduseseră şi asta. Încă puţin şi nu mai eram aici! Fără acest brav Pedro…

Soldatul în cauză se împăună, vesel. Malko privea scena, încercând să-şi reamintească dacă închizătoarea cu cifru era blocată sau nu. Avea doar câteva clipe pentru a-şi reclama proprietatea, cu condiţia ca Otero Nuncio să fie incapabil de a o deschide. Colonelul se întoarse spre soldat cu nerăbdare.

— Adu-mi baioneta!

Pedro i-o aduse imediat. Malko simţi că era prea târziu. Chiar dacă ar fi reclamat obiectul, colonelul tot ar fi putut să îl deschidă. Închizătoarea cedă şi servieta se deschise. Agentul se apropie, disimulându-şi furia. Nuncio scoase cilindrul negru şi, încruntând din sprâncene, îl cântări.

— Ce e drăcovenia asta?

După ce-l întoarse pe toate feţele, îl puse la loc şi apucă declanşatorul de la distanţă. Vizibil, cunoştinţele sale în acest domeniu erau limitate.

Brusc, zâmbetul său se lărgi şi-i spuse triumfător:

— Pregăteau un atentat!

— Daţi-mi voie să văd, spuse Malko.

Luă la rândul său cilindrul, observând cu bucurie că nu avea înscrisă nicio marcă. Inima îi bătea cu putere.

Se gândea la serviciile de securitate din Nicaragua şi la capacitatea lor de a depista provenienţa complicatei bombe. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, colonelul Nuncio îi luă cilindrul, îl repuse în valiză şi-l felicită:

— Bravo señor Linge! Este o pradă extrem de importantă!

Malko realiză că singura persoană capabilă să dezamorseze bomba era mercenarul, aşa că întrebă:

— Când revine Swiners?

Otero Nuncio clătină capul şi răspunse:

— Nu ştiu. Plec şi eu la „Casino” militar, trebuie să raportez capturarea acestor terorişti periculoşi.

Agentul nici nu se gândea să mai rămână alături de nebuna de Mercedes. Îi strânse grăbit mâna ofiţerului şi se urcă în maşină. Drumul către hotel i se păru interminabil.

Îşi blestema ceasul Până să-i parvină altă bombă, multe se puteau întâmpla. În plus, de acum încolo, Nuncio şi preşedintele

Somoza vor fi mult mai vigilenţi. Când intră în cameră, telefonul suna. Era vocea jovială a lui Henry Gall.

— Bravo! Tocmai am aflat de la colonelul Otero ce s-a întâmplat. Văd că, în sfârşit, aţi trecut în tabăra bună. Vă felicit! Mă duc acum la el, căci se pare că a pus mâna pe un material destul de sofisticat. Mă întreb doar de unde îl aveau aceşti imbecili...

Malko nu mai asculta. Catastrofa luase proporţii nebănuite. Şeful departamentului mergea, el însuşi, să identifice clasa în care se încadra maşinăria infernală şi să-i dezvăluie colonelului Nuncio provenienţa.

Simţea că datoria lui era să facă să dispară imediat bomba. Ştia însă că numai Doug Swiners putea să-l ajute. Asta, dacă nu era deja prea târziu...

Capitolul XVII

Furtuna zilnică se dezlănţuia deasupra capitalei Managua. Cerul avea culoarea plumbului şi trombe de apă loveau geamurile apartamentului atât de violent, că păreau a-l sparge. Fulgerele brăzdau norii fără întrerupere, iar tunetele păreau a zgâlţâi până şi zidurile hotelului. Sinistra atmosferă nu era deloc menită a-i ridica moralul.

Revenindu-şi din gândurile negre, îşi dădu seama că sticla de vodcă era pe jumătate goală. O băuse de unul singur, încercând astfel să-şi şteargă din minte imaginea lui Mercedes ducând oribilul trofeu, cât şi pentru a îndepărta spaima şi furia care-l rodeau. Acţiunea sa nu servise la nimic, în plus dusese la arestarea Juliei şi la mutilarea camaradului ei. Dacă Otero Nuncio realiza că maşinăria infernală îi aparţinea, pielea lui nu mai valora doi bani...

Nu avea nicio ştire de la Doug Swiners. Mercedes însă, îi telefonase în urmă cu o oră, cu o vocea cleioasă, clar băută, înşirând cuvinte fără sens. Malko îi trântise telefonul.

De data asta, când aparatul sună, agentul auzi o voce de bărbat care silabisea fiecare cuvânt:

— Eşti condamnat la moarte. O să-ţi tăiem şi ţie testiculele!

Îşi mai turnă un pahar de vodcă. Deci sandiniştii erau la curent cu cele întâmplate, iar el era în pericol.

Hotărându-se că aşteptarea nu duce la nimic, îşi puse impermeabilul şi coborî. Holul hotelului era pustiu.

Văzându-l gata să înfrunte cumplita furtună, portarul căscă ochii mari. Agentul parcurse în fugă mica distanţă până la „Casino" militar. La intrare, o santinelă îi bară drumul.

— Îl caut pe señor Swiners, la BECAT, spuse Malko.

Un alt sergent îl conduse într-o cameră şi, după câteva clipe, apăru însoţit de El Chigüin! Văzându-l pe Malko, arboră un zâmbet larg şi se repezi să-i strângă mâna.

— Señor Linge! Aţi făcut o treabă excelentă!

Mai mut ca sigur, toată Managua era la curent cu mârşăvia lui. El Chigüin radia.

— Unde e Swiners? întrebă Malko.

— Lucrează. În noaptea asta are multe de făcut. Ne-a fost atacat un jeep la Alta Mira şi Doug e acolo. Vreţi să-l aşteptaţi? Aveţi informaţii noi? continuă lacom El Chigüin.

— Da, spuse Malko. Poate.

— Veniţi.

Îl conduse într-o sală lângă bunker, cu o masă, nişte arme într-un rastel şi trei prizonieri năuciţi, aşezaţi pe jos, încătuşaţi. El Chigüin îi arătă un scaun.

— Trebuie să apară. Eu o să previn garda.

Fluierând vesel, dispăru. Jeep-uri intrau sau ieşeau în continuu, într-un concert de vociferări. Malko auzi uruitul unui elicopter care se apropia. După zece minute intră şi Doug Swiners, cu un aer obosit. În timp ce se deplasa, îşi legăna arma, iar la gât avea un radio-emiţător. Se lăsă să cadă lângă Malko, istovit.

— Ce rahat! Era să fiu găurit de vreo zece ori în seara asta. Sandiniştii sunt dezlănţuiţi.

— Aveţi noutăţi despre bărbos?

Doug Swiners puse capul în piept.

— Da. E mort. Nătărăii ăştia l-au lăsat să se golească de tot sângele. Pentru că au fata, sunt liniştiţi. El Chigüin s-a opus ca omul să fie transferat la spital.

Malko simţi în gură gust de sânge şi se blestemă, ştiindu-se vinovat de moartea bărbatului.

— Doug, spuse el, suntem în rahat! Colonelul Nuncio a

deschis valiza şi se află în posesia a ceea ce trebuia să vă predau dumneavoastră.

Mercenarul păli şi figura i se lungi.

— La dracu'! zise el, nervos. Trebuie să recuperăm bomba şi s-o distrugem, ca să n-o poată nimeni folosi!

— În primul rând, nu trebuie să i se afle proveniența, accentuă Malko un fapt foarte periculos.

— Nu cred că mă vor lăsa să mă apropii de ea, spuse trist Swiners. Poate, cel mult, să mi se ceară părerea. Aşa, aş putea fi, eventual, de folos…

Un soldat intră şi îl luă pe unul din cei trei prizonieri.

— Încă unul care nu se mai întoarce acasă, făcu Doug.

Nici nu termină bine de vorbit, că o rafală de automat se şi auzi afară. Îl lichidaseră pe bietul om…

— Ce facem? Eu nu mă pot duce înapoi la Washington ca să procur altă maşinărie. E prea periculos, oftă disperat agentul.

Mercenarul, gânditor, îşi freca obrazul neras.

— O să mă gândesc la un plan, spuse el. Preşedintele pleacă la reşedința lui de vară de pe malul lacului Managua, nu departe de vila Granada. Deseori face schi nautic. Poate încercăm ceva acolo. Acum însă, sunt mult prea obosit ca să gândesc limpede.

Malko se ridică, furios pentru ceea ce urma să-i ceară.

— Doug, puteți să-mi dați o armă? Am fost amenințat de sandiniști. Prefer, pentru moment, să rămân în viață…

Mercenarul zâmbi, puțin dezamăgit.

— Pentru moment, toți suntem în aceeaşi situație. Poftim!

Se duse la rastelul cu arme, îl descuie cu o cheie prinsă la centură şi-i întinse un „Smith & Wesson" 357 Magnum, uşor de strecurat sub haină şi o cutie cu cartuşe.

— Nu vă duceți în locuri izolate, îl sfătui el. Imediat ce am noutăți, vă contactez. Da ce de dracu' ați organizat lovitura de teatru cu Julia? Vă place ruleta rusească sau ce?

— De când mă aflu la Managua, am avut multe contacte. Nu sunt uşor de manipulat.

Swiners îl conduse spre ieşirea din „Casino". Malko era fericit să regăsească răcoarea apartamentului său din hotel.

Puse arma într-un sertar al biroului, întrebându-se cine va încerca mai întâi, să-l lichideze: sandiniştii sau oamenii lui Nuncio?

Chiar în momentul în care începea să adoarmă, auzi, nu prea

departe, zgomotul unei explozii.

*

* *

Bătăile din geam îl făcură să înalţe capul. Un lucrător, cu o găleată mare cu vopsea, îi făcea semn să deschidă. Alţi doi se profilau în spatele acestuia, încărcaţi cu diverse materiale. Fără nicio precauţie, deschise fereasta.

— Señor, spuse zugravul, am dori să vă rugăm să ne lăsaţi să trecem prin camera dumneavoastră, ca să ajungem pe terasă.

— Vă rog, zise Malko.

Lucrătorul sări în cameră şi întinse mâna tovarăşilor săi. Agentul începu să citească ultimele ştiri din *Novedades.* Oamenii intrau şi ieşeau, între acoperişul principal şi mica terasă, voioşi, râzând şi glumind între ei.

Brusc, Malko realiză că muncitorii n-ar fi trebuit să se afle aici! Greva generală paralizase Managua şi doar câteva magazine mai funcţionau.

Intrigat, înălţă capul, gata să le ceară explicaţii. Exact în acel moment, primul lucrător, căruia îi deschisese fereasta, scotea din găleata cu vopsea un piolet de munte, al cărui mâner se putea uşor confunda cu cel al bidinelei. Sări spre biroul la care Malko citea şi repezi, cu toată forţa pioletul chiar în dreptul capului. Malko se aruncă înapoi, băgând în acelaşi timp mâna în sertarul în care pusese arma împrumutată de la Swiners. Pioletul se înfipse cincisprezece centimetri în lemnul biroului. Cei doi rămaseră, câteva clipe, faţă-n faţă. „Muncitorul” îşi pierduse brusc expresia veselă şi surâzătoare. Privirea lui îl măsura pe Malko. Agentul văzu un al doilea „muncitor”, care scotea o armă şi care trase fără nicio ezitare. Proiectilul îl lovi pe atacator în plin stomac şi acesta căzu pe spate. Cel cu arma sări pe terasă, unde Malko îl zări şi pe cel de-al treilea. Ultimul mitralia acoperişul „Casino-ului” militar. Era ca în bătălia de la Stalingrad…

Se auzi o explozie violentă şi văzu un potop de focuri. Agentul stătea lipit de perete. Faţada hotelului era ciuruită, ca de grindină…

După câteva minute bune, se reinstală liniştea. Malko riscă o privire spre fereastră sau, mai bine zis, spre ce mai rămăsese din ea. Camera era plină de cioburi şi cei doi „lucrători” zăceau,

probabil morţi. Lângă ei se afla tubul unei arme Bazooka de fabricaţie locală, care produsese explozia.

Băgă revolverul la loc şi deschise uşa spre culoar. În tot hotelul domnea o animaţie febrilă. O cameristă hohotea de plâns, ghemuită lângă liftul în pană. Malko coborî pe scara de incendiu şi ajunse în hol. Peste tot erau soldaţi cu căşti, veste antiglonţ şi arme, terorizaţi, cotrobăind şi cel mai obscur colţişor. Pe burtă, personalul hotelului de-abia îndrăznea să ridice capul. Toate geamurile clădirii erau sparte. Agentul se apropie de o recepţioneră care tremura de frică.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Comandouri sandiniste au atacat „Casino-ul" militar. Guardia a ripostat, trăgând peste tot. Au omorât doi trecători şi un şofer de taxi.

Malko se întoarse în apartament. Nu era bine să se facă remarcat. Pioletul rămăsese înfipt în birou. Îl smulse şi-l aruncă în găleata cu vopsea. Erau atâtea stricăciuni, încât o gaură în plus sau în minus, putea trece neobservată... Gaura ar fi putut să se afle în creierul lui...

Telefonul sună. Miraculos, rămăsese neatins. Auzi vocea lui Mercedes, calmă, aproape timidă:

— Sunt dezolată pentru cele întâmplate ieri. Nu ştiu nici acum ce m-a apucat. M-am gândit la săracul meu câine... Ştiu că ceea ce am făcut este oribil, dar e prea târziu...

Malko asculta, aşteptând urmarea. Cu siguranţă, femeia nu ştia nimic despre atacul sandiniştilor asupra „Casino-ului".

— Este vreo problemă? întrebă el.

— Otero ar dori să vă întâlnească. După dejun, la el...

— De ce?

— Vă va spune chiar Nuncio. Ştiţi unde este Las Colinas? La kilometrul 10. Colonelul locuieşte pe Avenida del Campo, la numărul 22. Voi fi şi eu acolo. Vă aşteptăm!

*

* *

Cartierul Las Colinas semăna cu un fel de Beverly Hills al săracilor. Se afla deasupra nivelului mării şi aici locuiau cam două sute de ofiţeri din Guardia. Întreaga corupţie din Nicaragua avea case în această zonă. Malko sună şi, imediat, apăru Mercedes, mai puţin exuberantă ca de obicei. Îl îmbrăţişă,

făcându-se că nu observă umflătura de sub centură, adică arma „Smith & Wesson”.

Agentului, care detesta violenţa, îi ieşise pe nas această ţară, în care mitraliera constituia unica formă de dialog.

— Îţi mulţumesc că ai venit, spuse femeia. Otero dorea mult să-ţi vorbească.

Colonelul Nuncio, aidoma unui pachiderm, zăcea într-un balansoar. Făcu un imens efort să se ridice, pentru a-l întâmpina. Mercedes se scuză, sub motivul pregătirii cafelelor. După ce-i strânse mâna cu căldură, colonelul îl privi în ochi, emoţionat, ca un copil la prima comuniune.

— Señor Linge, întrebă el, pot avea încredere în dumneavoastră?

Era o întrebare de o sută de puncte! Malko simţi imediat ipocrizia conversaţiei… Prudent, răspunse cu răceală:

— Cred că da.

— E vorba de ceva extrem de important, aproape vital, spuse colonelul.

Malko reuşi cu greu să-şi înfrângă dezgustul.

— Suntem amândoi oameni de onoare. Vă dau cuvântul meu că tot ceea ce vom discuta va rămâne numai între noi.

— Foarte bine, se bucură colonelul. Veniţi cu mine, să vă arăt ceva…

Gâfâind precum o focă pe uscat, traversă living-ul şi intrară în birou. Otero Nuncio luă o cheie şi deschise o enormă casă de bani, care ocupa un perete.

Înăuntru se găseau o grămadă de lingouri, de douăzeci de centimetri lungime şi cinci centimetri lăţime. Apucă unul şi i-l întinse.

— Luaţi-l!

Agentul îl apucă, dar îl lăsă imediat să cadă, din cauza greutăţii. Cântărea peste zece kilograme.

— E aur, spuse Nuncio. Fiecare din aceste lingouri cântăreşte douăsprezece kilograme şi jumătate. Aici se găsesc treizeci, adică toată averea mea. În afară de ele, am vândut tot ceea ce-mi aparţinea: terenuri, afaceri, chiar şi această casă. Totul…

Privind spre aur, Malko întrebă:

— De ce îmi arătaţi mie toate astea?

— Pentru a vă dovedi încrederea, răspunse colonelul.

După ce încuie casa de bani, îl conduse spre terasă, unde

Mercedes adusese cafelele.

— Señor Linge, vă fac o propunere. Ştiu pentru ce vă aflaţi la Managua. Misiunea dumneavoastră constă în a-l lichida pe Somoza. Situaţia este extrem de dificilă, pentru că sandinişti câştigă teren peste tot. Trebuie acţionat cu rapiditate. Oferta mea este următoarea: eu vă ajut să-l eliminaţi pe Somoza şi dumneavoastră mă ajutaţi să plec cu aurul în Statele Unite. Am nevoie de un avion care să mă aştepte lângă vulcanul Mombacho, de unde putem decola.

Malko rămase stupefiat. Era a treia propunere! Dar aceasta era chiar extraordinară…

— Colonele, aţi lucrat cu Somoza timp de cincisprezece ani! De ce vreţi să-l trădaţi?

Cu un surâs cinic, Nuncio explică:

— Regimul este terminat! Eu, la rândul meu, sunt compromis. Nimeni nu mă va ierta. Dacă aş încerca să plec oficial, ar exista multe riscuri. Vă interesează propunerea mea?

— De ce n-aţi adresat-o autorităţilor C.I.A. din Managua?

— Pentru că ar fi fost prea târziu. Dumneavoastră trebuie însă să-mi daţi urgent un răspuns.

— Îmi sunt necesare patruzeci şi opt de ore, spuse Malko.

Îşi luase angajamentul de a nu comunica prin scris cu Washington-ul. Colonelul nu păru dezarmat din cauza întârzierii.

— Cred că vom rezolva, conchise el. Voi avea grijă de organizare. Trebuie să acţionăm când Somoza se va afla pe lacul Managua. E foarte simplu.

Malko urma să ia legătura cu Doug Swiners. Doi trădători valorau mai mult decât unul singur. Totuşi, oferta colonelului îl punea pe gânduri.

— Bănuiesc că nu întâmplător îmi faceţi mie această ofertă!

Otero nici nu clipi.

— Nu! Ştiu ce conţinea valiza, altminteri nu vă făceam propunerea.

Totul se aranja, ca într-un joc de puzzle, gândi agentul. Colonelul era un trădător, dar unul prudent…

*

* *

Şeful C.I.A. îi strânse mâna lui Malko, mai-mai să-i smulgă degetele şi-l trase înăuntru, în biroul său, în care domnea o

temperatură siberiană.

— E foarte, foarte bine! exultă Gall. Colonelul Nuncio mi-a vorbit de dumneavoastră şi era extrem de mulţumit, ca, de altfel, şi preşedintele. În următorul weekend s-ar putea chiar să vă invite la el, ca să vă felicite personal.

— Nu e neliniştit de situaţie? întrebă agentul, fără a se putea abţine.

Americanul clătină din cap, râzând fericit.

— Neliniştit? în niciun caz! Când vom lichida şi miile de nespălaţi, vom fi şi mai liniştiţi. Vom putea invita apoi Comisia pentru Drepturile Omului. Chiar aşa l-am sfătuit pe preşedinte.

— Şi greva generală?

Surâsul lui Henry Gall se întinse pe toată figura.

— Unul dintre amicii noştri conduce Banca de Investiţii din Nicaragua. El i-a avertizat pe comercianţi: toţi cei care participă la grevă vor fi obligaţi să-şi plătească imediat dobânzile, integral.

Asta se numea democraţie directă! Malko se ridică.

— Am veşti bune, motiv pentru care sunt nevoit să transmit câteva telexuri.

Henry Gall îl conduse în camera de codificare şi plecă. Christopher, blondul, era tot acolo.

— Aveţi şi un telefon codificat? întrebă Malko.

— Desigur, Sir. Cel verde.

— Foarte bine! Formaţi numărul Washington-ului şi apoi lăsaţi-mă singur.

Operaţia dură doar două minute. Agentul auzi vocea lui Thorp, extrem de încordată. Îi era, probabil, teamă ca el să nu spună ceva compromiţător.

— Am nevoie de un contact, anunţă Malko. A intervenit o schimbare în planurile noastre. Puteţi să-mi trimiteţi pe cineva?

— Nu, răspunse imediat Jim Thorp. E prea periculos.

— Este imperativ şi foarte urgent, insistă agentul.

Pe linie se lăsă tăcerea, cu excepţia bruiajelor. Apoi, Jim Thorp întrebă:

— Există zboruri zilnice spre Guatemala City?

— Cred că da, veni răspunsul.

— Foarte bine. Plecaţi mâine la ora zece şi jumătate. Voi veni chiar eu. Ne întâlnim la prânz, în tranzit, în faţa porţii numărul 10.

*

* *

O coadă interminabilă de maşini se formase în faţa staţiei de benzină din colţul Avenidei Roosevelt. Faţada *Intercontinentalului,* ciuruită de gloanţe, avea un aspect jalnic. Malko verifică dacă taxiul în care se afla nu e urmărit, dar străzile din oraş erau pustii.

Nu reuşea să-şi alunge dezgustul pe care îl resimţea. Atât timp cât nu se va putea prezenta în faţa Juliei fără să roşească, va fi bolnav. Asta se mai lega şi de uciderea lui Somoza.

Capitolul XVIII

O mulţime compactă se înghesuia în faţa buticurilor, care ofereau, toate, aceleaşi sortimente de poncho-uri multicolore şi de suveniruri guatemaleze. Grupuri de americance bătrâne ciripeau vesele, în faţa acestor minunăţii.

Malko şi Jim Thorp se instalară pe o bancă, lângă magazinul cu discuri. Acesta din urmă părea ţeapăn şi foarte prost dispus. Din cauza grevei generale din Managua, avionul în care călătorise agentul avusese întârziere de o oră şi jumătate. Ploua mărunt şi des.

— Despre ce este vorba? întrebă Jim.

Malko povesti, dar celălalt părea complet schimbat, aproape doborât. În sfârşit, explodă:

— Dacă tâmpitul ăla de Henry Gall vede bomba, îşi va da seama imediat că vine de la noi!

— Preveniţi-l, sugeră agentul.

Americanul făcu o strâmbătură dezgustată.

— Imposibil, va ghici imediat. Suntem forţaţi să ne debarasăm rapid de Somoza. Aveţi încredere în acest Otero Nuncio?

Malko zâmbi în faţa naivităţii voite sau deghizate a interlocutorului său.

— Ca într-un şarpe cu clopoţei, răspunse. Numai că în meseria mea nu-ţi alegi aliaţii. Faptul că a vândut totul numai pentru a investi în aur, este un semn încurajator. Vrea s-o şteargă înaintea sfârşitului. Dacă sandinişti îl prind, îl vor fierbe la foc mic, într-o baie de ulei încins şi de proastă calitate. Şi asta la propriu!

— O.K., zise Thorp. Să nu exagerăm!

— Poate ar trebui să faceţi un tur prin Nicaragua, îl sfătui agentul. V-aţi revizui complet părerile despre rasa umană. Deci, ce hotărâţi?

— Acceptaţi, zise Jim Thorp. Asta nu ne angajează la mare lucru. Voi trimite un avion cu Chris Jones şi Milton Brabeck la bord. Unde ar urma să aterizeze?

Malko scoase din buzunar planul pe care i-l dăduse colonelul, înainte de plecare.

— Aici este vulcanul Mombacho, nu departe de Granada. Pista măsoară cam şase sute de metri lungime, are iarbă şi e liberă.

— Ar ateriza ca pe o batistă, comentă Thorp. Când este întâlnirea?

— Vă voi comunica data prin telefon, răspunse Malko. Cât timp vă este necesar?

— Douăzeci şi patru de ore. Nu uitaţi însă că ne trebuie un plan de zbor şi tot restul.

— N-am să uit!

Îşi strânseră mâinile şi americanul îl fixă cu o privire pătrunzătoare.

— Dacă reuşim, nu voi regreta că am venit până aici.

— Vom reuşi, zise Malko. Ţin foarte mult să mă mai pot uita într-o oglindă, atâta timp cât voi mai trăi. Plecaţi cu primul zbor?

— Da, cam într-o jumătate de oră, confirmă Thorp.

— Şi eu la fel. Sper să nu întâmpin nici un alt obstacol.

Jim Thorp încrucişă degetele spre Malko, zâmbindu-i încurajator.

— Aţi scăpat şi din situaţii mai grele.

La intrarea pe coridorul care despărţea porţile, îşi luară rămas bun. Văzându-l pe şeful Agenţiei cum se depărtează, avu o mică strângere de inimă. El se reîntorcea la viaţa de coşmar, din Managua.

*

* *

Colonelul Nuncio se aplecă peste masă.

— Deci, señor Linge, v-aţi întâlnit prietenii?

— Da. Sunt de acord.

Ofiţerul înghiţi încă o porţie de stridii şi spuse vesel:

— *Muy bien, muy bien...*

Erau absolut singuri în *Country Club,* locul în care Malko dejunase cu Ruben Dario. La întoarcerea sa la hotel, găsise un bilet de la colonel, care îl invita la cină. În Managua, atmosfera devenise şi mai tensionată. Majoritatea centrelor comerciale erau închise şi jeep-urile BECAT mişunau pe străzi, din ce în ce mai ameninţătoare. Ziarele titrau: *Matagalpa en Guerra.* Agentul întrebă:

— Dar dumneavoastră?

— Nu sunt gata. Somoza pleacă în vacanţă pentru câteva zile. Vom acţiona poimâine. Omul adoră schiul nautic...

— Ce aveţi de gând să faceţi?

Nuncio înghiţi dintr-o înfulecătură, cam o jumătate de duzină de stridii.

— Eu, nimic! Voi pune un elicopter la dispoziţia lui Swiners, care va duce preşedintelui mesajele urgente. Îi voi semna un ordin de misiune. Dumneavoastră veţi merge cu el. Vă voi comunica ora plecării şi poziţia ambarcaţiunii. Aceste elicoptere sunt un fel de *„vase de război”,* echipate cu arme automate, extrem de eficace împotriva obiectivelor de la sol. Nu va fi nicio problemă.

Vorbea de o crimă, exact ca şi cum ar fi organizat un bal dansant. Malko îl observa, dar colonelul părea stăpân pe sine şi pe situaţie. Îl întrebă, pe un ton detaşat:

— Aveţi în vedere pe cineva pentru a-l înlocui pe preşedinte? Vreun plan politic?... Ruben Dario sau...

— Nu ştim încă, răspunse Malko.

Brusc, simţi o nelinişte. Totul era prea uşor, prea bine..

— Ce i-aţi spus lui Swiners, legat de acest plan?

Colonelul zâmbi, mieros.

— Oh! Cred că bănuia. Dar mie mi s-a părut să sunteţi destul de apropiaţi...

— Când vreţi să plecaţi? întrebă Malko.

— În aceeaşi zi, seara, zise Nuncio. E vreo problemă?

— Nu cred. Practic, cum vom proceda?

— Voi lăsa instrucţiuni la „Casino”, zise colonelul. Dumneavoastră, împreună cu Swiners, vă veţi îmbarca pe aeroportul din Retiro. Sunt cam douăzeci de minute de zbor până la lac. Ar trebui să aşteptaţi la hotel, căci nu suntem siguri asupra orei. În mod normal, va fi după ora patru după-amiază, când nu mai e nici aşa de cald.

— Perfect, spuse Malko, dezgustat în sinea lui.

Se făcuse târziu. Era ora zece seara. Colonelul îşi consultă, fără, ceasul.

— Vă conduc la hotel. E bine să nu ieşiţi singur. În oraş sunt mulţi sandinişti înarmaţi. Această Julia ne-a mărturisit că tovarăşii ei vor veni să o elibereze. Visează…

Când ieşiră, liniştea era apăsătoare. Luară loc în Mercedes-ul colonelului, escortaţi de două jeep-uri de protecţie, care-i urmară până în faţa hotelului *Intercontinental.*

— *Hasta luego,* señor Linge, spuse Nuncio vesel.

Se vor revedea peste două zile, lângă avionul Piper Comanche.

*

* *

Malko se simţea singur. Îşi luă cheia şi urcă. Ajungând în faţa uşii apartamentului său, văzu o rază de lumină, care se stinse imediat. Coborî în linişte şi se duse la bar, pentru a reflecta. Dacă ar fi chemat în ajutor Guardia sau pe Doug Swiners, şi-ar fi asumat responsabilitatea unui nou masacru.

Dacă intra în cameră, risca să fie lichidat. Dar, mai exista şi a treia soluţie: să scrie un bilet.

Luă o coală de hârtie şi scrise în spaniolă:

Ştiu că mă aşteptaţi. Nu vă vreau răul. Vă aştept la bar. Am veşti foarte importante de comunicat.

Chemă un băiat, îi dădu un dolar şi biletul. Îşi schimbă locul, astfel încât să vadă intrarea în bar şi aşteptă. Minutele se scurgeau, interminabile. După o vreme, în bar intră un bărbat foarte înalt, cu o sutană ponosită, ochelari şi o servietă, care, după ce examină puţinii clienţi, se îndreptă direct spre Malko.

— Señor Linge?

— Da.

Noul venit îl examină atent, apoi se aşeză în faţa lui.

— E curios, zise el, cu o superbă voce de bas. Nu păreţi a fi

ceea ce sunteţi.

Începea bine. Malko preferă să nu întrebe de credea celălalt despre el…

— Sunteţi preot? întrebă agentul.

— Da. Biserica parohiei mele a fost incendiată de cei din Guardia, cam cu şase luni în urmă. Am fost rănit destul de rău. De atunci mă dedic apărării libertăţii. Ce lucru important doreaţi să-mi spuneţi?

— Că nu sunt ceea ce credeţi, spuse Malko. Nu sunt aliatul lui Somoza şi nici al Guardiei. Din contră. Asta o voi dovedi curând. Împrejurările m-au obligat să mă comport până acum într-o anumită manieră.

Preotul îl asculta, cu capul plecat, cu o privire impenetrabilă. În sfârşit, vorbi:

— Numai Dumnezeu ştie ce gândiţi, cu adevărat. Aţi denunţat, totuşi, doi buni camarazi de-ai noştri. Unul dintre ei a fost ucis într-un mod bestial şi asta numai din vina dumneavoastră… Sunteţi responsabil. Nu cunosc motivul pentru care aţi acţionat astfel, dar sunt însărcinat să vă transmit un mesaj: PLECAŢI! Părăsiţi Managua chiar acum, în această seară. Camarazii mei voiau să vină cu mine şi să vă ucidă acum şi aici, dar eu le-am interzis. Sunt totuşi un om al lui Dumnezeu şi cred că şi oameni ca dumneavoastră au dreptul să fie ascultaţi. Eu v-am ascultat, deci conştiinţa mea e eliberată şi nu voi mai interveni.

Malko rămase tăcut. Nu putea să-i destăinuie ce se pregătea şi nici că nu putea să părăsească Managua.

— Vă mulţumesc, spuse el. Într-o bună zi, sper să vă dovedesc că tot ceea ce v-am spuse e adevărat.

Preotul se ridică de la masă, cu un gest fatalist. După ce privi în urma lui, agentul se gândi că ar fi fost bine ca a doua zi să se ducă să-l întâlnească pe Ruben Dario.

*

* *

Bătrânul părea a se zbârci şi mai mult, în faţa întrebării puse de Malko. Îşi apucă cu amândouă mâinile paharul cu porto şi spuse:

— Vă înţeleg situaţia, dar mă tem că nu vă voi putea ajuta.

Malko venise să-l roage să trimită sandiniştilor un mesaj, dar

primirea pe care i-o făcuse Ruben Dario nu fusese deloc pe măsura aşteptărilor.

— De ce? întrebă Malko.

Celălalt simulă un zâmbet fals cordial.

— Plec la Miami să-mi întâlnesc soţia. Şi apoi...

Agentul continuă pentru el.

— Şi apoi, vă e frică de sandinişti.

Ruben Dario înclină capul şi murmură:

— Sunt foarte duri, doar îi ştiţi. Pe drept sau pe nedrept, ei vă consideră un inamic.

Malko se abţinu de la orice comentariu. Oricum, nu l-ar fi putut convinge. Se ridică şi îi întinse mâna.

— Drum bun, señor Dario.

— Eu vă doresc succes, răspunse bătrânul fără ironie, dar vizibil uşurat de plecarea lui Malko.

Ieşind în strada pustie, Malko se asigură că nimic nu părea suspect. Acum, singura lui problemă era să rămână în viaţă până la întâlnirea cu Doug Swiners. În toată afacerea asta, simţea că ceva urma să piardă...

Capitolul XIX

Când telefonul sună, Malko tresări. Dejunul lui rămăsese neatins. Singura consolare fusese că vorbise cu Alexandra, în Austria. Auzind vocea lui Doug Swiners, simţi o uşoară undă de optimism.

— Bine că vă găsesc, zise mercenarul. Colonelul Nuncio mi-a ordonat să vă iau pe lacul Managua, unde preşedintele ar dori să vă întâlnească. Sunteţi gata?

— M-am pregătit, spuse bucuros agentul.

De la dineul luat împreună cu colonelul, la *Country Club,* Malko nu mai intrase în contact cu niciunul din gaşca lor.

După ce aruncă o ultimă privire spre fotografia ce înfăţişa castelul din Liezen, închise uşa, lăsând sub saltea arma lui, un Magnum 357. Hotelul rămăsese aproape pustiu, locuit doar de câţiva ziarişti. Până şi ultimii afacerişti fugiseră. Când va reveni, lucrurile în Nicaragua vor fi deja schimbate. Era pe cale de a

scrie o nouă istorie. Ameţitoare senzaţie…

Malko ieşi din hotel şi traversă rapid strada, îndreptându-se spre „Casino”. Acolo, Swiners îl aştepta deja.

— Să mergem. Vom decola peste cinci minute, spuse el vesel.

Se urcară într-un jeep al Guardiei şi se îndreptară spre esplanada Retiro, unde se aflau cinci elicoptere. Într-unul dintre ele se instalară şi ei. Ţevile negre a şase mitraliere ieşeau din două containere agăţate sub fuzelaj. Urcară deasupra lagunei Tiscapa. Malko se întoarse spre mercenarul care nota ceva pe o hartă.

— Sunteţi sigur de informaţiile date de colonelul Nuncio?

Americanul strigă, pentru a acoperi zgomotul:

— Nicio problemă! El, personal, mi-a dat ordinul pentru această misiune. Vom trece peste Granada şi ne vom îndrepta spre insula Conception. Ambarcaţiunea lui Somoza trebuie să fie în nord-estul insulei.

Malko privi ţevile mitralierelor. Trăgeau opt sute de lovituri pe minut. Cu această viteză, Somoza va fi spulberat, fără a se regăsi nici măcar o bucăţică din el…

— De ce s-a raliat colonelul la această acţiune? întrebă agentul.

Swiners zâmbi.

— E şmecher! Când a aflat ce conţine bagajul dumneavoastră, a înţeles că americanii l-au abandonat pe Somoza… şi că este cazul să prindă ultimul tren.

Elicopterul pierdu din altitudine şi începu să zboare deasupra nivelului apei. Granada se afla în spatele lor, iar pe partea din dreapta se vedea, impunător, vulcanul Mombacho.

— Iată Conception! arătă Doug Swiners.

Cu degetul, ridică piedica mitralierei. Se întoarse spre Malko şi spuse, cu un zâmbet ciudat:

— Pentru a fi siguri, trebuie să le încercăm. O mică rafală! E mai prudent însă dacă nu ne facem remarcaţi. Vom cădea peste ei, exact ca un trăsnet! Luaţi binoclul şi priviţi. Cam pe la ora zece…

Luând binoclul, Malko zări o pată galbenă pe lac. Era o ambarcaţiune, un vas lung de vreo zece metri, ocupat de o singură persoană. Probabil, era ancorat, căci părea imobil.

— Sunt acolo! zise el.

Suprafaţa lacului era netedă şi pustie. Vasul se afla cam la

cinci sute de metri depărtare. În faţă, la cârmă, era un om în uniformă, probabil un soldat. Pe punte se afla o altă persoană: o femeie în costum de baie care îi privea, stând întinsă pe spate. Malko se întoarse spre Doug:

— Somoza nu e acolo!

Mercenarul înjură, scrutând şi el puntea vasului.

— Rahat! Rahat! Rahat! Probabil că şi-a schimbat programul chiar în ultimul moment, zise el furios. Otero Nuncio nu mi-a spus nimic nou. Vasul văd că e pe lac. Tâmpitul îşi face, poate, siesta.

Se învârteau pe loc, apropiindu-se câte puţin de ambarcaţiune. Femeia se ridică într-un cot şi le făcu semn cu mâna. Agentul, recunoscând-o pe Mercedes Puntas, avu un şoc. Swiners se întoarse spre el, cu o figură hotărâtă.

— N-avem altceva de făcut, decât să mergem şi să-l căutăm pe insulă. Va fi mai greu, dar vom reuşi.

— Ce caută amanta colonelului pe vas? întrebă Malko. Ştiaţi că e acolo?

— Nu, strigă Swiners. Dar cu ce ne încurcă pe noi?

— Cu multe, răspunse agentul, fără a lăsa binoclul.

Tocmai văzuse lângă femeie un obiect, care-i dădu fiori pe spinare. Mercedes nu ştia că este observată cu binoclul. Îngrozit, Malko urlă către Swiners.

— Repede, viraţi spre vas!

— De ce? întrebă mercenarul, complet aiurit.

Agentul văzu cum metresa întindea mâna, ca şi cum s-ar fi apărat de soare. Suprafaţa lacului se afla cam la cincisprezece metri. Cu o lovitură de umăr deschise uşa, care, imediat, fu luată de vânt.

— Ce dracu’ faceţi? urlă Doug.

Maşinal, îl ascultase pe Malko, astfel încât elicopterul se găsea practic deasupra ambarcaţiunii. Agentul recunoscu trăsăturile aspre ale lui El Chigüin, care, de data asta, îşi părăsise pălăria albă.

Mercedes, ţinând în mână cutia dreptunghiulară, rămăsese în genunchi, vizibil speriată de enormul aparat care venea de sus.

Câteva secunde, elicopterul se legănă deasupra vasului, apoi Swiners îi strigă lui Malko:

— Hai s-o ştergem! Ne pierdem timpul!

Malko îl văzu cum apasă manşa. Nu avea însă timp de

discuţii. Se aruncă afară din aparat, spre platforma din spatele ambarcaţiunii. Era încă în aer, când enorma pasăre de metal se transformă într-un bulgăre portocaliu, de foc. Se auzi o explozie surdă.

În cădere, Malko mai avu timp să vadă figura deformată de groază a femeii, apoi nu se mai gândi decât la aterizarea lui în apa lacului Managua.

Capitolul XX

Şocul fusese mai Violent decât scontase Malko. În loc să cadă pe platforma din spate, acoperită de perne, se roti, măturându-l în trecere pe El Chigüin, care se îndrepta spre Mercedes Puntas. Fără catargul din spate, agentul ar fi căzut şi el în apă.

Încercând să se redreseze, simţi o violentă durere în spate şi în piciorul stâng. Cu un efort supraomenesc, reuşi să cadă în genunchi. Privirea i se opri pe mitraliera Uzi, aşezată pe bancheta din faţă. Îndepărtând-o pe femeie, se aruncă înainte şi mâinile i se încleştară pe armă. Mercedes scoase un ţipăt sălbatic, iar Malko auzi, în stânga lui, un clipocit de apă. Era El Chigüin care ieşise la suprafaţă şi înota spre vas. Elicopterul nu mai era acum decât o dâră de fum negru şi o pată de carburant pe suprafaţa lacului.

Doug Swiners nu va mai reuşi niciodată să-şi achite ferma din Indiana.

Tremura din tot corpul. Fără binoclu, ar fi avut şi el soarta mercenarului. Colonelul Nuncio făcuse o bună manevră, întorcând ţinta mortală împotriva lui…

De cum o văzuse pe Mercedes, Malko avusese o bănuială. Aceasta, în patru labe, îl contempla, cu un amestec de stupefacţie şi furie.

— *Basura,* strigă ea, cu voce isterică. *Basura, basura*[24]…

Malko văzu mâinile lui El Chigüin, încercând să se agate de bordura platformei. Întoarse arma spre el şi acesta înţelese, dar nu destul de repede pentru dexteritatea agentului. Se auziră o jumătate de duzină de detunături şi o pată întunecată apăru pe

24 *Gunoi! (n.a.)*

fruntea atacatorului, ca un fel de al treilea ochi. Imediat după asta, trupul lui fu înghiţit de apa sălcie. Malko întoarse ţeava armei spre Mercedes.

O fracţiune de secundă, ea rămase cu gura căscată, apoi se năpusti spre el, urlând:

— Nu, nu... te rog, ai milă, nu...

Malko se blocă. Nu omorâse niciodată o femeie, nici chiar una ca Mercedes, care o merita cu prisosinţă.

Deodată, zări o ambarcaţiune care se apropia, venind dinspre insulă. Asta îi soluţiona dilema. Apucă, cu mâna stângă, părul negru şi scurt al femeii şi o o trase pe bancheta din faţă, îndreptând ţeava armei către ea.

Îi spuse accentuând fiecare cuvânt:

— Explicaţi-le că, dacă încearcă ceva, vă lichidez!

Malko zări silueta masivă a colonelului Nuncio, înconjurat de soldaţi.

— Îndepărtaţi-vă, ţipă Mercedes. Plecaţi, altfel mă omoară...

După un moment de ezitare, colonelul dădu un ordin şi ambarcaţiunea începu să se îndepărteze. Imediat, Malko porni şi el vasul în direcţia Granada, lăsând astfel în spate insula Conception. Zbura cu aproape douăzeci şi cinci de noduri, într-o jerbă de spumă. Conducea cu o mână şi cu cealaltă ţinea arma. Mercedes îi spuse, nervoasă:

— Nu veţi ajunge prea departe! Pe insulă avem elicoptere.

— Nici nu intenţionez să ajung departe, răspunse Malko, rece.

Se făcuse ora patru după-amiază şi în mai puţin de o jumătate de oră, avionul trimis de C.I.A. va ateriza, cu Chris Jones şi Milton Brabeck, la bord. Trebuia să ajungă la locul întâlnirii, cu Mercedes pe post de scut. Până acum, misiunea fusese un eşec total! Somoza şi Nuncio erau încă în viaţă. Pentru el era însă suficient că-şi salvase pielea. Se întoarse spre femeie şi-i spuse:

— Aveţi tot interesul să scap eu, căci altfel, veţi primi un glonţ în cap.

Tonul exprima destulă sinceritate. Agentul se îndreptă spre pontonul din lemn şi zări un jeep al Guardiei, parcat chiar la intrare. Opri motorul şi o trase pe Mercedes spre el, protejându-se cu trupul femeii.

— Faceţi ce vă spun, ordonă el. Aşa totul va fi bine!

Un ofiţer alerga deja spre vas, cu arma în mână. Malko strigă în spaniolă:

— Daţi-mi o maşină, altfel o voi omorî.

Mercedes îi întări spusele, pe un ton autoritar. Agentul o puse să traducă în spaniolă:

— Vreau să dispară toată lumea. Să aducă o maşină cu portierele deschise şi să nu mă urmărească, altfel...

Un zgomot îl făcu să ridice capul. Era un elicopter care ateriza chiar lângă jeep. Colonelul Nuncio se extrase cu greutate şi se îndreptă spre ofiţer.

Malko se apropie puţin şi Mercedes începu să strige în direcţia celorlalţi, explicându-le exact instrucţiunile primite. Din fericire, era amanta colonelului şi acesta nu îndrăznea să rişte. Pentru Malko, reprezenta însă poliţa lui de asigurare pe viaţă.

Bucuros, îi văzu pe soldaţi îndepărtându-se şi după nici cinci minute zări un Pontiac alb, condus de un soldat, care îl părăsi după ce lăsă portierele deschise. Elicopterul se afla la o sută de metri depărtare şi Otero Nuncio îl observa pe Malko, cu un binoclu.

— Înainte, ordonă agentul.

O împinse pe Mercedes în faţa lui, mergând lipit de ea, cu ţeava armei îndreptată spre tâmpla femeii.

Când ajunseră lângă maşină, îi dădu un brânci şi se urcă alături de ea, ameninţând-o tot timpul cu arma. Mercedes fusese aşezată pe locul şoferului. Malko încercă să-i explice pe unde să meargă:

— Luaţi-o pe drumul care ajunge la panamerican.

Fără un cuvânt, femeia demară şi în câteva minute erau afară din insulă, neurmăriţi de nimeni. Deodată, zări deasupra elicopterul în care se găsea colonelul. Mai rulară astfel cam o jumătate de oră, înconjurând vulcanul Mombacho.

— Luaţi-o pe pistă! ordonă Malko din nou.

Supusă, Mercedes părea speriată, dar conduse corect, parcă pe pistă şi opri motorul.

— Ce facem aici? Vreţi să mă violaţi?

Văzând elicopterul deasupra, amanta colonelului îşi recăpătase puţin din stăpânirea de sine. Malko, la rândul lui, îşi stăpâni pofta nebună de a o pălmui.

Va părăsi Managua fără a se fi reabilitat în ochii sandiniştilor, lăsând-o pe Julia în mâinile torţionarilor. Asta îl apăsa cel mai greu. Cu Somoza tot în viaţă, rebelii nu vor crede niciodată povestea lui...

— Să nu vă fie teamă, zise el. În câteva minute veţi fi liberă..

— Şi dumneavoastră?

— Eu plec! Părăsesc frumoasa voastră ţară.

Plină de venin, femeia zâmbi.

— Sunteţi sigur?

Malko nu răspunse. Ea îl privea, batjocoritoare. Agentul luă cheia din contact şi ieşi din maşină. Elicopterul dispăruse şi totul părea calm. Siguranţa femeii începea să îl neliniştească. Mercedes ieşise din maşină şi se apropia de Malko, cu mersul legănat.

— Avionul nu va veni, îi comunică batjocoritor.

Malko nu schiţă niciun gest. Ceasul arăta cinci fără zece. Pentru a-şi omorî timpul, deschise radioul.

*

* *

— *Este ora optsprezece*, anunţă vocea crainicului de la Radio-Managua.

Furios, învârti butonul. Avionul nu aterizase.

— Ţi-am spus eu, zise triumfătoare Mercedes.

— Vom merge la Ambasada Americană. Aşa că reluăm drumul spre oraş, spuse agentul, în locul oricărui alt comentariu.

Era nebun de furie că va fi nevoit să-i ceară ajutorul lui Henry Gall, dar asta era ultima scăpare. Femeia conducea în tăcere şi el era la pândă, cu arma pe genunchi. Până la Ambasadă, nu se întâmplă nimic spectaculos. Era aproape ora nouăsprezece şi poarta era închisă. Un jeep al BECAT se găsea în faţa intrării. Probabil şi asta era tot o capcană, dar el trebuia să meargă înainte.

— Opriţi cât mai aproape de grilaj, ordonă el.

Docilă, Mercedes se supuse. Când se apropiară de gardian, Malko îl întrebă:

— Mister Henry Gall se mai află în clădire?

— Mă duc să verific, răspunse soldatul.

În Ambasadă ardeau câteva lumini. Ştia că Henry Galii lucra de multe ori până seara târziu. În fine, americanul înaintă în lumină, escortat de gardian. Imediat, agentul o trase pe Mercedes afară din maşină şi, protejat de ea, se apropie de grilaj.

— Deschideţi, ţipă către la Gall.

Acesta se opri însă în spatele porţii:

— N-am nici cea mai mică intenţie. Am fost avertizat că sunteţi implicat, împreună cu Doug Swiners, într-un complot destinat să-l asasineze pe şeful statului, că pentru a vă salva aţi luat un ostatic, după ce aţi omorât un om important, din serviciul de protecţie al preşedintelui. Nu stă în puterea mea să vă sustrag justiţiei acestei ţări. Cel mai bine ar fi să vă predaţi singur.

Malko îl privea, ezitând să-i tragă un glonţ în cap.

— Ştiţi foarte bine pentru cine lucrez. Trebuie să-mi daţi dreptul de azil.

— Nu sunteţi cetăţean american, răspunse Gall. Nu am niciun drept să vă deschid poarta Ambasadei. Vă mai informez că nu are rost să mergeţi nici la reşedinţa ambasadorului, întrucât acesta se află în Costa Rica. Succes.

Gall îi întoarse spatele, îndreptându-se spre clădire. Mercedes întrebă ironic:

— Acum, unde mai merge?

Malko privi jeep-ul şi mitraliera de deasupra. Femeia constituia unica sa protecţie. O împinse în maşină şi-i spuse:

— La *Intercontinental.*

Fără un cuvânt, ea se aşeză la volan şi porni spre centru. După un timp, vorbi:

— V-aş putea ajuta, dacă aţi dori… Cu o condiţie.

Ajunseseră aproape de hotel. Malko îşi spărgea capul, căutând o soluţie, dar totuşi o chestionă:

— Ce condiţie?

— Un milion de dolari, gânguri suav Mercedes.

— De unde vreţi să iau atâţia bani? explodă agentul.

Brusc, îi veni o idee şi-i spuse femeii:

— Întoarceţi. Mergem la dumneavoastră.

Femeia îşi dădea seama că e prins în cursă, aşa că îi propuse:

— De ce nu mergem la „Casino” militar? Voi avea grijă să fiţi bine tratat…

— Cum l-aţi trata pe bărbos! Mercedes, eu mă voi descurca, dacă nu, vom muri împreună.

De data asta citi spaima de pe chipul ei, ca dintr-o carte deschisă. Mai puţin sigură, îl imploră:

— Nu eu sunt de vină. Otero a pus totul la cale. El a ştiut de la bun început că sunteţi complicele lui Doug Swiners. A vrut să se

debaraseze de amândoi în acelaşi timp. Eu nu fac politică.

Jeep-ul era în spate, ameninţător. Nu putea să se învârtă toată noapte prin Managua, în plus nici multă benzină nu mai avea. Ajunseseră în faţa grilajului de la vila femeii, dar un alt jeep era parcat de-a curmezişul, barându-le intrarea.

— Spuneţi-le să se îndepărteze, ordonă Malko.

Deodată, Mercedes se aruncă spre el, ca şi cum s-ar fi temut de un pericol iminent.

— Oh, Malko, gemu ea, iertaţi-mă. Mi-e atât de frică…

Cu un gest rapid, îl muşcă de mână până la sânge, astfel că agentul scăpă arma şi femeia se rostogoli afară din vehicul. Auzi ţipetele ei isterice şi apoi o rafală de 12,7 mătură maşina, pulverizând toate geamurile. Prăbuşit pe scaun, recuperă arma, dar portiera se deschise cu brutalitate şi el se trezi faţă-n faţă cu mai mulţi soldaţi, care-l ameninţau cu armele lor. Aceştia îl scoaseră din maşină şi-l percheziţionară brutal. Mercedes se năpusti asupra lui, descompusă de ură, pălmuindu-l şi scuipându-l.

— Lasă-mi-l mie! ordonă ea.

Apăru şi Otero Nuncio, care o luă uşor de braţ.

— Mai târziu, dragă. Acum du-te şi îmbracă-te. Noi vom avea o discuţie lungă cu señor Linge.

Soldaţii îl împinseră pe agent într-un jeep, în care se urcă şi colonelul. Pe Malko îl cuprinse o mare oboseală.

— Señor Linge, vorbi Nuncio, trebuie să vă spun că n-au rămas supravieţuitori în elicopter. Acum, fiţi cooperant şi vom putea evita multe neplăceri.

Ştia că Otero Nuncio avea dreptate. Compania nu-l mai putea ajuta, mergând pe principiul: „salvează-ţi fundul”…

Nu era nici primul şi nici ultimul agent care-şi găseşte moartea în astfel de condiţii.

Jeep-ul traversă oraşul în viteză, claxonând strident. Malko recunoscu grilajul de la „Casino” militar. După ce îl scoaseră afară, îl duseră într-o clădire mică, cu o încăpere pustie, pereţi de ciment şi un bec atârnând din tavan. Pe pereţi existau nişte pete suspecte.

Agentul văzu venind spre el un soldat masiv, cât un elefant, legănând o bâtă mare. În spatele lui, vocea colonelului Otero Nuncio anunţă suav:

— Prietenul dumneavoastră, Doug Swiners, nu se mai află

aici. Din fericire pentru noi, el a avut suficient timp să formeze specialişti. Sergentul Chavez este unul dintre cei mai buni.

Malko privi la fiara din faţa lui. Nimeni nu putea să-i mai vină în ajutor. Se întinse şi aşteptă prima lovitură.

Capitolul XXI

Gardianul îl fixa, absolut fără expresie, gata să-l lovească dacă adormea. Ochii lui mici, rotunzi şi goi, te duceau cu gândul la o ţeavă de puşcă. În celulă nu exista pat, ci doar un scaun, pe care Malko era obligat să stea.

Lumina, foarte puternică, ardea douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore. Consilierii americani numeau procedeul, *tratament prin nesomn.*

Malko pierduse şi noţiunea timpului şi concentrarea. Bărbia începea să-i cadă în piept şi gardianul îl lovea de fiecare dată când credea că adormea. Îl pocnea cu bâta în cap, dar nu suficient de tare ca pentru a-l lichida, ci numai pentru a-l face să deschidă ochii.

Singurul moment de pauză era masa, cu o hrană copioasă, chiar foarte bună. Mâncase de câteva ori şi languste, căci trebuia să-i fie menţinută forma fizică, pentru a rezista torturii groaznice.

Agentul încercă să numere zilele care se scurseseră. În zadar. Ştia doar că trecuseră mai mult de patru. Nu dormise decât în jur de o oră pe zi.

Ca prin ceaţă, văzu uşa celulei deschizându-se şi mai multe persoane intrând. Fu obligat să se ridice, dar căzu imediat pe podea. Auzi totuşi nişte cuvinte, pe care însă nu le înţelegea. Fu repus în picioare, dar în momentul în care încercă să facă totuşi câţiva paşi, căzu din nou la podea.

Nu reuşea nici să-şi coordoneze mişcările, dar să mai şi gândească. Avea doar o senzaţie de ceaţă, de vid şi de plutire. Confuz, simţi că era luat de subţiori şi tras afară din cameră. Ce va mai urma oare?

*

* *

Proiectorul se afla la doi metri de el, atât de aproape, încât îi simţea căldura. În spate se agitau nişte umbre. Era legat cu nişte curele de piele de un scaun din lemn. Auzi o voce oarecum cunoscută, ce întreba:

— Cine mai era la curent? Cine vă sunt complicii?

Malko nu putea nici vorbi. Ar fi vrut să spună că nu-l ajutase nimeni, dar cuvintele nu ieşeau. Îşi mişca buzele degeaba, în timp ce aceleaşi întrebări făceau să-i vibreze timpanele. Capul îi căzu din nou în bărbie şi-şi pierdu cunoştinţa, într-un adevărat torent de înjurături.

Când redeschise ochii, simţi că este îmbrăcat într-o vestă groasă, matlasată. Se întreba dacă-l mutaseră în altă ţară, unde era frig...

Brusc, simţi o senzaţie nouă, dar cumplită. Vesta se umfla în continuu, îi strivea plămânii, transformându-se într-o infernală cămaşă de forţă. Durerea îl readuse la viaţă.

Îl recunoscu pe enormul Chavez, lângă un tub cu aer comprimat. Acesta dădu drumul la valve şi Malko putu să-şi reîncarce plămânii. Nu mai putea. Fierul cătuşelor îi intra în piele şi în faţa ochilor zărea numai puncte luminoase.

După câteva secunde, Chavez strânse din nou valvele şi agentul avu senzaţia că va crăpa şi că ochii îi vor ieşi din orbite. După un timp, care lui i se păru nesfârşit, simţi cum se dezumflă vesta. Chavez, amuzat, îl observa.

— Ştiai că asta e o invenţie americană? zise el ironic. Se numeşte vesta Dan Mitrione...

Chestia asta nu-l consola cu nimic pe Malko. Călăul său continuă, cu un glas plictisit:

— Ai face mai bine să ne spui cine mai era cu tine. Până la urmă tot se va afla. Pe mine, toate astea mă obosesc, căci sunt un om bun.

— Singurul care m-a ajutat a fost Doug Swiners, spuse Malko.

Fără a răspunde ceva, Chavez reîncepu să strângă valvele, dar ceva mai încet. Îşi scoase apoi o ţigară, spunând:

— Mă duc să iau puţin aer. Te las aici, să crăpi. Mă oboseşti.

Ieşi din încăpere, lăsându-l pe Malko în grija unui soldat. Vesta se umfla, zdrobindu-i cutia toracică.

Pe măsură ce plămânii i se goleau, îl cuprindea panica, încercă să urle, dar din gura lui nu ieşi niciun sunet. Soldatul îl

contempla cu groază. Dintr-odată, îşi pierdu iar cunoştinţa.

*

* *

O lovitură de ţeavă în plin stomac, îl făcu să se ghemuiască, instinctiv. O voce ordonă:

— Drepţi!

Deschise ochii şi realiză că era culcat pe jos, într-o celulă mică de ciment, fără nicio mobilă. Îşi dădu seama că dormise! Nu-şi mai amintea nimic de când leşinase.

Dar, în momentul în care încercă să se ridice, durerile atroce din piept îi amintiră de vesta gonflabilă. La gândul că vor reîncepe, îl cuprinse spaima. Doi soldaţi îl ajutară să se ridice în picioare şi el rămase sprijinit de perete, într-o stare de slăbiciune de nedescris.

Pe coridor se auziră nişte paşi şi în uşă apăru silueta grotescă a colonelului Nuncio, în civil, cu privirea veselă. Inspectă prizonierul cu o mină dezgustată.

— Señor Linge, spuse el, am veşti bune şi veşti rele pentru dumneavoastră. Pe care preferaţi să vi le spun mai întâi?

Agentul nu se obosi să-i răspundă. Colonelul începu:

— Cercetarea dumneavoastră s-a terminat. Veţi fi transferat într-o închisoare militară, în aşteptarea executării sentinţei.

— Ce sentinţă? nu se putu abţine Malko să întrebe.

Ochii colonelului străluciră. Capcana funcţionase!

— Tribunalul special al forţelor armate v-a condamnat la moarte, chiar azi dimineaţă, se împăună el. Cum nu sunteţi cetăţean nicaraguaian, noi suntem obligaţi să vă executăm fără publicitate, împreună cu alţi câţiva dintre camarazii dumneavoastră, sandinişti.

Ieşi, legănându-se ca un urs, lăsându-l pe Malko, descurajat. Până va acţiona C.I.A., el se va afla la şase picioare sub pământ sau în lavă...

Chavez intră, însoţit de încă patru soldaţi şi-l împinse pe Malko afară. Acesta din urmă era fericit să simtă din nou aerul umed.

*

* *

Se găsea lângă barul *Country Club,* deasupra căruia zări o

enormă inscripţie: *Trăiască Somoza!.*

Era împins spre o maşină cenuşie a Guardiei. După ce vehiculul rulă aproape o oră, se opri în sfârşit şi agentul fu dat jos. Imediat, el recunoscu vulcanul: se afla exact în locul în care fusese omorâtă Brenda Trent!

Câţiva soldaţi îl duseră până la o clădire ceva mai izolată, închisă cu un lacăt enorm. Când intră, distinse trei trupuri întinse pe jos. I se puseră cătuşele la mâini şi la picioare, apoi, cu un ghiont, unul dintre soldaţi îl aruncă la pământ.

Rămase amorţit câteva minute, până ce simţi că cineva se freca de el. Când deschise ochii, zări figura Juliei, de nerecunoscut, umflată, plină de pete închise la culoare, de hematoame, cu nasul strivit. Tânăra femeie încercă să schiţeze un zâmbet.

— *Compañero*[25] zise ea încet, nu mai credeam că o să vă revăd.

În ciuda situaţiei, Malko fu invadat de o undă de fericire. Ea ştia adevărul! Nu mai era dezonorat!

— Ştiţi, întrebă el, de ce eu…

— Ştiu totul, spuse ea, numai că asta nu ne foloseşte la nimic.

— Ce vor face cu noi?

Ochii negri ai Juliei se întunecară.

— Ne vor omorî, răspunse. O vor face foarte repede, pentru că se tem de noi.

Malko nu încercă să-i ridice moralul. Nici el nu stătea prea bine la acest capitol… În plus, se simţea cuprins de o mare oboseală. Tăcerea se lăsă din nou, apăsătoare.

El rămase cu ochii deschişi, gândindu-se la castelul din Liezen, la Alexandra şi la viaţa lui tumultoasă.

*

* *

O zdruncinătură îl trezi brusc. Nişte soldaţi se căzneau să-l ridice pe el şi pe Julia. Îi împinseră afară, unde îi aşteptau două maşini: un jeep şi un Mercedes negru, cu geamuri fumurii. Sergentul Chavez se afla lângă jeep. El se înclină comic în faţa lui Malko.

— *Buenas dias, gringo!* Mergem la plimbare…

După această introducere fură împinşi în jeep iar Chavez urcă

25 *Camarade… (n.a.)*

în faţă. Un alt vehicul militar, plin cu soldaţi, se alătură Mercedes-ului. Micul convoi o luă pe drumul ce şerpuia pe lângă vulcan. Timpul era superb. Julia, înghesuită lângă Malko, nu scotea nicio vorbă.

În scurt timp, se auzi şuierătura tuburilor ce scuipau aburi şi, imediat, apărură şi cele două turbine al căror zgomot se auzea din ce în ce mai tare.

Cele trei vehicule se opriră. Agentul coborî de bună voie, nedorind să le ofere inamicilor săi şi această ultimă bucurie. Se întreba dacă va fi opărit sau împuşcat. La rândul ei, Julia sări din maşină şi se aşeză lângă Malko.

Chavez le uni cătuşele, legându-i astfel unul de celălalt, îi trase apoi spre marginea prăpastiei. Malko îşi imagină că vor fi lichidaţi pe loc şi zgomotul aburilor va acoperi pe cel al detunăturilor. Sergentul Chavez arătă spre Mercedes, cu vârful mitralierei:

— Hei, *gringo,* ai spectatori… El Coronel, care de obicei nu se deplasează, a venit special pentru tine…

Julia şi Malko schimbară o privire. În astfel de momente, nu prea există multe lucruri de spus. Chavez alergă spre maşină, unde unul dintre geamuri fu coborât. Malko înregistra toate detaliile. Deodată, se zări un jeep care înainta cu viteză în direcţia lor. Opri chiar lângă Mercedes şi din el ieşi un ofiţer de la Guardia.

După câteva minute de discuţii, Chavez se deplasă până la Julia şi Malko şi, fără un cuvânt, îi împinse către jeep, având un aer furibund. Ce se petrecea? Cele patru vehicule făcură calentoarsă.

Chavez nu mai fluiera. În viteză, coborâră spre fermă.

— Ce se întâmplă? întrebă agentul.

— Nu ştiu, mărturisi fata. Nu înţeleg nimic. Poate vor să ne intimideze, să ne sperie…

Agentul simţise însă o oarecare nelinişte la adversarii lui. La fermă, fură împinşi iar la locurile lor. Julia începu să vorbească în şoaptă cu un soldat.

Fata se întoarse apoi spre agent şi o mare bucurie i se putea citi în priviri.

— Suntem salvaţi! Prietenii noştri au ocupat *Palacio Nacional* şi au luat cinci sute de ostatici, printre care se află şi nepotul lui Somoza. Dacă ne împuşcă pe noi, îl vor omorî şi pe el. Deci, în

curând vom fi liberi.

Otero Nuncio apăru în uşă şi le spuse, cu răutate:

— Nu vă bucuraţi prea tare. Îi vom lichida noi şi pe aceşti porci. După aceea, ne vom ocupa în linişte şi de voi!

Capitolul XXII

Tot ce se întâmpla acum, era ca desprins dintr-un basm. Li se dădură haine curate, bărbaţilor permiţându-li-se să se bărbierească. Lui Malko şi Juliei li se alăturaseră încă vreo douăzeci de prizonieri, aduşi de la închisoarea din Tipitapa.

Trecură astfel două zile interminabile, timp în care sandiniştii negociau cu Somoza. Până la urmă, datorită intervenţiei diplomaţilor, ajunseră la un acord. Vor elibera toţi ostaticii, în schimbul a cincizeci de prizonieri politici, printre care se aflau şi ei doi. Veni şi ziua cea mare, în care un ofiţer de la Guardia deschise uşa celulei şi începu să citească o listă cu nume. Unul câte unul, prizonierii ieşeau.

Când Malko şi Julia ajunseră afară, acolo îi aştepta un Land-Rover, cu un şofer în civil. Agentul privi pentru ultima oară „Casino-ul” şi bunker-ul. Nici nu se gândea să se mai întoarcă vreodată în Nicaragua. Julia se aplecă spre Malko:

— L-au ucis şi pe Ruben Dario! Săracul bătrân!

Străzile erau pline de lume, dar nu se vedea niciun soldat de la Guardia. În faţa Palatului Naţional se adunaseră mai multe autobuze cu ostatici. Convoiul, în care se afla şi Land-Rover-ul începu marşul prin *ţara nimănui.*

Agentul avea senzaţia că toată populaţia din Managua se găsea pe traseul autobuzelor, aplaudând şi fluturând steaguri. Le trebui aproape o oră, ca să ajungă la aeroportul Las Mercedes. Acolo, şoferul maşinii părăsi coloana şi se îndreptă spre un avion mic, cu motoarele deja în funcţiune. Un bărbat aştepta la sol. Deşi purta ochelari negri, îl recunoscu pe Jim Thorp. Acesta îi strânse mâna cu căldură.

— Hai s-o ştergem, spuse el simplu.

Julia îl îmbrăţişă pe Malko, plângând.

— *Gracias,* spuse ea. *Gracias...*

— N-am făcut nimic. Am ratat! recunoscu Malko.

— Nimic?! exclamă ea. Şi asta? Somoza nu se va mai putea ridica niciodată! E fantastic!

Malko nu înţelese nimic până nu-i văzu zâmbetul lui Thorp. Deodată pricepu. De asta aveau sandiniştii arme nou-nouţe, uniforme, staţii radio...

— Le-am dat o mână de ajutor, interveni şeful Agenţiei. Doar

nu era să vă lăsăm…

Julia era radioasă.

— Aşa a salvat viaţa multor camarazi, spuse ea.

Thorp îşi privi ceasul.

— Trebuie să plecăm. Vom decola în curând.

Malko o îmbrăţişă pentru ultima dată pe fată, sărutând-o uşor pe frunte. În avion, stând lângă agent, Thorp îi spuse:

— Tatăl Brendei Trent s-a dus la directorul general şi l-a ameninţat cu un scandal de proporţii dacă nu vă salvează. Restul a fot uşor. Cunoşteam aici un importator, gata să ne ajute.

— Şi cei patru sute de mii de dolari lăsaţi de mine în seif?

Zâmbetul lui Thorp se lărgi.

— Ne vor fi de folos ca să-l enervăm şi mai mult pe Somoza. Face parte din răscumpărare. În plus, pe Henry Gall l-am mutat în Paraguay. Nu va ajunge niciodată GS 18.

Avionul prinsese înălţime. Malko închise ochii. Prefera să nu-şi mai amintească prin ce trecuse.